Mục lục

Vũng Lầy

Carter Brown

Chương 1

Mái đổ, nhà xiêu. Căn nhà gỗ cũ kỹ, điêu tàn như chờ đợi một ngày sẽ bị gió cuốn đi, tựa sáu căn nhà khác đang cố tồn tại trong khu vực xanh xao duy nhất này của Forestiville. Nếu gió không cuốn căn nhà đi, hẳn nó sẽ bị nuốt chửng bởi rừng hoang đã lấn đến khu mặt tiền.

Tôi gõ cửa khá nhẹ tay để không gây chấn động căn nhà gỗ và trông thấy những mảng sơn màu lục rơi xuống trên sàn gỗ trần trụi của hàng hiên. Từ bên trong vang lên thứ âm nhạc đinh tai nhức óc. Tôi rùng mình khi nghĩ đến những nguy hại mà thứ âm thanh đó tác động đến nền tảng của căn nhà.

Dĩ nhiên với thứ âm thanh ầm ầm đó thì chẳng ai nghe tiếng gõ cửa. Ngay cả nếu tôi đạp cửa, có lẽ cũng chẳng ai nghe. Tôi biết, nếu mạnh tay đôi chút thì tôi sẽ làm sập đổ cả căn nhà. Không muốn tai hoạ xảy ra, tôi mở cửa và đi thẳng vào.

Từng đợt âm thanh điện tử như muốn làm vỡ tung đầu tôi. Tôi phải tựa tay vào tường để bớt chóng mặt. Bức tường cũng run rẩy như bản thân tôi. Nhưng rồi đầu óc tôi cũng thích nghi với thứ âm thanh cuồng nộ của ban nhạc rock đang gào thét trong cơn điên loạn. Thứ âm thanh này quả là một sáng tạo thần kỳ của kỹ thuật điện tử.

Có một giọng khàn đục gào lên:

- Này bố, bố muốn gì?

Nhìn vào cái bóng to lớn vừa xuất hiện từ vùng u tối, tôi nói:

- Tôi là Randall Roberts.

Căn phòng tối om nhưng tôi có thể nhận ra gã đàn ông nhờ chút ánh sáng len vào qua cánh cửa phía sau. Tôi chỉ có thể xưng tên và sau đó là im bặt vì kinh ngạc.

Đứng trước tôi là một gã trần như nhộng và khủng khiếp hơn là gã ta cao đến một thước tám lăm. Mình đầy lông rậm xoăn với đôi tay lực lưỡng và đôi chân béo lùn. Gã có khuôn mặt chữ điền, mũi dẹt, đôi mắt ti hí sáng quắc, trán thấp, cung lông mày cao và rậm. Gã đứng đó, quắc mắt nhìn tôi.

Cố trấn tĩnh, tôi nói:

- Tôi tìm một cô gái.

Gã ta cười khẩy, chép đôi môi dày:

- Ở đây thiếu gì ghệ. Nhưng nếu muốn có một đứa thì trước tiên phải chứng tỏ bản lĩnh.

Từ vùng tối thốt lên một giọng nữ gợi cảm:

- Hãy trần truồng đi cưng.

Và một giọng nam, soprano rè, bực bội quát:

- Khép cái cửa mắc dịch đó lại!

Tôi thầm nghĩ, nếu nhập hội, tôi có mất gì đâu, ngoài chút đức hạnh? Tôi dùng gót chân đóng cửa lại. Bóng tối bao trùm lấy tôi như làn nước nóng và những âm thanh cuồng nộ nhận chìm tôi như con sóng.

Gã lông lá to cao gào lên:

- Con nhỏ đó là ai, có tên họ chứ?

Tôi loáng thoáng trông thấy y, chỉ trong phút chốc.

- Cô ấy tên là Sandra Stilwell – Tôi đáp, giọng khàn đi vì gào lớn.

Gã ta hờ hững nói:

- Ai biết. Vả lại, một cái tên thì có nghĩa gì chứ? Ở đây chẳng ai quan tâm đến chuyện tên tuổi. Con nhỏ đó như thế nào?

- Cao một thước sáu lăm. Tóc hung, mặt hơi xanh, thanh tú. Có thể nói là đẹp. Đó là những gì tôi được biết qua ảnh.

Có chút dè chừng trong giọng nói:

- Mày chưa gặp mặt con nhỏ à?

- Chưa. Tôi là luật sư… và cô ấy là thân chủ của tôi.

- Chưa từng gặp mặt mà là thân chủ được ư?

- Tôi không thể giải thích một khi chưa biết rõ anh là ai.

- Tao là Harry. Thiên hạ gọi tao là Harry Hầu Nhân vì như mày thấy đó, tao trông giống khỉ. Nhưng tao cần nhắc lại rằng, ở đây người ta không xài tên họ.

Chuyện đó để cho thiên hạ xài.

Tôi gật đầu:

- Hình như anh không mấy đặt nặng hình thức. Tôi mong anh chỉ cho tôi biết cô gái ấy đang ở đâu.

- Dĩ nhiên. Nhưng mày không phải là hạng người mà tao có thể tin tưởng.

Nếu tao đưa một con nhỏ ra giới thiệu và rủi thay nó là đứa bỏ

nhà đi bụi và mày có nhiệm vụ đưa nó về giao cho bố mẹ thì sao? Hoặc cũng có thể mày thuộc phòng Cảnh Sát Bài Trừ Ma Tuý và tìm cách tóm cổ tụi tao. Nói tóm lại, rất có thể mày là thứ rác rưởi!

Lúc này, gã ta đứng gần tôi đến nỗi tôi có thể trông thấy lớp lông dày rậm trên ngực gã và làn hơi của gã phả vào mặt tôi.

Rồi là những tiếng nói:

- Hãy xét người xem cha này có phải là cớm!

- Ừ. Xong rồi hãy mời hắn nhập cuộc!

- Cha này có thân hình rắn rỏi. Hãy để tôi lột chả ra!

Loáng thoáng trong tiếng nhạc ầm ĩ, giọng nói sau cùng đó nghe dịu dàng.

Thật ra, sở dĩ tôi có thể nghe được là vì cô ta ở cách tai tôi vài centimét.

Tôi quay nhìn và bắt gặp một ánh mắt long lanh, gợi cảm. Cô bé cao khoảng một thước tám lăm, tầm cỡ tôi. Và cũng trần trụi như Harry. Tôi đứng khá gần để có thể biết nàng có một tấm thân thon gọn, đùi dài, bụng thon, eo nhỏ, và bộ ngực đầy săn chắc.

Tôi tuyệt vọng nhắc lại:

- Tôi là luật sư trên đường đi tìm một cô gái được thừa hưởng di sản. Cô ấy bỏ nhà đi bụi nhưng mục tiêu của tôi không phải là tóm cô ta về nhà. Cô ta đủ lớn để làm chủ cuộc đời mình. Tôi chỉ đơn giản tìm cô ta để trao tiền. Vậy quý vị có thể cho tôi biết cô ấy ở đâu và tôi sẽ bỏ quần áo ở đâu đây?

Có giọng nói du dương bên tai tôi:

- Này cưng, không ai lấy mất quần áo anh đâu mà sợ.

- Cám ơn. Nhưng tôi sẽ rất cáu nếu thấy quần bị nhàu.

- Tội nghiệp cục cưng. Lo dữ? (Đôi tay nàng lướt nhẹ trên ngực tôi và những ngón tay lần cởi khuy áo tôi). Không sao đâu. Tụi em ngoan lắm và dứt khoát sẽ không để quần áo anh bị một vết gấp nào. Hứa mà. Khi anh về nhà, má sẽ không hay biết gì đâu.

Khi những ngón tay nàng thành thạo lần lượt cởi những nút áo của tôi, tôi nho nhỏ thốt lên:

- Em thật dễ mến.

Khi bàn tay đó vươn đến thắt lưng, tôi cố chụp lấy nhưng không kịp và những ngón tay tôi đã chạm phải bộ ngực nàng. Quả đúng, nó săn chắc như tôi đoán.

Đứng gần tôi, Harry nói:

- Được. Tao chỉ muốn kiểm tra xem mày có bình thường không. Giờ thì hãy để tụi tao giúp mày thư giãn. Tụi tao sẽ giúp mày nguôi ngoai cái thói thích tìm những người không muốn bị phát hiện. Mày đừng có lo. Sớm muộn con nhỏ

Sandra Stillwell đó cũng chường mặt ra. Mày cứ việc vui chơi thoải mái trong khi chờ đợi.

Cô bé nói nhỏ bên tai tôi:

- Harry nói không sai đâu. Bọn người ngờ nghệch các anh phải tập thói quen bớt xôn xao, chộn rộn đi. Điều quan trọng là cái hiện tại mà ta đang sống.

Tương lai là cái quái gì?

Cái quần của tôi rớt xuống đất. Cô nàng cúi lượm và vứt ra xa cùng với áo sơmi của tôi. Như vậy là lời hứa giữ cho cái quần không nhàu chỉ là chuyện hão huyền. Dẫu sao, một vài nếp nhăn

cũng chẳng đáng kể gì. Điều quan trọng là tìm thấy Sandra Stillwell. Phải chăng vì mục đích đó mà tôi phải trần truồng thế này? Rất có thể Sandra Stillwell đang có mặt trong căn nhà này. Nếu không, hẳn có ai đó biết nàng đang ở đâu bởi dẫu sao, nhà này đích thực là địa chỉ mà mẹ

Sandra đã cho tôi. Và mẹ Sandra là một người nghiêm túc, lương thiện. Dĩ nhiên, bà tưởng con bà đang sống với những đứa bạn hiền lành chứ đâu thế này.

Nắm lấy cánh tay tôi, cô gái dong dỏng cao tóc nâu thì thầm:

- Giờ anh hãy vào đây để em giới thiệu những cô khác.

- Anh và em vẫn chưa biết tên nhau cơ mà - Tôi nói yếu xìu khi nàng kéo tôi vào vùng âm u phía trong.

Nàng gào lên:

- Tên tuổi mà ích gì? Chỉ có hành động là đáng kể.

- Hẳn em là người ham hoạt động – Tôi đáp và quyết định không để mình bị lôi kéo bởi những ham muốn xác thịt.

Cô nàng đẩy tôi ngã xuống sàn và tôi nhận thấy có nhiều tấm thân vây lấy tôi.

- Gì mà đông đảo thế này? - Tôi gào lên, cố thoát cái cảm giác đang bị vồ chụp bởi nhiều tình nữ khát khao.

Từ sau vai tôi cất lên một giọng du dương:

- Anh đoán thử tụi em bao nhiêu người?

- Điều đó có gì là quan trọng bởi đâu đâu cũng là đàn bà. Một nơi nào đó cạnh đôi chân tôi có tiếng khúc khích của một cô gái:

- Ở đây tối thui, nhưng anh hãy yên tâm. Đừng có lo!

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy đứt hơi, thở hết nổi với cái trò diễu cợt này. Bốn đôi tay đang không ngừng xoa bóp và vuốt ve tôi. Cô gái dỏng dỏng cao, người đưa tôi vào cuộc này, áp nhẹ đôi môi lên đôi môi tôi và tiếp đó tung ra những chiêu kỳ lạ mà từ thuở cha sinh mẹ đẻ, tôi chưa từng nếm trải.

Vài giờ sau đó, tôi nằm bẹp, mồ hôi ướt đẫm, miệng làu bàu nguyền rủa sự tăm tối.

Tôi rên rỉ:

- Thôi đừng nữa! Tôi năn nỉ mà! Tôi chỉ là một luật sư chân yếu tay mềm chứ đâu phải là một tên cường dâm!

Cạnh tôi, một giọng nữ thét lên trong tiếng nhạc dồn dập:

- Ồ! Harry, anh thật tuyệt…

Harry nói với tôi:

- Chớ dại bỏ cuộc. Ở phòng trong còn nhiều em nữa.

Cố gượng dậy trên khuỷ tay, tôi gào:

- Bộ mấy cô thiếu đàn ông à?

Sau một nỗ lực yếu ớt, đầu tôi ngã xuống sàn và tôi nằm thẳng đờ, không nhấc nổi cánh tay. Bỗng chốc, tôi nhận ra rằng tiếng nhạc đã ngưng và vì ù tai nên tôi không phát hiện kịp lúc.

Harry làu bàu:

- Trong nhà này chỉ có tao và một thằng tên Ruột Ngựa nhưng thằng đó chỉ đến những lúc đói ăn. Từ nhiều ngày nay, tao chẳng nghe tiếng nó.

Tôi yếu ớt nói:

- Anh muốn nói tất cả những cô ở đây… Nghĩa là chỉ có anh với các cô ở đây thôi sao?

Harry dịu dàng đáp:

- Đó là ma lực thú tính. Tao trông giống khỉ nhưng điều đó chẳng những không làm kinh sợ mà ngược lại còn hấp dẫn các nàng.

Tôi hổn hển:

- Anh cừ đấy. Có bao nhiêu cô cả thảy?

- Vào lúc này thì có tám em. Sở dĩ tao ân cần tiếp đón mày là để các em hiểu rõ và biết trân trọng hơn khả năng của tao.

- Thú thật, tôi chỉ muốn tìm Sandra Stillwell và mong được rời khỏi đây ngay.

Sau khoảng nửa phút im lặng, Harry bình thản nói:

- Ừ. Tao tin mày không nói dối. Con nhỏ đó vừa rời khỏi đây. Một con ghệ của tao đã đưa nó đến đây. Chỉ có điều con nhỏ đó còn ngây thơ trong trắng và chỉ thích chuyện trên trời. Chắc mày hiểu tao muốn nói gì. Con nhỏ đó không thích chuyện liên quan đến bản năng súc vật. Nó thích nghe theo một thằng hề thần bí và sống trong một cộng đồng cách thành phố khoảng vài cây số. Tao sẽ vẽ ra cho mày bản chỉ đường để mày đến đó.

- Cám ơn anh – Tôi ngẩng đầu nói.

Có một giọng nho nhỏ:

- Để em đi lấy bút chì cho.

Và những tiếng động sau đó cho biết nàng vừa nói đang bò lết trên thảm. Vài giây sau, tiếng bò lết ngưng bặt rồi là tiếng kêu thảm thốt, tắt nghẹn.

Harry lớn tiếng hỏi:

- Em đụng phải vật gì thế? Ở đây làm gì có bàn ghế và những cô khác thì đã vào phòng tắm hoặc phòng bếp rồi.

Tôi nói đùa:

- Chắc có một nàng còn sót lại.

Harry buộc miệng:

- Không thể nào.

Cô gái lúc nãy bỗng hét lên, thanh âm càng lúc càng the thé, điên dại:

- Harryyyyy!

Tuy kiệt sức nhưng chẳng hiểu sao, tôi có thể bật dậy thật nhanh. Chỉ trong phút giây là tôi đứng lên. Harry còn nhanh hơn tôi.

Hắn hét lớn:

- Hãy ở yên đó. Để anh bật đèn.

Một lúc sau, căn phòng chìm trong thứ ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn hai mươi lăm watts có chụp đèn màu đỏ treo trên trần. Tuy không mấy sáng sủa, nhưng cũng có thể nhận ra có bốn người trong phòng. Ba trong bốn người trần truồng như nhộng: tôi, Harry và cô bé tóc vàng thon gọn. Người thứ tư là một gã tóc hung, quần Jeans, áo kaki, đang co quắp, bất động trên tấm thảm, cạnh bên ống chích.

Nhìn Harry, tôi hỏi:

- Có phải Ruột-Ngựa?

Harry buồn bã đáp:

- Đúng. Tao quên cho mày biết hắn là dân xì-ke.

- Và giờ đây đã rơi rụng như một kẻ đu dây.

- Ừ. Khi hắn đến đây, tao đã thấy hắn không ổn. Nhưng làm sao được? Hắn muốn sống như thế đó.

Tôi nói:

- Phải báo cảnh sát thôi. Có gì cần thu xếp không?

- Một số em ở đây cần phải biến nhanh. Chúng còn quá trẻ để dính dáng vào những chuyện như thế này.

- Vậy thì, nhanh lên. Đừng quên mặc đồ vào.

- Mày ở đây hay dọt?

- Tôi chẳng có gì để khai báo và tôi không muốn dây dưa. Mong quí vị sẽ được yên ổn.

- Cám ơn. Hẹn gặp lại!

Harry rời khỏi căn phòng.

Tôi nhìn người con gái đang ngồi bệch dưới đất, cạnh cái xác. Nàng cắn móng tay, vẻ mặt mất hồn. Biết tôi nhìn, nàng ngẩng đầu và thở dài nói:

- Chết như thế thì dại quá. Anh có thể giúp báo tin cho bạn bè của người này?

- Có bạn bè ư?

- Đương nhiên. Anh hãy đến gặp Sandra Stillwell và cái bộ lạc đó. Người này là thành viên của bộ lạc.

Nói xong, nàng vẽ bản chỉ đường cho tôi.

Vũng Lầy

Carter Brown
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tôi lặng lẽ đi ngang qua khu rừng rậm, êm ả. Thế rồi một tiếng hú xung trận của người Da Đỏ vang lên khiến tôi khiếp đảm nhảy núp sau một thân cây.

Một thanh niên đang vượt qua hàng thông và ào về phía tôi. Hắn có mái tóc dài, đầu quấn băng giữ tóc theo kiểu Da Đỏ, đi chân đất và cầm trên tay một cái rùi hoen rỉ.

Tôi thốt lên một tiếng rồi ngồi xổm, hai tay nắm lại, chuẩn bị lao đến. Đấu vật theo kiểu mọi Da Đỏ không phải là ngón nghề của tôi, nhưng tôi biết mình đủ tầm cỡ để đương đầu với tên Da Đỏ có khuôn mặt xanh xao này. Trước tiên là vì tôi cao lớn hơn y, khoảng hai mươi centimét, và đương nhiên nặng ký hơn một người có vẻ suy dinh dưỡng như y.

Y đột ngột dừng lại và buông cây rìu xuống. Y mỉm cười bối rối, như muốn tỏ bày thân thiện:

- Này, bộ không biết chào theo kiểu Da Đỏ sao?

- Biết chứ, nhưng vì tôi thấy cậu giương cao rìu.

Tôi đứng dậy cảm thấy bớt sợ.

Gã tóc dài cười rộng miệng:

- Tôi đi lấy củi để về nấu món xivê thỏ.

Tôi làu bàu:

- Đó là thứ cần cho cậu. Hình như cậu thiếu ăn thì phải? Y nhún vai:

- Người Da Đỏ có cuộc sống khó khăn. Chúng tôi chấp nhận như thế vì muốn từ bỏ mọi thứ xa hoa hèn mạt, những đồ sắt kẽm, đồng nát và vô số thứ chết tiệt khác mà guồng máy giăng lưới để đưa chúng tôi vào tròng. Vậy là chúng tôi chẳng còn gì ngoài những thứ mà người Da Đỏ nhờ đó có thể tồn tại.

- Món xivê thỏ ư?

Y gật đầu, xem chừng biết tôi hiểu ý:

- Nếu may mắn bắt được một chú thỏ.

- Tại sao cậu không nhờ một người Da Đỏ thứ thiệt chỉ cho cách trồng trọt, như vậy khỏi sợ đói kém?

- Không. Không được. Chúng tôi chưa đến nỗi đói kém. Vẫn còn có cái ăn và đủ có để nuôi thỏ.

Nhìn tôi bằng ánh mắt tinh nghịch, y chăm chú chờ phản ứng của tôi.

Tôi nói:

- Tôi là luật sư, không phải là cớm.

Tôi biết mình không cần giải thích dông dài. Tuy chưa từng gia nhập một cộng đồng Hipi, nhưng tôi biết họ rất ngại tiếp xúc với người lạ và xem đó là những người đến với ý định bắt bớ họ.

Hướng đôi mắt âm u, đầy ngờ vực vào mắt tôi, y hỏi:

- Vậy thì anh muốn gì?

- Tôi đi tìm một cô tên Sandra Stillwell.

Vẫn với vẻ ngờ vực, y lắc đầu:

- Không biết người đó. Hãy tìm ở vùng bờ biển dưới kia, cách đây mười lăm cây số. Trên bãi biển đó cũng có một bộ lạc đang sinh sống. Có lẽ họ biết cô ấy.

Tôi nói:

- Sandra là một cô gái tóc hung rất đẹp, cao một thước sáu lăm, mắt xanh lục, da trắng. Cô ấy đến từ Gary, Indiana.

Y lắc đầu:

- Tôi không biết.

- Tôi có hình cô ấy đây.

Sau một lúc lặng im, cuối cùng y hỏi:

- Anh muốn làm gì cô ta?

Tuy chuyện đó không liên quan đến y nhưng tôi cũng ngắn gọn kể ra sự việc, không muốn phải mất giờ tranh luận với một tên Da Trắng giả làm Da Đỏ giữa rừng.

Tôi nói:

- Cô ấy được thừa hưởng di sản và tôi có nhiệm vụ phải thông báo cho cô ta.

Y toét miệng cười, để lộ hàm răng vàng ố, thiếu hai cái răng cửa.

- Chà, cứ như chuyện thần tiên! Gia sản lớn chứ?

- Cô ấy sẽ cho cậu biết nếu không có gì trở ngại.

- Thì anh cứ cho tôi biết số tiền tôi sẽ dùng ngoại cảm báo cho

Ether và chỉ một phần ngàn giây sau toàn thể bộ lạc đều hay tin. Liên lạc bằng cách này vượt xa cái hệ thống điện thoại cũ xì. Anh hiểu chứ?

- Nếu hiểu được điều đó thì tôi cũng khùng như cậu.

Tôi thầm nghĩ, tại sao Terence Mollingworth phải ưu ái để lại tiền của cho con cháu và buộc tôi phải tìm họ để trao chứ? Tai sao ông không cho con chó cưng của ông thừa hưởng tất cho tiện việc?

Gã Da Đỏ dỏm nói:

- Được. Anh khá nguyên tắc. Vậy thì, hãy theo tôi.

Chúng tôi xuống đồi để tiến về một thũng lũng dày đặc thông. Rồi chúng tôi đến một cánh rừng thưa, gần một dòng sông. Ở đây có hai cái lều, cái màu lục, cái màu nâu, lấm tấm phân chim trắng, đen. Gần đó là một cái chòi làm bằng những khúc cây, vỏ cây, giấy hắc ín, chẳng khác chi cái ổ chuột. Hẳn nơi đây là bếp. Qua vài lỗ nhỏ bằng đầu bút, tôi thấy có ánh sáng hắt ra từ một trong hai cái lều.

Gã Da Đỏ dỏm đưa tôi đến trước căn lều màu lục, thò đầu vào và nói nho nhỏ:

- Suỵt! Không phải là lúc để làm chuyện đó. Tôi muốn giới thiệu với các bạn một người.

Có giọng của một cô gái đang ngồm ngoàm nói gì đó.

Gã Da Đỏ đáp:

- Đã giữa trưa rồi! Còn món xivê thỏ thì sao?

Lại những tiếng ngồm ngoàm.

Gã Da Đỏ nói:

- Không. Chẳng kiếm được một cành củi chết tiệt nào mà chỉ có cha luật sư chết tiệt này. Nếu quí vị không ra khỏi lều ngay thì tôi sẽ nhờ ông luật sư cho quí vị một bản án chết tiệt vào mông.

Vài phút sau, có hai cái đầu ló ra khỏi lều. Cả hai đều rất đẹp, nhưng tôi không mấy quan tâm đến cái đầu có râu. Cái đầu kia có mái tóc nâu cắt ngắn và đôi mắt ngọc bích, đôi mắt ướt, mộng mơ, thật đẹp. Cái mũi tẹt khiến khuôn mặt gã trông ngộ nghĩnh với nụ cười hiền hoà.

Gã râu ria ra khỏi lều, chậm rãi đi quanh tôi và quan sát tôi bằng ánh mắt xanh lạnh lùng. Hắn có vẻ như không thực sự trông thấy tôi và đúng hơn la fchỉ muốn cảm nhận có sự hiện diện của một cái gì đó mà hắn muốn phát hiện bản chất.

Gã Da Đỏ nói với tôi:

- Đừng quan tâm đến J. C. Hắn chỉ muốn thu hút những luồng điện để xem anh có thích hợp với cái nghiệp chướng ở đây hay không. Anh hiểu chứ?

Nhìn vào đôi mắt lạnh lùng trên khuôn mặt điểm trai, với hàng ria mép tỉa khéo, mái tóc dài chấm vai, tôi thấy… hư vô. Phía sau đôi mắt ấy, tâm trí đã bay bổng đâu rồi.

Tôi né tránh cái nhìn hư vô đó để hướng mắt về cô gái, mà lúc này cũng đã ra khỏi lều. Cái quần Jeans bạc màu, bó sát, như muốn làm tăng thêm vẻ hấp dẫn của tấm thân thon gọn, rám nắng với bộ ngực săn chắc. Cũng như hai người kia, nàng đi chân đất. Đôi môi hình trái tim đó mỉm cười với tôi.

Tôi nói:

- Tôi muốn tìm Sandra Stillwell.

Nàng lại mỉm cười:

- Trông anh dễ mến, nhưng sao để tóc ngắn quá. Đã vậy, quần áo tề chỉnh, tươm tất. Chắc cái quần của anh vừa được giặt ủi hôm qua thì phải.

- Hôm kia cơ - Tôi cáu kỉnh đáp.

- Và sáng nay, khi thức dậy, anh đã đánh răng, cạo râu, tắm rửa và ăn sáng đầy đủ. Sao, anh thấy em có vẻ suy dinh dưỡng không?

Tôi lắc đầu:

- Không. Nhưng tôi không phải là hạng người thuộc diện cô chuộng. Giờ thì tôi muốn biết Sandra đang ở đâu?

Bằng giọng khàn khàn, nàng nói nho nhỏ:

- Em đâu chê anh. Nhưng em thấy anh sao ấy.

Tôi mỉm cười khiêm nhường và quay sang hỏi tên Da Đỏ dởm:

- Sandra hiện ở đâu?

Y nhún vai:

- Trong khu này. Giới thiệu với luật sư, cô đây là Chảo Bự. Thưa luật sư, mọi người ở đây đều mong được biết quí danh của luật sư.

- Tên tôi là Randall Roberts. Tôi rất hân hạnh khi được biết các bạn. Tuy vậy, vào lúc này, điều tôi mong muốn nhất là được gặp… (tôi im bặt và lùi ra sau). Có đúng tên cô là “Chảo Bự”?

Đôi môi hình trái tim mỉm cười:

- Vâng. Chính em.

Gã Da Đỏ giải thích:

- Chúng tôi đã từ bỏ hệ thống xã hội và những cái tên trước đây của chúng tôi. Chúng tôi không còn mang tên Tom, Dick hoặc Harriet nữa. Giờ đây, chúng tôi đã là thành viên của bộ lạc và ai ra sao thì có cái tên như thế.

- Thế quí vị gọi Sandra Stillwell bằng cái tên gì?

- Calvin.

- Calvin ư?

- Vâng.

- Calvin gì?

- Calvin thế thôi.

Khùng điên ba trợn. Tất cả bọn họ đều không còn tỉnh táo. Cả tôi cũng vậy.

Theo lẽ tôi nên gởi cho Sandra Stillwell một lá thư về hòm thư Forestville California và cô có đến nhận hay không thì mặc kệ. Văn phòng luật sư Robert and Grimstead có nhiệm vụ tìm kiếm kẻ thừa kế đã mất tích đó. Như vậy, tôi khỏi phải trông thấy cái chết thê thảm của tên xìke và trò dâm loạn lạ đời…

Gã Da Đỏ dỏm đột nhiên gào lớn:

- Có ai thấy Calvin đâu không?

Rồi gã ta và Chảo Bự đồng thanh gào:

- Calvin. Caaalviiin!

J. C vẫn lặng lẽ nhìn trời, như chờ đợi Calvin bỗng chốc sẽ hiện đến. Thật ra, có lẽ y đang nghĩ ngợi một điều gì đó.

Chảo Bự dịu dàng nói:

- Có lẽ cô ấy đang đi câu. Chúng tôi đã hết cái ăn nên vì thế mọi người đang ra sức đánh bắt. Nhưng tại sao luật sư lại quan tâm tìm kiếm cô ấy? Luật sư có liên hệ với bọn cớm?

Tôi lắc đầu:

- Tôi có một lá thư cần trao cho San… Calvin, thế thôi. Gã Da Đỏ háo hức nói:

- Một gã ngốc trong gia đình Calvin đã cho cô ấy thừa kế một mớ tiền. Tuyệt quá hả?

Có một giọng nói lạ:

- Này, chúng tôi không muốn thấy ông ở đây. Ông phát ra những luồng điện xấu xa.

Tôi quay nhìn kẻ mới đến.

Y cao một thước tám mươi lăm, gầy như mọi người ở đây. Mái tóc nâu của y phủ gáy, nhưng không quá dài; khuôn mặt chữ điền hốc hác, với chòm râu ngắn, sống mũi không cao và má hóp. Cái áo choàng dài đen, kiểu người dơi, khiến y có vẻ lạ lùng, tựa các phù thuỷ trong phim nhát ma con nít. Tuy vậy, cái ấn tượng đó trở nên khác hẳn khi ta nhìn vào mắt y. Đôi mắt đáng gờm, Chảo Bự có đôi mắt say đắm, J. C đôi mắt hướng thượng, Da Đỏ có đôi mắt siêu thanh.

Nhưng đôi mắt tên này thì đen, dữ dằn và xuyên thấu như nuốt chửng đối tượng.

Tên này có đôi mắt dữ dội.

Sau khi nhìn toàn bộ con người y, tôi nhìn thẳng vào mắt y và hỏi:

- Chuyện điện này điện nọ là thế nào? Nghe sao lạ vậy?

- Ông cho rằng tụi tôi là một băng nhóm điên khùng, những tên xìke, hippi, bẩn thỉu, có phải thế? Ông không thấy hoà hợp với bọn tôi. Có đúng không?

- Thú thật, tôi thấy quí vị là một băng nhóm lạ lùng. Nhưng tôi không về phe và cũng chẳng chống quí vị. Tôi đến đây nhằm tìm một người.

Bằng giọng nói điềm tĩnh, tên Mắt-Dữ trả lời dứt khoát:

- Ông chẳng có ích gì cho bọn tôi cả.

Chảo Bự nói xen vào:

- Ông ấy muốn tìm Calvin.

- Để làm gì?

Đôi mắt y xoáy vào mắt tôi.

Vẫn giữ giọng bình thản, tôi nói:

- Để trao cho cô ấy tiền. Rất nhiều tiền. Và tôi hứa với quí vị rằng chuyện đó sẽ không làm rộn sự thanh khiết của nhóm quí vị. Tôi sẽ cố giữ sao cho thứ tiền của bất ngờ đó không gây xáo trộn những luồng điện của quí vị.

Y vẫn nhìn tôi không chớp mắt, nhưng tôi thấy đôi môi y thoáng mỉm cười.

Một nụ cười rất nhẹ, phải cỡ chuyên gia phát hiện nụ cười mới có thể nhận thấy.

Tôi nói:

- Anh vui lòng cho biết quý danh.

Y nói bằng giọng hững hờ, như thể đã quên những luồng điện

xấu xa của tôi.

- Tôi tên là Sauron. Và xin giới thiệu với ông đây là…

Đứng cạnh y là một nàng tên Bang Bang, tươm tất, trắng trẻo, trong trắng.

Nàng có mái tóc vàng màu lá lúa chín của những cánh đồng ngập nắng miền Tây và đôi mắt xanh trẻ thơ.

Khi giới thiệu cô nàng, Sauron nói thêm:

- Luật sư à, nếu không biết giữ mình thì cô bé này sẽ làm ông mê ly đến nỗi rụng rời tay chân, đi đứng hết nổi. Đã khá lâu, cô bé chưa được hưởng loại đàn ông trung niên, run rẩy, cuống cuồng.

Mọi người đều cười ồ ngoại trừ J. C vẫn bình thản ngắm trời mây.

Bang Bang nói:

- Thật chứ không đùa đâu luật sư à.

Tôi thấy trong đôi mắt xanh thơ ngây của nàng léo lên một thứ ánh sáng nhục dục.

Tên bộ lạc đặt cho gã Da Đỏ là Nai Nhảy Nhót. Hắn có cô vợ to béo với bộ ngực đồ sộ. Lúc này, mọi người đang hướng về Sauron: điều này cho thấy y là tay có ảnh hưởng đến cả nhóm.

Một gã trai trẻ, vai ngang, tóc tai bù xù, ngực lông lá, có tên gọi là Chuột Chũi. Gã này không mang kính cận mà theo lẽ phải rất cần, kể cả cần tắm rửa bởi gã ta bốc mùi khá dữ và hẳn gã không thấy dòng sông ở đâu.

Tôi gật đầu chào những người được giới thiệu và nhận thấy có vẻ diễu cợt trong ánh mắt mỗi khi họ nói. “Hân hạnh được biết ông”.

Cuối cùng, Sauron hờ hững nói:

- Tìm Calvin đi.

Chuột Chũi đi ngay. Khi hắn vừa đi được hai phút thì vợ của Da Đỏ nói bằng giọng cộc lốc:

- Người tình của Thượng Đế đến kìa.

Sauron quắc mắt nhìn khiến cô ta phải quay mặt đi.

Một cô gái mặc chiếc quần mỏng, hoa văn nâu và lục, đang băng ngang qua cánh rừng thưa. Qua mỗi bước đi ta có thể trông thấy những đường nét hoàn hảo của cặp đùi và tấm thân thon thả. Đó là Sandra Stillwell hay gọi khác hơn là Calvin. Ở ngoài, Calvin trông đẹp hơn cả trong ảnh. Mái tóc dài màu đỏ hung của nàng bay bay trong gió.

Sauron uể oải nói:

- Calvin à, ông đây cho biết muốn trao cho em một số tiền.

Không nói năng gì, Calvin bước về phía chúng tôi. Vì mãi chú ý đến nàng nên giờ đây tôi mới thấy có một gã trai trẻ gầy guộc đi sau nàng. Gã này mặt mụn, có chòm râu cằn cọc, đôi má đỏ gấc và trông rất bối rối.

Sauron liếc mắt về gã trai trẻ và nói với tôi:

- Giới thiệu với luật sư, đây là Okeefenokee.

Không ưa thái độ của Sauron, tôi nói:

- Như quí vị biết đấy, quí vị quả không sai khi cảm nhận về luồng điện xấu xa. Bản thân tôi cũng cảm nhận điều đó và thấy chúng xuất phát từ một kẻ quấy rầy đang cố xé toạc vết thương của người khác, tương tự như bọn cớm thích tra hỏi những tiểu yêu đang tự huỷ mình như quí vị.

Sauron quắc mắt nhìn tôi. Không khí trở nên căng thẳng và trong thoáng chốc tôi thầm hỏi, liệu Sauron có nhào đến tấn công tôi. Hẳn mọi người đều thầm hỏi như thế.

Bằng giọng tự tin, Sauron hỏi:

- Này luật sư, bộ ông xem bộ lạc của tụi này là trò đùa à?

- Ai nắm quyền ở đây thì người đó muốn bảo sao cũng được.

- Luật sư à, cả ông cũng thế, ông cũng là một thành phần của cuộc chơi. Ông đến đây, khoẻ mạnh, khôn khéo, tự tin. Nhưng tất cả những gì ông biết chỉ là những qui luật bé nhỏ của riêng ông.

Tôi lạnh lùng đáp:

- Anh nói năng lung tung, chẳng có nghĩa gì cả. Anh chỉ là một diễn viên và tôi thuộc nằm lòng kịch bản của anh. Dẫu sao, tôi không mấy ưa các diễn viên nghiệp dư.

- Cứ mỗi lần mở miệng là ông thích chơi chữ. Mục tiêu của ông là nhằm chứng tỏ ông là người uyên bác còn tôi là tên dốt nát. Nhưng ông chỉ biết tới giới hạn của cái thế giới của ông và cái thế giới đó chẳng đáng gì. Ông chẳng thể độc quyền về tri thức.

Chuột Chũi nói xen vào:

- Độc quyền là trò chơi lớn nhất mà hệ thống tư bản đã sáng tạo!

- Đúng đấy! - Mọi người đồng thanh đáp.

Sauron thoáng mỉm cười rồi hướng đôi mắt dữ dội về Calvin khi nghe nàng nói với tôi:

- Tôi không biết vì lý do gì ông đến tìm tôi để trao tiền nhưng ông có thể xéo đi. Tôi không cần tiền.

Ánh mắt của Sauron trở nên lạnh và dữ, một đổi thay khá tinh vi bởi nụ cười vẫn còn trên môi y. Nhưng tôi biết y đang lạnh lùng tính toán một điều gì đó.

Tôi nhẫn nại nói với Calvin:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cô, như thế tôi sẽ có thể giải thích cho cô rõ tình huống. Và nếu cô không biết sử dụng tiền như thế nào, thì tôi sẽ tư vấn cho cô.

Calvin bình thản đáp:

- Thưa ông luật sư, ông cứ việc nói thẳng ra đây. Chúng tôi sống với cộng đồng, với bộ lạc và cùng chung một tinh thần. Những gì ông muốn nói, xin hãy nói cho mọi người.

Tôi nhìn Sauron. Y không còn mỉm cười mà đang nhìn chăm chăm Calvin.

Có lẽ vì thấy bất ổn nên y đang gởi cho Calvin những tín hiệu.

Calvin xem chừng không nhận ra điều đó bởi cô bé đang làm vẻ trịnh thượng với tôi.

Tôi thấy mình chẳng thể làm gì hơn. Tôi quyết định sẽ tìm cách gặp riêng Calvin để giải thích cho cô bé hiểu. Lúc này, tôi chỉ có thể cho nàng biết những chi tiết và lắng nghe nàng trả lời, thế thôi.

Tôi nói:

- Calvin à, ông bác của cô đã để lại cho cô một số tiền. Đó là một người cô chưa hề gặp và ông ấy chỉ biết cô qua tên mà thôi. Tuy vậy, ông ấy muốn một phần di sản của ông được chia cho một số bà con họ hàng trẻ tuổi.” Để họ có được môt tương lai tươi sáng”, đó là lời ông nói. Phần cô, cô được hưởng hai trăm ngàn đô, gửi vào ngân hàng, trong hai năm, cho đên khi cô đủ tuổi trưởng

thành. Tuy vậy, mỗi tháng cô được quyền hưởng lãi từ số tiền đó. Cô nghĩ sao?

Vẻ hoàn toàn hững hờ, Calvin đáp:

- Thì tôi đã nói rồi, tôi không thèm đến số tiền đó. Tôi không muốn dính dấp đến xã hội tư bản. Ở đây, tôi đã đạt đến một tầm mức cao cấp hơn và cắt đứt mọi quan hệ với xã hội mục nát cũ. Tiền bạc chỉ làm hỏng đi những gì tôi đạt được.

Tuy Calvin nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, trịch thượng, nhưng tôi biết mình có cách để làm cô bé thay đổi quan điểm, với điều kiện phải lôi nàng ra xa cái bộ lạc này. Điều làm tôi lo ngại hơn cả là Sauron xó thể gây ảnh hưởng đối với Calvin và ngăn trở nàng. Vì vậy, việc trước tiên mà tôi cần là làm cho Calvin thay đổi cảm nghĩ về Sauron.

Trong khi tôi nghĩ đến cái khó khăn khi phải xoay chuyển quan điểm của con người và thầm hỏi tại sao Thượng Đế lại chọn tôi làm điều đó, thì mọi người quanh tôi đột ngột quay nhìn về cánh rừng kề cận. Đúng vào lúc đó, có một người râu tóc bù xù, chân đất, vẻ ngơ ngác hoảng loạn như một cư dân thời hồng thuỷ, chạy ra khỏi rừng, miệng không ngớt thốt lên:

- Cớm! Cớm! Cớm!…

Vũng Lầy

Carter Brown

Chương 3

Mọi người nhốn nháo. Nhiều tên bán khai, mình trần, xô đẩy nhau chạy vào lều, trong khi những tên khác chạy về phía hàng cây rậm rạp.

Vẫn bình thản, Sauron goi:

- Nai Nhảy Nhót! Chuột Chũi! Hãy đổ hai bao cỏ xuống sông ngay.

Nai Nhảy Nhót rên rỉ:

- Mẹ kiếp! Thế thì phí quá!

Chuột Chũi làu bàu:

- Phải làm thôi làm. Làm ngay thôi, kẻo bị hốt cả đám.

Hai đứa ra khỏi lều, mang theo mỗi đứa một bao nhựa, loại đựng thuốc lá sợi, và chạy vội ra sông. Khi đến nơi chúng khom người đổ những thứ trong bao xuống nước. Chuột Chũi vỗ tay bôm bốp và cười rúc rích trong khi Nai Nhảy Nhót thì buồn bã thấy rõ.

Hích cùi chỏ vào Nai Nhảy Nhót, Chuột Chũi nói:

- Thôi nào, tiếc làm gì! Chỉ là chút lễ vật tế thần.

Nai Nhảy Nhót tức tưởi:

- Mẹ kiếp! Năm trăm đô thứ cỏ đó chứ ít ỏi gì!

Chuột Chũi cười điên dại và xé hai cái bao ra từng mảnh nhỏ

rồi vứt xuống sông, tựa những cánh hoa hồng.

Sauron tiến thêm vài thước về giữa khu rừng thưa, mắt nhìn chăm vào hàng cây, tai nghe ngóng.

Từ một cái lều, vợ gã Da Đỏ ló đầu ra va gào lên:

- Sauron à, mọi thứ đã được phi tang. Bọn chúng cứ việc đến!

Rồi cô ta bình thản ra khỏi lều, đến đứng cạnh Sauron, hai tay khoanh trước ngực theo kiểu người Da Đỏ, vẻ thách thức.

Từ cái lều kia, Bang Bang vọt ra, đến bên Sauron và đặt tay lên cánh tay y nhưng y không nhìn nàng vì mãi hướng mắt về cánh rừng tựa một ăng-ten đang chờ tín hiệu. Chẳng một tín hiệu lạ nào, ngoài các thành viên của bộ lạc đang gào là inh ỏi như một lũ điên… Và đột nhiên, một ý nghĩ loé lên trong đầu tôi.

Tôi đã hiểu ra! Những ánh mắt đó sao lạ quá! Thì ra hầu hết những người ở đây đang phê L.S.D.

Từ cánh rừng gần dòng sông có sự xuất hiện của một trung sĩ cảnh sát. Ông này đang đẩy Chuột chũi về phía đám người tụ tập giữa cánh rừng thưa mà hầu hết đều cười sặc sụa. Phải khổ sở lắm viên trung sĩ cùng sáu đồng đội mới có thể giữ chúng đứng vững.

Golem (cái tên mà tôi được biết qua nhiều lần nghe gọi inh ỏi và đồng thời cũng là tay loan tin cảnh sát bố ráp) cười cợt:

- Này các bạn, chúng ta phải biết yêu thương các cớm chứ!

Trề đôi môi dày với vẻ khinh tởm, viên trung sĩ nói:

- Lũ đồi truỵ khốn kiếp! Đồ xì ke! Tao sẽ nhốt chúng mày về tội cất giữ.

- Cất giữ cái gì trời? – Nai Nhảy Nhót gào lên.

Ra lệnh cho một trinh sát bước đến, viên trung sĩ hỏi:

- Này Mike, cậu có tìm thấy gì trong cái lều đó?

Viên trinh sát trao cho ông ta một bao thư trắng.

- Hình như marijuana – Anh ta nói và mỉm cười, liếc nhìn bọn Hippi.

Tôi nói:

- Anh không hề tìm thấy thứ đó trong căn lều.

- Ai vừa nói thế? – Viên trinh sát hỏi và tức tối nhìn tôi.

Với vẻ trầm tĩnh nghề nghiệp, tôi đáp:

- Tôi là Randall Roberts, luật sư ở San Francisco và đại diện cho cô bé kia.

Vâng, cô đó. Cô Stillwell.

Lúc này viên trung sĩ và thuộc cấp của ông ta nhìn tôi với vẻ quan tâm hơn.

Cả hai chăm chú vào cái quần gabạcđin, chiếc áo trắng đốm mồ hôi và cái cà vạt đỏ nhét vào túi của tôi.

Vỗ vỗ cái bao thư, viên trung sĩ nhỏ giọng hỏi:

- Vậy thì theo anh thì nhân viên của tôi tìm thấy cái bao thư này ở đâu?

- Trong túi quần của anh ta – tôi trung thực đáp.

Lúc này, toàn bộ các trinh sát đều hướng mắt về tôi không còn quan tâm đến bọn Hippi.

Viên trung sĩ, một người dềnh dàng to lớn với bộ mặt cũng to

lớn và rắn như đá tạc, trầm tĩnh nói:

- Tôi sẽ bỏ qua điều anh nói. Tôi sẽ quên đi sự sai lầm của anh.

- Bỏ qua hay không đó là quyền của ông. Nhưng tôi xin nhắc lại, chuyện đó sẽ được toà giải quyết.

Nghiêm nét mặt trung sĩ nói:

- Có thể tôi buộc không thể bỏ sót anh trong cuộc bố ráp này. Anh đã có mặt tại đây trong khi chúng tôi phát hiện bao thư, có phải thế? Vậy thì có điều gì chứng tỏ anh không thuộc băng nhóm này? Và cũng có thể anh là người cung cấp hàng cho chúng.

- khổ nỗi, ông sẽ phải rối rắm khi chứng minh điều đó – Tôi bình thản nói.

Tuy không ưa nhưng viên trung sĩ lặng im. Ông ta chăm chú nhìn tôi và với cái nhìn đó, tôi biết ông đang cân nhắc lợi hại để chọn một quyết định. Sau mười giâu đắn đo, cuối cùng ông ta chụi nhịn và mỉm cười với tôi.

Quay sang viên trinh sát ông nói:

- Ta sẽ hốt hết bọn này về tội du thủ du thực. Nào, đưa chúng ra xe đi.

Tôi thắng điểm. Ông ta đã né tôi và sau khi hoàn tất nhiệm vụ, ông ta sẽ không bỏ qua tôi khi tôi về San Francisco. Tôi biết viên trung sĩ này là người biết làm việc một cách lô-gích và thực tiễn.

Viên trung sĩ và đám thuộc cấp bao vây đám Hippi và dùng dùi cui lùa họ ra khỏi rừng, về hướng xa lộ.

Trên đường bị lùa đi, Sauron ngoái cổ nhìn tôi. Giờ đây, đối với y, tôi xem chừng là một kẻ đáng gờm.

Viên trung sĩ nói với tôi:

- Tên tôi là Brown, trung sĩ Jim Brown.

Tôi nói, khô khốc:

- Hẳn ông cũng đã biết tên tôi - Anh Robert.

- Anh Robert à, tôi rất tiếc đã xảy ra sự hiểu lầm – viên trung sĩ nói khi chúng tôi theo sau nhóm Hippi đang bị lùa đi – Tôi rất tiếc. Nhưng anh hãy hiểu cho. Dĩ nhiên, chúng tôi không tìm thấy ma tuý trong cuộc bố ráp này, nhưng bọn chúng có thể cất giấu đâu đó chứ? Bọn chúng đã trông thấy chúng tôi đến và đã có đủ thời gian để phi tang mọi thứ. Và cũng có thể bọn chúng đã cất giấu một lượng ma tuý lớn trên đồi, cách đây vài trăm thước. Tuy không tịch thu được ma tuý, nhưng chúng tôi biết bọn chúng đang cất giữ và chúng tôi chẳng biết làm gì hơn là tuân thủ pháp luật.

- Quí vị không tìm thấy ma tuý và luật pháp bảo rằng quí vị phải phát hiện ra nó. Luật pháp cũng bảo rằng nếu nguỵ tạo chứng cớ thì ngay cả một nhân viên cảnh sát cũng có thể bị truy tố.

- Thưa luật sư, tôi rất tiếc là luật sư biết về bọn khốn kiếp đó là hiện giờ chúng có mười tên nhưng hôm qua là mười một. Luật sư có biết điều gì xảy ra cho tên thứ mười một?

- Quí vị đã tóm cổ hắn chứ gì?

- Luật sư không nên mỉa mai chúng tôi mãi như thế.

- Đồng ý, nếu các ông không nguỵ tạo chứng cớ để tìm cách tống giam một trong những thân chủ của tôi.

Viên trung sĩ gật đầu:

- Vâng, tôi hiểu, nhưng hãy để tôi cho luật sư biết tiếp sự việc. Hôm qua, một trong những tên bụi đời đó đã chết vì sử dụng thuốc quá liều. Hắn chơi heroin. Người ta đã thấy xác hắn trong một con hẻm. Hẳn tên này đã chơi quá độ và bị bạn bè mang xác

bỏ ở nơi xa vì quá sợ.

- Buồn thật – Tôi vội nói. Gã đó trông ra sao?

Viên trung sĩ nhún vai:

- Một gã tóc hung hốc hác. Sao luật sư hỏi? Bộ luật sư biết hắn? tôi lắc đầu và biết nào ai khác ngoài Ruột Ngựa. Như thế là Harry Hầu Nhân đã đem vứt cái xác thay vì đi báo cảnh sát.

- Theo trung sĩ thì hắn có thuộc nhóm này?

- Không. Tối qua những tên trong nhóm này không về thành phố. Gã đó chết mà không ai khai báo như thế có nghĩa là hắn chết trong khi đang choác với đồng bọn hoặc đang đi giao hàng.

Tôi hỏi:

- Vậy thì tại sao có cuộc bố ráp này? Họ đâu làm hại ai khi hút thứ cỏ trong rừng.

- Chúng không sử dụng marijuana mà còn cả LSD. Ngay lúc này, bọn chúng đang phê cả lũ. Tôi đâu quá ngốc để không nhận biết điều đó. Rất có thể chúng giấu một lượng lớn ma tuý dưới một tảng đá nào đó.

- Nghiện ngập là một căn bệnh chứ không phải là một tội ác. – Tôi nói.

Viên trung sĩ giận dữ nhìn tôi.

- Thưa luật sư, với tôi đó là một tội ác. Và nhiệm vụ của tôi là bắt nhốt bọn chúng để bảo vệ mọi người và cả bọn chúng bằng cách cách ly chúng khỏi ma tuý. Đó là phương cách duy nhất. Một thái độ dịu dàng thông cảm chỉ là sự khuyến khích đám trẻ lao theo vết lầy của bọn chúng.

- Đồng ý. Nhưng có thể làm cho một số người phải khiếp sợ. Mà

ai lại không sợ chứ?

Viên trung sĩ mỉm cười:

- Chúng ta phải loại bỏ những ung nhọt của xã hội. Anh hãy nhìn xem điều gì đang xảy ra đi. Phân nửa những tên hư hỏng này đang sử dụng chất gây nghiện, thuốc lắc, LSD và marijuana. Quả đúng là một căn bệnh hiểm nghèo đang tàn phá đất nước chúng ta.

Nhìn thẳng đôi mắt xám đầy nhiệt huyết đó, tôi nói:

- Chẳng hay ông có trả tự do cho thân chủ tôi? Ông không có lý do gì để bắt giữ cô ấy. Cô ấy có tiền và tôi có thể can thiệp trả tự do cho cô ta nội một trong hai tiếng.

- Anh Robert à, thế là anh chưa nghe tôi nói rồi. Tôi sẽ tống giam bọn lêu lổng này và tôi sẽ nhốt chúng cho đến khi bọn chúng ngoan ngoãn hoặc bỏ xứ này mà đi. Về thân chủ của anh, nếu lần này tôi chỉ nhốt được nội trong hai giờ, thì may cho cô ta. Nhưng tôi khuyên anh hãy bảo cô ấy rời xa bọn Hippi và ma tuý, nếu không thì có ngày cũng phải gặp tôi.

- Được tôi sẽ làm theo lời ông và tôi mong ông cho phép tôi dùng xe của tôi để đưa thân chủ của tôi về sở cảnh sát. Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy.

Viên trung sĩ miễn cưỡng nhận lời:

- Được, nhưng anh phải đến sở cảnh sát cùng với chúng tôi.

Ra đến xa lộ, trong khi bọn hippy bị đẩy lên xe cảnh sát thì tôi đưa thân chủ của tôi vào chiếc Austin. Đưa tay ra băng sau để lấy chiếc áo khoác, tôi nói:

- Này, hãy mặc vào.

Sandra nói ngay:

- Ông điên chưa? Trời nóng thế này mà khoác áo choàng ư?

- Đúng. Nhưng chúng ta sắp vào thành phố và lối ăn mặc của cô sẽ khiến mọi người dòm ngó.

Cô bé nhún vai.

Tôi nổ máy xe, phóng đi và vượt qua xe cảnh sát.

Tôi nói:

- Cô Sandra à, chúng ta cần phải bàn về số tiền mà cô được thừa hưởng. Cô không thể đơn giản khước từ nó. Điều cần thiết là cô phải nhận rồi sau đó muốn cho ai thì cho.

- Vâng, thì tôi sẽ cho.

- Cho ai?

Nàng nhún vai:

- Chuyện đó không quan trọng. Xin nhắc lại với ông rằng tên tôi là Calvin.

Đó là tên bộ lạc đặt cho tôi và giờ đây là cái tên duy nhất của tôi. Mong ông đừng gọi tôi là Sandra nữa.

- Đồng ý. Tuy vậy, tôi thấy thật khó để gọi một người xinh đẹp như cô bằng cái tên Calvin. Tôi muốn biết từ đâu xuất phát cái tên điên khùng như thế? Tại sao cô mang cái tên Calvin.

Cô bé đáp:

- Luật sư à, ông ăn nói thiếu suy nghĩ, cân nhắc. Nhưng dẫu sao thì ông cũng đã bày tỏ ý nghĩ của mình.

- Nhưng tại sao cô lấy tên là Calvin chứ?

- Thì như ông đã biết, tôi là một người rất say mê tôn giáo và thượng đế.

Đôi mắt xanh của cô bé phản ánh một sự bình thản, an hoà.

Nàng nói tiếp:

- Calvin như tên nhà sáng lập một hệ phái của đạo Tin Lành. Giờ đây tôi có thể hoà nhập vào cái bản chất thực sự của tôn giáo: Trí Tuệ Vũ Trụ. Mọi tôn giáo đều là sự thể hiện Trí Tuệ Vũ Trụ. Ông hiểu chứ?

Tôi gật đầu:

- Chút chút thôi.

Tôi né tránh đề cập đến vấn đề tôn giáo, sợ rằng chúng tôi sẽ quay cuồng mãi trong đó và không thoát ra được. Tôi quyết định hướng câu chuyện về vấn đề tiền bạc. Tôi thầm nghĩ mình có thể liên lạc với bố mẹ Sandra để yêu cầu họ can thiệp tuy rằng cho đến lúc này điều đó không phải là giải pháp tối ưu. Bố mẹ của Sandra đã chỉ cho tôi nơi tìm cô ta và nói rằng họ không can dự vào chuyện này và rằng tôi phải tự xoay trở vì đối với họ Sandra là một đứa hư hỏng đáng bỏ đi.

Tôi hỏi:

- Còn những người bạn của cô?

- Ông thắc mắc về tên của họ?

- Đúng.

- Vậy thì, có tên Chuột Chũi vì hắn ta luôn bẩn thỉu như loài thú đó.

- Tôi hiểu.

Cô bé gật đầu:

- Tội nghiệp Bang Bang. Cô ấy không hiểu rằng quan hệ xác thịt mà thiếu nền tảng tinh thần chỉ là sự huỷ hoại tâm hồn.

- Còn Chảo Bự. Sao lại gọi như thế?

- Chị ấy là một nhà tổ chức và là bếp trưởng của cả nhóm. Nhưng ngoài việc bếp núc, chị ấy có lối sống thác loạn không kém gì Bang Bang.

- Về vấn đề tình dục?

- Đúng.

- Còn Ruột- Ngựa?

Vẻ ngạc nhiên, cô bé hỏi?

- Ông biết anh ta à? Tối qua anh ấy không về trại. Dạo này anh ấy không còn hợp với chúng tôi về mặt tâm linh.

Cô bé cau mày và bất chợt liếc nhìn tôi.

Tôi nói:

- Tuy vậy giờ đây đó là lĩnh vực duy nhất mà cô có thể tiếp xúc với anh ta.

- Tại sao chứ?

- Vì anh ta đã chết. Tối qua người ta đã phát hiện xác Ruột-Ngựa trong một con hẻm.

- Lẽ nào! Tại sao chết chứ?

- Hình như vì anh ta đã sử dụng Heroin quá liều.

Đôi mắt xanh tuyệt đẹp sa sầm, nàng nhìn chăn hai đầu gối một

lúc, như thể đang truyền đạt một điều gì đó với người đã khuất.

Cuối cùng, cô bé ngước nhìn tôi và nói:

- Thôi, như vậy cũng đỡ khổ cho anh ta. Anh ấy chẳng còn tương lai.

Đó là triết lý của cô bé chưa trưởng thành và điều đó chứng tỏ rằng cô bé đang cố chống đỡ với cú sốc vừa nhận.

Tôi hỏi:

- Tại sao anh ta là Ruột-Ngựa?

- Tại vì anh ta toát ra mùi ngựa.

Tôi dịu dàng nói:

- Hãy cho tôi biết về Sauron. Tôi thấy nhìn như hắn ta là thủ lĩnh của cả nhóm. Vì lý do gì?

- Ồ! chỉ đơn giản là vì thế thôi. Vì anh ta muốn thế. Anh ta đã đạt đến một mức độ rất cao về tâm linh. Sauron là cái tên mà anh đã tìm thấy trong cuốn "Thần Vòng" và chọn cho mình. Trong cuốn sách đó, Sauron là một nhân vật thuộc tà phái nhưng anh ta bảo điều đó không quan trọng bởi thiện và ác chỉ là hai mặt của đồng tiền. Ở mức độ cao cấp hơn thì chẳng có thiện cũng chẳng có

ác, ông hiểu chứ?

Tôi hỏi:

- Và cái tên Golem cũng là của một nhân vật trong cuốn sách đó chứ gì?

- Vâng. Tuy về cấp độ tâm linh thì Golem không bằng Sauron.

- Nói tóm lại, có phải Sauron là sếp và Golem là trợ lý?

- Theo ngôn ngữ lạc hậu thì là như thế, nhưng…

Tôi cắt ngang:

- Thì ngôn ngữ nào cũng thế thôi. Dẫu sao, xin cám ơn vì đã cho tôi biết về những người bạn trong nhóm của cô. À, còn cái tên J. C. thì sao?

- J. C. không phải là Jesus Christ mà là jesus Christopher. Anh ta thỉnh thoảng có viết cho chúng tôi một vài chữ, nhưng hoàn toàn câm nín. Tôi thắc mắc không biết anh ta có phải là người câm.

Quả đúng là một bọn dở khùng dở điên. Tôi thầm nghĩ không biết mình có thể cứu cô bé ngây thơ này ra khỏi vũng lầy? Trước vấn đề nan giải như thế, hẳn một người bình thường sẽ bỏ cuộc, nhưng tôi thì dứt khoát không để cho Sauron chấm mút phần bánh của cô ta. Tôi biết chắc Sauron hiểu rõ sự khác biệt giữa cái thiện và cái ác và hắn dứt khoát chọn cái ác.

Chương 4

Khi tôi báo cho Calvin biết là nàng sẽ được trả tự do trong vài giờ nữa, nàng nhìn tôi chăm chăm bằng con mắt to tròn và nói:

- Tôi không muốn ra khỏi đây.

Tôi gào lên:

- Tại sao chứ? Cô bị bệnh thích hành hạ chính mình à? Cô đã không thèm nhận hai trăm ngàn đô và giờ đây, không muốn ra khỏi nhà giam! Được, nếu cô muốn thì tôi sẽ cho cô ở tù rục xương.

Calvin giải thích:

- Tôi không muốn ra khỏi đây nếu bạn bè tôi còn bị giam giữ.

- Được. Để tôi xem sao.

Một nhân viên cảnh sát bước vào và đưa Calvin ra khỏi phòng thăm nuôi.

Tôi vào phòng trực, xin được gặp cảnh sát trưởng và phải một giờ rưỡi sau tôi mới gặp được ông ta. Rồi tôi phải chờ thêm một giờ nữa mới được biết rằng tôi hoàn toàn có lý, cả nhóm bụi đời đó sẽ không bị truy tố và rằng trong vài giờ nữa, chúng sẽ được trả tự do.

Bằng giọng cộc lốc, tôi hỏi:

- Vài giờ nữa ư? Tại sao không thả ngay cho?

Cũng bằng giọng cộc lốc, ông cảnh sát trưởng nói:

- Để dạy cho chúng biết sống có kỷ cương, biết chấp hành pháp luật và cho chúng biết sợ.

Rồi ông cảnh sát trưởng bày tỏ nỗi lo âu về nạn ma tuý đang xâm nhập địa bàn của ông, về những bọn hippi đang sống trên các ngọn đồi đang tàn phá cuộc đời mình bằng những thứ độc hại. Ông cho biết trong vài giờ nữa sẽ thả đám bị hốt lúc nãy ra sau khi cảnh báo chúng.

Tôi bắt tay ông và ra khỏi sở cảnh sát, đứng tần ngần một lúc trước ngôi nhà.

Dọc theo con phố chính là một dãy cửa hàng và quán ăn xây theo phong cách Old England. Tôi thầm hỏi không biết đâu đây có một quán bar nào không.

Trong khi tôi đảo mắt ngược xuôi, cố tìm một quán bar lấp ló sau hàng cây rậm lá thì một chiếc Lincoln Continental tiến vào cùng cấm đậu xe của sở cảnh sát rồi thắng vội.

Từ trong xe, một người đàn ông bước ra, đi về phía tôi, láo nhanh lên các bậc thang, theo sau là một bà khoảng tứ tuần, ăn mặc sang trọng. Người đàn ông mặc veste sậm, áo sơmi cực trắng và cà vạt lụa đắt giá màu nâu thẫm.

Ông hỏi khi đến bên tôi và lao vào phía trong:

- Có phải bọn trẻ bị nhốt ở đây? Anh cũng là một phụ huynh à?

Tôi nói:

- Mọi việc đều ổn cả. Chúng sẽ không bị giam giữ.

Ông ta tròn xoe mắt nhìn tôi:

- Tại sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

Người đàn bà đến bên ông ta. Khuôn mặt bà láng mịn quyến rũ và thân hình thon gọn cho thấy bà đã tuân thủ một chế độ ăn kiêng và tập thể dục thẩm mỹ nghiêm túc.

Tôi nói:

- Trong vài giờ nữa, cảnh sát sẽ tha hết. Chúng ta chỉ việc chờ thôi.

Ngưòi đàn bà chợt hỏi:

- Anh là ai?

- Tôi là luật sư Randall Robert. Thân chủ của tôi đang bị tạm giữ trong đó.

Người đàn ông gật đầu:

- Còn tôi là Cecil Holloway. Và đây là Rhoda nhà tôi. Cảnh sát báo rằng con tôi bị hốt vì tội du thủ du thực và tôi đã nói họ không có lý do chính đáng để bắt giữ con tôi. Con tôi đang trong giai đoạn khủng hoảng của tuổi mới lớn và đó không phải là lý do để nó bị bắt giữ như một tên vô gia cư vô nghề nghiệp.

Vẻ lo lắng, Rhoda hỏi tôi:

- Anh có vẻ chắc là mọi việc sẽ ổn? Chúng ta không thể làm gì hơn sao?

Tôi nhún vai:

- Ông bà có thể vào đó, gõ cửa văn phòng cảnh sát trưởng để hỏi han, xin xỏ, nhưng nếu ông bà không phải là chỗ thân tình quen biết thì phải chờ thôi chứ không nhanh hơn được.

Cecil cười khẩy:

- Cảnh sát trưởng này là một lão già lắm tật, chỉ thích mọi

người ngoan ngoãn ăn ngủ đúng giờ giấc. Tôi thì không đồng ý rồi.

Rhoda nói:

- Họ hơi lạnh gáy vì cách đây ba thánh Cecil đã có lần phản đối lối làm việc của họ.

Cecil sa sầm mặt:

- Thôi, hãy bỏ qua chuyện đó đi. Điều quan trọng là họ sẽ thả con tôi ra.

Tôi hỏi:

- Chẳng hay con trai của ông bà tên gì?

- Charles.

- Với cái tên đó thì tôi chẳng biết là ai bởi bọn trẻ đó không còn xài tên thật của chúng.

Cecil liếc tôi:

- Vâng, tôi biết. Chales bảo rằng hắn không thích cái tên mà cha mẹ đặt cho.

Và hắn đã chọn một cái tên của một nhân vật thần tiên… một cái tên kỳ cục mà tôi chẳng thể nhớ.

- Golem - Người đàn bà nói.

Trong cơn hoảng loạn của cuộc bố ráp, tôi không chú ý tới Golem, nhưng tôi biết hắn đã trên hai mươi mốt tuổi. Hắn và Sauron là hai đứa lớn tuổi nhất nhóm. Tôi nghĩ chúng khoảng hai mươi bốn tuổi và với chúng, việc bỏ nhà đi hoang không còn là khủng hoảng của tuổi mới lớn.

Cecil nói:

- Này anh Robert, trong khi chờ đợi, tôi muốn mời anh về nhà uống với chúng tôi một ly.

Tôi đáp:

- Vâng, xin cám ơn ông. Vui lòng chờ đợi chốc lát để tôi gởi vài chữ cho thân chủ của tôi. Tôi sẽ ra ngay.

Bà Rhoda nhìn tôi bằng ánh mắt nghi vấn rồi huých khuỷ tay vào chồng:

- Cecil à, anh cũng gởi cho Charler ít chữ, bảo nó hãy gọi về nhà ngay khi được thả.

Cecil và tôi vào sở cảnh sát. Tôi viết vài dòng cho Sandra Stillwell, khẳng định nàng sẽ được trả tự do, ghi số điện thoại và phòng khách sạn của tôi và nhắc nàng gọi cho tôi ngay khi ra khỏi sở cảnh sát. Rồi tôi gởi mảnh giấy cho nhân viên cảnh sát trực ban. Cecil cũng gởi lại một lá thư cho con trai. Sau đó, chúng tôi ra khỏi sở cảnh sát và vào chiếc Lincoln. Tôi thoải mái duỗi chân và thầm nghĩ, ngày mai hoặc ngày mốt, tôi lại phải vì chén cơm manh áo, nai lưng làm việc cho văn phòng Robert and Grimstead vậy thì, được chút thảnh thơi này, tại sao không lai rai vài ly, trò chuyện, rồi về khách sạn và ngủ sớm?

Biệt thự của ông bà Holloway là một ngôi nhà trệt và dài, bao quanh bởi một vườn trồng thông và bách ven biển. Từ cổng vào, qua hàng cây, người ta có thể trông thấy những mảng màu xanh của Thái Bình Dương. Khi vào phòng khách, tôi thấy có một cậu trai đang ngồi đọc sách. Thấy có người lạ, cậu trai đứng dậy.

Cecil trìu mến vỗ vai cậu trai và nói với tôi:

- Đây là Richard, con trai tôi.

Tôi bắt tay Richard. Cậu trai khoảng mười tám tuổi. Rồi tôi ngồi xuống theo lời mời của Cecil. Phòng khách thật đẹp, hình như

được xây dựng để chiêm ngưỡng hơn là sử dụng.

Cecil rót rượu cho mọi người, kẻ cả Richard. Ông nheo mắt khi trao ly gintonic cho cậu con.

Làm mặt đanh, Richard bước sang ngồi ở chiếc ghế đối diện tôi. Richard có mái tóc nâu, ăn mặc tề chỉnh, tuy vậy ở cậu trai này toát ra một điều gì đó khiến tôi không ưa. Cậu ta toát ra những luồng điện xấu.

Cecil tươi cười ngồi xuống ghế. Tôi nghĩ ông ta trạc ngũ tuần. Con người ông là điển hình của sự hư hao do tuổi tác và tiền của tác động đến một cơ thể vốn trước đây khoẻ mạnh. Những gì của tấm thân ấy nếu không bị tàn phá bởi thời gian thì cũng chẳng có thể cưỡng lại những hư hao do sự giàu có gây nên.

Bà Rhoda ngồi trên tràng kỷ, giữa chồng và con trai.

Ông Cecil thở dài:

- Đời là thế đấy… Nhưng anh Robert à, tôi mong anh hiểu rằng ngoài Charles ra, những đứa con khác đều ngoan cả. Như Richard đây là một hãnh diện của gia đình. Richard vừa hoàn tất năm đầu đại học ở Berkeley và là một sinh viên giỏi.

Tôi gật đầu, không mấy quan tâm và nói:

- Điều quan trọng là thái độ đối với cuộc đời.

Cecil thốt lên:

- Đúng đấy! Và đó cũng chính là điều khiến tôi khinh tởm bọn trẻ nghịch ngợm, kể cả thằng con của tôi. Bọn chúng nghĩ rằng tất cả của cải và sự giàu có là được dành sẵn cho chúng, tựa những ổ bánh sinh nhật và chúng chỉ việc thụ hưởng thôi.

Bà Rhoda cáu kỉnh nói:

- Sao anh cứ nói mãi chuyện nghiện ngập. Em quá chán rồi.

- Nhưng đó là sự thật mà ta không thể né tránh Rhoda à. Cũng may, ta chỉ có một đứa con sa vào cái dịch ấy. Này anh Robert, đối với tôi ma tuý là một đại dịch. Nhưng tôi hãnh diện nói với anh rằng Richard, con tôi đây, không sa vào con đường đó. Và Ronda, con gái tôi cũng thế.

Richard nói:

- Ba à, tình huống không đến nỗi quá tệ đâu.

Cecil nổi cáu:

- Ba không thể hiểu nổi con! Con chẳng biết gì về những chuyện đang xảy ra. Nhưng như thế thì cũng tốt thôi.

Khi Richard chực cãi lại thì có tiếng chìa khoá xoay trong ổ và cửa phòng khách mở ra.

Bà Rhoda mừng rỡ thốt lên:

- Ronda cưng của mẹ. Sao, con đã chọn được bộ cánh ưng ý chưa?

- Rồi ạ.

Ronda bước vào, vứt các gói hàng trên ghế rồi đột ngột khựng lại khi trông thấy tôi.

Bằng giọng ranh mãnh, cô bé hỏi:

- Ông là ai?

Cecil lớn tiếng:

- Này Ronda! Sao ăn nói lạ thế? Thì còn phải chờ giới thiệu chứ.

Ronda liếc nhìn cha:

- Thì bố giới thiệu đi.

Bà Rhoda vội vã nói trong khi ông Cecil trừng mắt nhìn cô con:

- Giới thiệu với con đây là ông Randall Robert.

Ronda vui vẻ nói:

- Chào ông Robert. Ông từ đâu đến? Nếu tôi không lầm thì chắc từ một câu lạc bộ thể thao của Fovestville.

Cecil cau mày, nhìn xem phản ứng của tôi.

Tôi phản ứng khá thành thạo. Tôi cười tươi, lòng thầm biết ơn Ronda đã giúp tôi khỏi phải nghe những lời dông dài khá chán của ông Cecil Holloway. Ronda cũng cao như mẹ, nhưng kém phần thon gọn, với chiếc váy ngắn phô trương cặp đùi săn chắc. Khuôn mặt cô bé trông rất tươi, rất Mỹ, với đôi môi nhỏ tinh nghịch, cái mũi tròn trịa và đôi mắt tựa hai trái ô-liu. Cô ta trạc tuổi đôi mươi.

Tôi nói:

- Tôi được hân hạnh gặp phụ huynh của cô tại sở cảnh sát.

- Ông không đùa chứ? Này ba, ba đã đóng tiền bảo lãnh để ông này được trả tự do?

Cecil quắc mắt:

- Ronda à, không được ăn nói bừa bãi?

- Thì con nói đùa mà ba! (Cô bé cười láu lỉnh).

Bà Ronda vội cắt ngang:

- Chẳng bao lâu nữa, Charles sẽ điện về. Tôi có dặn nó về nhà

ăn tối. Vì vậy, tôi phải lo chuyện bếp núc đây.

Chụp cơ hội, tôi nói ngay:

- Vâng. Phần tôi, phải về khách sạn.

Ronda nhanh miệng đề nghị:

- Để tôi đưa ông về. Thưa ông Robert, vì không thấy có chiếc xe lạ nào đâu ở sân nên tôi đoán ông không đến đây bằng xe riêng, có phải thế không ạ?

- Vâng, đúng. Xin cám ơn lòng tốt của cô.

Bà Rhoda dịu dàng nói:

- Nếu thế thì mẹ mong con nhanh chóng về nhà nhé. Mẹ cần con giúp một tay nấu nướng.

- Vâng. Nhưng mẹ đừng nấu món gì cho con đấy. Lúc nãy con vừa ăn một cái Sandwich và không còn thấy đói.

- Ồ! Ronda…

- Con cần ăn kiêng để giữ eo chứ.

Tôi bắt tay ông Cecil và nói:

- Thôi, xin chào ông. Theo tôi thì mọi việc sẽ ổn cả nhưng nếu có gì trở ngại, ông hãy gọi cho tôi. Tôi hiện thuê phòng tại khách sạn Ambassador.

- Cám ơn anh- Cecil nói nho nhỏ, mắt nhìn chăm cô con.

Tôi chào từ biệt bà Rhoda, Richard rồi cùng Ronda rời khỏi phòng khách.

Trong chiếc xe MG màu xanh lục lao nhanh ra khỏi biệt thự,

ngồi cạnh Ronda, tôi nói:

- Bố mẹ cô có ưu tư nhiều về vấn đề ma tuý.

- Thì chỉ vì Charles. Như ông biết đó, anh ấy nghiện ngập đã năm năm nay và giờ thì không ai nói nổi. Tôi không trách Charles, nhưng anh ấy đã qua lậm.

Cũng may là ảnh chưa choác.

- Còn Richard? Cậu ấy có ngoan không?

- Tội nghiệp Richard. Nó sợ bố, thế thôi. Thật ra thì Richard không muốn vào đại học, nhưng vì được thiên hạ khen là con ngoan nên phải cố.

- Còn cô, cô có phải là con gái ngoan?

Ronda cười rộ:

- Ông trêu tôi à? Bào cho ông biết tôi chỉ về nhà nay sau khi đã hiểu rõ về ông.

Tôi ngạc nhiên trong khi nàng cười khúc khích và nói tiếp:

- Khá lâu rồi tôi chưa được gặp một chàng điển trai, thông minh và gợi cảm như ông. Loại đàn ông độc thân, hấp dẫn và tự do như ông quả là khó kiếm trong giới thượng lưu.

- Ai bảo cô rằng tôi tự do? Vả lại, cô còn nhỏ tuổi hơn em gái út của tôi.

Thôi bỏ qua đi.

Ronda thở dài:

- Tôi phải đương đầu với sự đề kháng ư? Vậy mà ngay khi trông thấy ông, tôi nghĩ ông là người nhạy cảm với thời cơ.

- Cô không nên đùa. Nếu cô về nhà trễ, bố cô sẽ giận dữ ào đến khách sạn.

Hơn nữa, cô còn quá trẻ để phiêu lưu.

Ronda nói, vẻ không hài lòng:

- Thế thì đồng ý, thưa ông Robert. Lần này ông có thể an toàn thoát thân và sở dĩ như thế là vì tôi sợ bố tôi làm ầm ĩ. Nhưng chớ nghĩ rằng tôi sẽ buông tha ông mà lầm.

- Dẫu sao tôi cũng xin cám ơn cô.

- Nhưng để được tự do thì ông phải nộp mãi lộ cho tôi chứ?

- Nộp bằng gì? – Tôi thắc mắc hỏi.

- Một nụ hôn.

Nàng mỉm cười, hoàn toàn tự tin như thể nàng vừa chiếu bí tôi và tôi chẳng có cách để lật ngược thế cờ.

Tôi nói:

- Đồng ý. Chuyện đó thì được.

Xe ngang qua sở cảnh sát và dừng lại nơi tôi đậu chiếc Austin. Tôi ngồi im chốc lát để lấy lại bình tĩnh.

Ronda nôn nóng gõ gõ ngón tay lên vô-lăng.

Cuối cùng nàng nói:

- Tôi chờ đây.

Tôi nhìn thẳng vào mắt cô bé. Đôi mắt như một cạm bẫy bốc lửa và tôi thầm nghĩ hẳn cụ hôn sẽ là tuyệt vời.

Quả tôi không lầm.

Tôi vào phòng khách sạn, không còn đầu óc để nghĩ chuyện ăn tối. Lởn vởn trong tâm trí tôi là nàng Ronda xinh đẹp với đôi môi quyến rũ. Tôi rót một ly Bourbon và nghĩ đến chuyện lên giường ngủ, khỏi ăn tối.

Chuông điện thoại reo. Calvin, hay noí khác hơn là Sandra Stillwell gọi.

- Thưa ông Robert, chúng tôi đã được trả tự do. Họ thả chúng tôi cách nay khoảng một giờ.

- Tốt lắm. Tôi rất tiếc đã không có mặt tại đó.

- Không sao cả. Thưa ông Robert, tối nay chúng tôi mở tiệc tại nhà người bạn ở Forestville. Ông đến nhé?

- Rất cám ơn lời mời của cô nhưng tôi thấy mình không đủ trẻ để vui chơi cùng nhóm bạn của cô. Hẹn gặp cô vào ngày mai nhé. Cho tôi địa chỉ để tôi có thể tìm cô.

Nàng đọc địa chỉ để tôi ghi vào sổ tay rồi ngập ngừng hỏi:

- Thưa ông Robert, ông không đến dự tiệc tối nay sao?

- Tôi đang mệt muốn đứt hơi- Toi đáp và qua giọng nói của Calvin tôi linh cảm có điều gì đó xảy ra.

- Thưa ông Robert, về chuyện tiền… Tôi muốn nói với ông rằng (Giọng cô bé vụn vỡ rồi im bặt giây lát). Tôi đã suy nghĩ và quyết định nhận số tiền đó.

Tôi có thể nhận tiền mà không gặp rắc rối gì chứ?

- Dĩ nhiên, số tiền đó thuộc về cô.

Vậy thì chúng ta có thể bàn chuyện đó đêm nay? (Giọng Calvin có vẻ nhẹ nhõm). Tôi muốn giải quyết cho xong.

- Đương nhiên. Nhưng tôi nghĩ tiệc tùng không phải là nơi để bàn chuyện tiền bạc. Sao cô không biết đến khách sạn gặp tôi?

- Ồ, không được đâu. Tôi mong ông đến gặp tôi.

- Được.

- Cám ơn ông. Ông đã ghi địa chỉ của tôi rồi chứ?

Tôi thầm nghĩ, chẳng còn chút hướng thượng nào trong giọng nói đó mà chỉ là nỗi lo âu, khiếp sợ.

- Rồi. Tôi sẽ đến nội trong vài ba giờ nữa.

Thế đó. Sauron đã nói chuyện với Calvin và chẳng mấy chốc đã thuyết phục được cô bé rằng tiền bạc con quan trọng hơn tâm hồn thanh khiết. Và giờ đây, tôi phải làm sao để Calvin hiểu rằng Sauron là một tên bịp bợm và tâm thần?

Lại một vấn đề nữa để tôi đương đầu!

Tôi nằm dài trên giường, trong thứ ánh sáng dịu của cây đèn ngủ, thầm nghĩ, việc chuyển giao hai trăm ngàn đôla cho người thừa kế sao mà rắc rối đến thế?

Chuông điện thoại reo, như trả lời cho nỗi thắc mắc của tôi.

- Ai gọi?

- Có một gã đang cần luật sư đây - Một giọng ồm ồm nói.

Và tôi nhận ra ngay đó là ai.

- Cậu giở trò gì nữa hả Harry? Bộ vứt một cái xác trong con hẻm là chưa đủ sao?

Sau một lúc im lặng, Harry Hầu Nhân nói:

- Này ông, tôi muốn giải thích cho ông rõ sự việc.

- Tôi không phải là người để anh giải thích, nhưng thôi cũng được. Anh nói đi. Tôi muốn nghe.

- Tôi biết mà. Chính vì vậy và tôi đã gọi cho ông. Và tôi cũng muốn báo với ông rằng mấy con ghệ nhớ ông và mong có ngày ông sẽ ghé thăm. Jam Jam rất kết ông. Đó là ghệ đầu tiên của ông đấy, ông nhớ chứ?

Có cảm giác như bị tộng một cú vào bụng, tôi gừ lên.

Harry nói tiếp:

- Jam Jam bảo tôi hỏi ông rằng bộ một lần rồi quên nhau sao?

- Nhắn với cô ấy rằng tôi không quên đâu nhưng lúc này tôi có nhiều chuyện quan trọng phải lo.

- Nghe ông nói mà tôi đâm lo. Có chuyện gì thế?

- À, tôi muốn biết tại sao anh vứt cái xác ra đường thay vì đi báo cảnh sát.

Anh đừng sợ, tôi không tố giác anh đâu.

- Theo lẽ thì tôi phải đi báo cảnh sát nhưng vì tôi đã phát hiện một điều. Số là tôi đã xem xét tỉ mỉ đồ nghề của Ruột Ngựa sau khi hắn qua đời. Tuy không nghiện ngập, nhưng tôi có thừa kinh nghiệm.

- Kinh nghiệm của một kẻ đã từng chích choác?

- Kinh nghiệm của kẻ đã từng sống với những con nghiện. Tôi biết cách thức choác heroin nên hiểu rằng có ai đó chứ không phải chính Ruột Ngựa đã pha heroin cho lần choác sau cùng của hắn.

Tôi sửng sốt hỏi:

- Thật ư?

- Ai đó đã cho vào ống tiêm heroin tinh chất, không pha loãng. Cái liều đó có thể giết chết một con ngựa.

- Vì nghĩ rằng đó là một vụ án mạng nên anh sợ và đã phi tang mọi chứng cớ cũng như cái xác.

- Gần đúng như thế - Harry nói nho nhỏ.

- Anh giỏi lắm. Vậy thì, tại sao anh lại gọi tôi?

- Tôi thấy để cho kẻ giết Ruột Ngựa ung dung thoát thân là điều không nên.

Dẫu sao, Ruột Ngựa không phải là người xấu…

- Thì ra ngoài cái củ, anh còn có trái tim à?

- Ồ đó là do trời sinh chứ tôi đâu muốn.

- Thôi, anh hãy nghỉ ngơi với mấy con ghệ của anh đi. Anh đã để con tim làm việc hơi nhiều rồi đấy.

- Này luật sư, tôi nghĩ ông có thể…

- Dẫu anh có nghĩ thế nào chăng nữa thì cả hai chúng ta chẳng thể giúp gì cho Ruột Ngựa. Câu chuyện của anh sẽ không làm cảnh sát địa phương quan tâm, dẫu anh có kể lể với họ. Vậy thì hãy quên đi, trừ khi anh có thể chỉ rõ thủ phạm. Anh biết ai là thủ phạm chứ?

- Không, ông ạ. Ruột Ngựa tuy không dễ mến, nhưng sao lại giết hắn chứ?

Dẫu sao thì hắn chỉ biết phê suốt ngày chứ có biết làm hại ai.

- Thôi nhé, Harry. Chào nhé.

- Được. Tuỳ ông. Nhưng nếu tôi phát hiện…

- Thì báo ngay cho tôi nhé, Harry.

- Thế à?

- Nhắn với Jam Jam rằng tôi sẽ không quên nàng.

- Đồng ý. Nhưng tôi nghĩ Jam Jam sẽ không tin ông đâu.

- Cám ơn Harry. Như tôi đã nói với anh…

- Thì ông bảo rằng tôi là người có tâm chứ gì?

- Không, anh là một tên quấy rầy.

Tôi gác máy.

Một giờ đồng hồ sau, tôi duỗi người, ra khỏi giường và rót thêm một ly rượu.

Khi gần cạn ly, tôi nghe có tiếng động cửa. Tiếng động cuống cuồng. Tôi đặt cái ly xuống và bước đến mở cửa.

Lảo đảo bước vào phòng là một gã mặt quần áo da đanh cáu bẩn. Hắn quị xuống và lê người trên sàn. Rồi hắn lao về phía trước, cố bám hai tay vào sàn; cuối cùng hắn húc đầu vào bức tường đối diện. Đó chính là Nai Nhảy Nhót, thành viên đầu tiên của câu lạc bộ khùng điên mà tôi đã gặp.

Bằng giọng the thé, hoảng loạn, Nai Nhảy Nhót gào lên:

- Chúng đã chích tôi! Chúng đã chích tôi! Bọn khốn nạn đó dứt khoát giết chúng tôi! Người Da Trắng lại một lần nữa giết người Da Đỏ! Lạy chúa, xin cứu con! Chúng giết con mất… Lạy chúa, con chỉ muốn về nhà…

Rồi hắn quay phắt lại, vẫn bò lết và nhảy chồm về phía trước

như một thằng điên trong phim quay nhanh. Hắn ào vào cái giường, quay lại, nhảy chồm lên và đập mạnh đầu vào tấm thảm màu nâu đỏ của khách sạn sang trọng nhất của Forestville.

Vũng Lầy

Carter Brown
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trước khi xe cứu thương đến thì trung sĩ James Brown đã có mặt. Cùng với một nhân viên cảnh sát khác đứng canh ngoài cửa. Ngay tức khắc, ông quì xuống xem xét cái xác. Ông bắt mạch, lật mí mắt rồi nhìn tôi và nói:

- Người này đã chết, nhưng chỉ mới vài phút đây thôi. Đây là triệu chứng mà tôi đã từng trông thấy. Nguyên nhân gây cái chết là một liều heroin qúa cao, khiến nạn nhân không còn hay biết gì trước khi tắt thở.

Tôi nói:

- Chàng trai này trông chẳng có vẻ gì là dân chích choác. Chẳng thấy vết thẹo nào trên tay anh ta.

- Điều đó chẳng chứng tỏ gì. Có thể đây là lần đầu hắn chích và vì thiếu kinh nghiệm nên đã chích quá liều. Hoặc trước đó hắn không chích mà chỉ hít hoặc có thể hắn là tay sử dụng kim tiêm rất thành thạo. Với ống tiêm tốt và biết thận trọng, người ta có thể không để lại thẹo.

- Dẫu sao, tôi nghĩ thế nào chăng nữa thì tôi chẳng quan tâm đến ý kiến của ông. Tôi biết ông là người bao dung đôí với bọn Hippi, nhưng tôi thì không ưa chúng. Với tôi, cái xác này có nghĩa là xã hội lương thiện bớt đi một tay nghiện ngập.

Tôi bất bình nói:

- Nhưng chỉ đơn giản kết luận như thế thì có hay gì.

- Bộ ông muốn nói có ai đó chích cho tay này một mũi heroin?

- Đó là chuyện có thể.

Viên trung sĩ chậm rãi đứng dậy.

- Tôi không bác bỏ quan điểm của ông, nhưng chỉ mong ông thử chứng minh xem.

- Thử chứng minh? Vậy mà tôi vẫn tưởng rằng cảnh sát là những người có thể nhìn vấn đề dưới nhiều góc cạnh, trong trường hợp họ thấy những sự việc thiếu ăn khớp với kết luận hiển nhiên.

- Ông Robert à, vì ít học nên tôi không giỏi tính toán như ông. Vậy thì ông hãy thay tôi xem xét vấn đề dưới nhiều góc cạnh và tôi sẽ kiểm tra xem có đúng hay không.

Hai cảnh sát viên bật cười trước lời giễu cợt đó. Rồi xe cấp cứu đến. Hai gã mặc bờ lu trắng gật đầu chào các nhân viên cảnh sát rồi đặt cái xác lên cáng và vội vã khiêng ra khỏi phòng.

Nhìn tôi, trung sĩ James Brown nói:

- Giờ thì tôi sở cảnh sát để ký biên bản và sau đó, đi uống vài ly với các đồng nghiệp.

Ông mỉm cười và rời phòng.

Tôi nhìn theo ông, rồi rót cho mình một ly rượu. Tôi thấy nhức đầu kinh khủng nhưng biết mình con một số việc phải làm: chỉ cho Calvin một số điều nên tránh một khi đã nhận được tiền và báo cho bạn bè của Nai Nhảy Nhót biết rằng hắn đã về thiên đường của Người Da Đỏ. Ngoài ra, tôi có thể xem xét nhiều khía cạnh như viên trung sĩ đã gợi ý.

Khi tôi đang vẩn vơ suy nghĩ thì chuông điện thoại reo.

Ở đầu dây, một giọng nữ dịu dàng, lo âu:

- Alô, có phải ông Radall Roberts? Ronda Holloway đây. Thưa ông, mẹ tôi và Charles đã lời qua tiếng lại và tôi rất e ngại.

Tôi thầm nghĩ đó là chuyện nội bộ gia đình và tôi làm sao có thể giải quyết nhưng tôi cũng hiểu rằng giờ đây có lẽ tôi là người đàn ông lịch sự và thân thiết nhất của Ronda. Vì thế, tôi nói:

- Charles có về nhà ăn tối?

- Không anh không về và mẹ tôi đã lấy xe đi gặp anh ấy ở một nơi nào đó mà bà đã giấu tôi. Khi mẹ tôi vào nhà, tôi thấy bà rất bồn chồn lo lắng. Tuy vậy bà bảo rằng chẳng cho ai biết về những gì Charles đã nói hay đã làm.

Qua giọng nói càng lúc càng the thé của Ronda, tôi biết nàng đang trong tâm trạng rất căng thẳng.

Tôi khuyên nhủ:

- Cô không nên quá lo lắng. Đó là chuyện thường xảy ra giữa các phụ huynh với đứa con bướng bỉnh, ngoan cố. Này Ronda, tối nay tôi sẽ đến gặp bộ lạc, họ tổ chức tiệc tùng và hẳn anh cô sẽ có mặt ở đó. Tôi sẽ cố gắng dàn xếp và sẽ cho cô biết sau.

- Ồ! Cám ơn ông Robert. Tôi sẽ không quên ơn ông.

Giọng nói của Ronda đột nhiên chỉ còn là tiếng thì thầm thổn thức.

Cố giữ trầm tĩnh, tôi nói:

- Giờ thì mẹ cô đã đỡ chưa?

- Mẹ đã uống aspirin và lên giường nằm.

- Được. Vậy thì nhiệm vụ của cô là an ủi mẹ. Phần tôi, tôi sẽ

cho thằng anh cô một cú đá vào mông. Ngày mai, tôi sẽ gọi cho cô.

- Cám ơn ông. Nhưng nhớ đừng có quá cứng nhắc với ông anh tôi nhé.

- Tôi hiểu! Để khuyên nhủ Charles, tôi sẽ là một nhà tâm lý học. Ngày mai nhé.

Trên đường đến dự dạ tiệc của bon Hippi, tôi nghĩ ngợi mông lung. Liệu điều gì sẽ chờ mình? Một cuộc vui thâu đêm với gái và rượu ư? Mọi người sẽ khiêu vũ trần truồng? Cảnh tượng hấp dẫn đó lởn vởn trong tâm trí tôi khi tôi rẽ xe vào con đường mòn đầy cỏ dại.

Tôi dừng lại trước căn nhà gỗ, cũ kỹ, xiêu vẹo mà theo lẽ đã đổ sụp từ nhiều năm qua. Điều làm tôi ngạc nhiên là căn nhà này chỉ cách trốn đồi truỵ cua Harry Hầu Nhân vài trăm thước. Hẳn đây là những căn nhà mà chủ nhân của chúng chẳng thể cho ai mướn ngoài bọn Hippi.

Trước lối vào là một cửa phụ ngoài được treo bằng vài con ốc heon rỉ. Cửa bên trong không đóng. Tôi đi vào, thầm nghĩ liệu mình có thể gặp Calvin mà không để Sauron trông thấy? Đó là một hy vọng khó có thể thành hiện thực.

Nhưng tôi gặp may, vì vừa bước vào phòng khách âm u, tôi đã trông thấy Calvin. Nàng đang ngồi trên một ghế bành khá bẩn, nệm bung bông, te tua như bị móng vuốt của loài ác thú xé toạc.

Không một bóng đèn, căn phòng chìm trong thứ ánh sáng lờ mờ hắt vào từ những ngọn đèn đường. Tuy vậy, tôi nhận ra ngay Calvin. Nàng ngồi thẳng người, cứng nhắc và nhìn tôi bằng ánh mắt mờ đục.

Tôi nhón gót bước đến gần Calvin và hỏi nhỏ:

- Cô khoẻ chứ?

Bằng giọng trầm đơn điệu, nàng hỏi:

- Vâng. Tôi rất mừng khi trông thấy ông đến. Tôi đã ngồi đây khá lâu để đợi ông.

- Về chuyện tiền, cô đã thay đổi ý kiến?

- Vâng.

- Cô muốn nhận tiền ư?

- Vâng.

- Sauron đã khuyên cô nên nhận?

Nàng há miệng:

- Vâng…

- Và trao cho hắn?

Nàng đáp khô khốc:

- Không! (Mắt nàng léo lên sự giận dữ) trao cho mọi người. Cho bộ lạc Sauron là căn cơ của cộng đồng chúng tôi. Anh ấy đủ chín chắn để liên kết chúng tôi. Anh ấy đã dạy cho tôi biết sống độc lập thực sự đối với xã hội.

- Cô muốn nói rằng với tiền bạc, cô sẽ không còn bị lệ thuộc vào… Thường thì cô làm gì để sống? calvin đáp, rất nghiêm túc:

- Chúng tôi có rất ít nhu cầu và số tiền ít ỏi mà chúng tôi cần để sống là do Sauron cung cấp. Và anh ấy giải thích rằng việc ảnh đứng ra nhận số tiền hàng tháng như ông đã nói điều hợp lý. Như thế bộ lạc sẽ khỏi lo chuyện tiền bạc, có cái ăn cái mặc và…

- Hút hít? – Tôi hỏi:

Nàng lắc đầu:

- Thứ cỏ đó, Sauron cung cấp cho chúng tôi mà không lấy một xu nào.

- Chuyện đó chẳng ai tin, trừ khi bố mẹ Sauron là người giàu sụ.

Calvin cau mày buồn bã nói:

- Bố mẹ anh ấy đã chết.

- Vậy thì Sauron làm gì để có tiền?

- Tôi không thể cho ông biết vì ông có thể đi nói với bọn cớm.

Tôi thốt lên:

- Tôi là luật sư và nghề nghiệp của tôi là biết giữ kín chuyện.

- Vậy thì tôi có thể nói… (Nàng tần ngần) Sauron bán cỏ và LSD cho tất cả các nhóm Hippie ở vùng bờ biển. Theo tôi nghĩ thì anh ấy còn có một số quen biết ở tận San Francisco.

- Còn những thứ ma tuý khác? Những thứ nguy hiểm hơn chúng từ đâu đến?

- Sauron không đụng đến những thứ đó. Anh ấychỉ cung cấp cho chúng tôi những thứ giúp khai mở tinh thần như Marijuana hoặc LSD. Đó là những thứ cần thiết cho tinh thần, tựa như thánh lễ trong tôn giáo. Những thứ đó giúp tâm trí có được một mức độ phát hiện lớn lao hơn và đến một thời điểm nào đó, ta sẽ không cần đến chúng nữa bởi ta đã đạt được sự nhận thức về vũ trụ. Còn heroin, mócphin và những thứ cùng loại là loại ma tuý tàn phá. Sở dĩ Sauron phân phối cỏ và LSD là bởi anh muốn dùng những thứ đó để đưa mọi người đến tự do và sự hiểu biết mà những thư đo có thể mang đến. Đó là nhiệm vụ của Sauron và ảnh không làm điều đó vì tiền. Anh ấy chẳng bao giờ động đến những thứ ma tuý

tàn phá.

Tôi nghi ngờ hỏi:

- Có phải Sauron đã nói với cô như thế?

Calvin tức giận đáp:

- Đó là sự thật. Sở dĩ ông không tin là vì ông không muốn tin và vì ông không ưa Sauron. Nhưng anh ấy không hề đụng đến heroin. Một trong những quy định của bộ lạc là tuyệt đối không chích choác. Chính vì thế mà Sauron định tống Ruột Ngựa ra khỏi bộ lạc.

Tôi gật đầu. Tôi biết đó là cách thức để Sauron bảo vệ chính mình. Với kẻ buôn bán ma tuý thì sự hiện diện của một tên nghiện ngập trong nhóm là quá nguy hiểm. Nhưng dẫu sao, Calvin cũng đã kể ra những gì nàng biết và tin rằng đó là sự thật.

Calvin gượng cười:

- Tôi rất mến Ruột Ngựa, tuy anh ấy đã mang lại cho tôi ưu phiền. Dẫu sao, về mặt tâm linh, anh ấy không ở cấp độ cao.

Tôi nói:

- Bây giờ thì cao rồi. Kể cả Nai Nhảy Nhót cũng thế. Trong phút chốc, Calvin sửng sốt nhìn tôi, vẻ chưa mấy hiểu.

- Nai Nhảy Nhót ư? Có phải anh ấy…

- Đã chết? Hình như vì choác heroin quá liều.

Nàng đưa tay lên miệng, đôi mắt mở to lớn kinh hãi:

- Không! Không thể nào. Anh ấy không hề choác. Anh ấy chẳng bao giờ đụng đến heroin…

Tôi nôn nóng hỏi:

- Cô chắc không? Cô có chắc Nai Nhảy Nhót không choác heroin?

- Không anh ấy không bao giờ chơi heroin. Tôi chắc mà.

- Hay Nai Nhảy Nhót đã chơi lén?

Đôi mắt Calvin to tròn, trung thực:

- Thưa ông Robert, mọi người trong bộ lạc chúng tôi đều biết rõ nhau và chẳng ai giấu ai điều gì. Hơn nữa, phần lớn thời gian chúng tôi đều cùng sống với nhau trong rừng nên hễ ai chích choác là chúng tôi biết ngay. Khi thấy Ruột Ngựa thường xuyên về thành phố là chúng tôi nghi liền. Nhưng Nai Nhảy Nhót thì hầu như không ra khỏi rừng vì anh ấy rất ghét cuộc sống thị thành.

Thế là tôi không lầm. Nai Nhảy Nhót chết vì bọ một hoặc nhiều người lạ mặt tiêm một liều heroin cực mạnh. Giờ đây, công việc của tôi là phát hiện bằng cách nào, tại sao và ai đã chích Nai Nhảy Nhót?

Tôi nói:

- Được. Vậy thì giờ đây chúng ta sẽ nói về số tiền được thừa kế và những gì cô sẽ làm với số tiền đó.

- Còn tâm trí đâu nữa để nói chuyện tiền bạc chứ? Tội nghiệp Nai Nhảy Nhót. Anh ta không thể chết như thế.

- Nai Nhảy Nhót đã vào phòng tôi và ngã sụm.

Bằng giọng nghẹn ngào, Calvin nói nho nhỏ:

- Hẳn ai đó đã giết anh ấy. Chỉ thế thôi, bởi anh ấy không hề chích heroin.

Tôi biết rõ ảnh.

Tôi gật đầu:

- Cô nói đúng. Nhưng ai giết chứ? Tôi mong được cô giúp để tìm ra sự thật.

Calvin nói, giọng xa vắng:

- Vâng, tôi sẽ giúp ông trong khả năng của tôi. Tội nghiệp Nai Nhảy Nhót.

- Điều trước tiên khiến tôi thắc mắc là tại sao Nai Nhảy Nhót đã đến tìm tôi tại khách sạn. Cô là người duy nhất biết địa chỉ của tôi. Có phải cô đã nói cho Nai Nhảy Nhót?

Calvin lắc đầu. Đôi mắt nàng mờ đục, lạc thần. Hẳn trước khi tôi đến đây, nàng đã chơi marijuana.

Nàng nói:

- Tôi đã nói cho Sauron biết địa chỉ của ông. Chỉ thế thôi.

- Được. Vậy thì giờ đây cô hãy cố quên đi. Tôi thấy cô cần có một nơi để nằm dài và ngủ một giấc.

Nàng nói nho nhỏ:

- Được ngồi đây là qúa thoải mái rồi. Khi tâm trí được tự do bay nhảy thì cái xác ở đâu cũng chẳng quan trọng.

Nàng mỉm cười bí ẩn.

Bỏ Calvin ngồi đó, tôi đi vào một hành lang nối liền phòng khách với nhiều cửa phòng cửa mở toang hoác. Tôi thầm nghĩ, đây là một dạ hội lặng lẽ nhất mà tôi từng tham dự trong đời với một cô bé đang phê trong phòng khách và tứ bề thanh vắng. Một chuyện quá lạ kỳ!

Tôi bước vào hai căn phòng trống trơn và thấy có một thứ ánh

sáng yếu ớt hắt ra từ căn phòng thứ ba.

Nhìn vào trong, tôi thấy có một số thành viên của bộ lạc đang ngả người trên những cái gối và một tấm đệm lốm đốm những vết bẩn. Tất cả đang lặng im hút thuốc. Thứ ánh sáng mà tôi đã thấy phát ra từ ba cây nến cắm trên những vỏ chai rượu cũ. Căn phòng hoàn toàn không có bàn ghế.

Bọn chúng gồm năm đứa: Sauron, Golem, vợ Nai Nhảy Nhót, J. C. và Bang-

Bang. Chẳng ai nhìn tôi, chẳng ai lưu ý đến sự xuất hiện của tôi. Chẳng cần phải là dân nghiện cũng biết bọn chúng đang phê và đầu óc chúng hiện ở trên mây, càng lúc càng cao hơn!

Đá chân vào Sauron, tôi quát:

- Này Sauron, hạ xuống đôi chút có được không? Tao cần biết ý kiến của mày về một chuyện tồi tệ vừa xảy ra.

Đôi mắt của hắn xuyên thấu tôi:

- Thưa ông Robert, rất mừng được gặp ông. Này các bạn, ông Robert đã đến, mang cho chúng ta bánh từ trên trời và một thông điệp của thế giới văn minh!

Thông điệp đó nói rằng: " Tụi tôi không chấp nhận quí vị những kẻ nghiện ngập, trây lười, nhưng chúng tôi mang đến cho quí vị bánh từ trời… "

- Bánh từ trời - Cả bọn đồng thanh nhắc lại.

Để làm Sauron lúng túng, tôi hỏi:

- Lần cuối mày gặp Nai Nhảy Nhót là khi nào?

Sauron chớp chớp mắt và thoáng mỉm cười:

- Đó là khi tôi bảo hắn đi tìm ông để mời ông đến dự dạ hội. Hắn không cùng về đây với ông ư?

- Hắn không về được vì đã chết rồi.

Dĩ nhiên bọn chúng đang phê nhưng cũng còn chút tâm trí để có thể nhận biết về cái tin dữ. Vợ Nai Nhảy Nhót thốt lên một tiếng ngen ngào rồi úp mặt vào lòng bàn tay, nức nở. Đôi mắt to tròn của Bang Bang sa sầm và buồn bã trong khi J. C. ngước mắt nhìn trần, như tìm kiếm một điều gì đó. Sauron và Golem giận dữ liếc nhìn tôi.

Rồi Golem hỏi, giọng khô khốc:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi đáp:

- Nai Nhảy Nhót đã bị ai đó tiêm một liều heroin cực mạnh.

- Không thể…

Sauron nhìn tôi bằng ánh mắt bốc lửa.

Tôi nói:

- Mày thắc mắc ư? Nai Nhảy Nhót là đứa đi giao hàng cho mày và có thể một trong những thân chủ của mày không còn muốn trả tiền nữa nên đã tặng cho Nai Nhảy Nhót một liều để đi thẳng về bên kia thế giới.

Sauron vội vã nói:

- Tôi không buôn ma tuý và Nai Nhảy Nhót chẳng giao dùm tôi thứ gì. Bộ lạc không phải là một tổ chức mại mà là một nhóm người đang tìm cách để liên hệ với Trí Tuệ Tối Thượng. Hẳn ông không thể hiểu được cái quan điểm siêu hình đó.

Tôi trầm tĩnh đáp:

- Được. Vậy thì tại sao Nai Nhảy Nhót phải đến tìm tôi để mời tôi đi dự hội?

Golem cười khẩy:

- Vì… ông là cái đinh của buổi hội. Ông hiểu chứ?

Sauron liếc nhanh về phía Golem khiến hắn mím môi, nín khe.

Sauron nói:

- Thưa luật sư, hẳn ông đã trao đổi với Calvin rồi chứ? Về chuyện tiền ấy?

- Ừ. Calvin bảo rằng anh sẽ thay nàng nhận tiền và tôi lưu ý là tốt hơn hết nên gửi vào ngân hàng.

Vẻ không vui, Sauron nói:

- Tôi đếch cần biết về điều ông lưu ý. Tôi chỉ biết rằng Calvin muốn trao tiền cho bộ lạc và ông phải mang các thứ giấy tờ cần thiết đến để cô ta có thể mỗi tháng nhận tiền như ông đã nói. Chỉ có điều Calvin muốn tôi nhận số tiền đó.

Tôi cáu:

- Mỗi thủ tục nhận tiền đã được hoàn tất và cô ấy chỉ việc ký vào là xong.

Khổ nỗi, anh không thể ký tên thay cô ta và cô ta cũng chẳng thể uỷ quyền cho anh. Vì thế anh phải đoạt lấy tiền từ tay cô ấy.

Sauron gật đầu:

- Tôi hiểu. Nhưng điều đó chẳng hề gì, vì bộ lạc là một khối thống nhất.

Calvin sẽ ký, tiền sẽ về tay chúng tôi và chúng tôi sẽ thắng cái thế giới khờ khạo, có phải thế?

Tôi thầm nghĩ, có lẽ hắn nói đúng. Tôi chẳng thể ngăn Calvin trao tiền cho hắn. Trừ khi…

Golem lớn tiếng:

- Ê, luật sư, hình như ông đã thua rồi. Này mọi người, hãy tặng cho luật sư đây một tiếng cười!

Vì chẳng ai cười nên Golem đột ngột đứng dậy và chìa gần tôi cái mặt ướt đẫm mồ hôi với đôi mắt sâu hoắm của hắn. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn kỹ mặt hắn và thấy, mặc dầu với nụ cười dữ dằn trên môi và mái tóc dài chấm vai bẩn thỉu, hắn trông khá điển trai. Hắn là một thanh niên ở tuổi mới lớn với mái tóc nâu và những nét vững mạnh và rắn chắc, như những người trong gia đình Holloway. Đúng là một thanh niên hung hăng kiểu con nhà khá giả Hoa Kỳ, một tên mới lớn đã biết thù hận. Có lẽ hắn đã học được điều đó trong các sách lịch sử, hoặc qua truyền hình, hoặc qua cha mẹ, hay cũng có thể thù hận là cái mà hắn vốn có sẵn trong huyết quản. Dẫu sao, hắn đã phần nào học cái lối thù hận lạnh lùng và dứt khoát. Tôi đọc thấy điều đó trong đôi mắt và nụ cười đanh thép của hắn.

Tôi hỏi:

- Tại sao cậu không về nhà như mẹ không cậu đã dặn?

Golem đáp, giọng khô khốc:

- Tại vì tôi không thích ăn chung với họ. Vả lại, điều đó có mắc mớ gì đến ông?

- Em gái cậu đang lo, không biết cậu đi đâu. Hình như cậu đã làm cho mẹ cậu rất buồn thì phải.

- Chúa tôi, thật đáng tiếc!

Hắn hít mạnh một hơi marijuana rồi quắc mắt nhìn tôi. Sau đó, hắn phả khói thuốc nồng nặc khiến tôi rùng mình. Tôi hít thứ khói đó vào phổi và vì cơ thể chưa quen với thứ lạ lẫm đó làm tôi ho sặc sụa. Tôi đưa tay dụi đôi mắt cay xè trong khi cố hít để lồng ngực được nhẹ bớt.

Golem cười khẩy:

- Luật sư ngồi yên đi. Để tôi đi lấy cho ông một ly nước.

Vài giây sau, tôi nghe có tiếng vòi nước chảy và sau đó tôi nhận được một cốc nước. Tôi đưa lên môi và nhấp một ngụm nhỏ. Đúng là thứ nước khá ngon.

Tôi uống vài hớp và cảm thấy dễ thở hơn. Cái nóng ran ở ngực chưa dứt hẳn, nhưng tôi không còn ho.

Tôi chớp mắt, đưa tay túm lấy áo Golem và nói:

- Từ lâu bố mẹ mày không đét cho mày mấy cái vào mông để mày nên người, vì vậy giờ đây tao phải cho mày biết thế nào là…

Hắn mỉm cười nhìn tôi. Nụ cười dàn trải trên khuôn mặt hắn… trải dài cả phòng! Trong thoáng chốc, tôi tự hỏi làm sao một nụ cười có thể dài khỏi khuôn mặt, nhưng rồi tôi quên ngay vì những đường nét trên khuôn mặt Golem bắt đầu giãn nở, càng lúc càng phình ra. Sau đó, tôi chỉ còn trông thấy một lỗ chân lông rất lớn, nhầy nhụa mồ hôi, mà theo tôi nghĩ hắn nằm ở đầu mũi của Golem.

Tiếp đến là một tiếng cười đinh tai nhức óc, vừa kề cận vừa xa xăm, ập vào tôi từ mọi phía, tựa một trái bóng cao su không trọng lượng. Từ sâu thẳm trong không gian phát ra một giọng nói và giọng nói đó trôi bềnh bồng về tôi:

- Từ biệt nhé luật sư. Chúc một chuyến đi tốt đẹp!

Vũng Lầy

Carter Brown
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Trước khi xe cứu thương đến thì trung sĩ James Brown đã có mặt. Cùng với một nhân viên cảnh sát khác đứng canh ngoài cửa. Ngay tức khắc, ông quì xuống xem xét cái xác. Ông bắt mạch, lật mí mắt rồi nhìn tôi và nói:

- Người này đã chết, nhưng chỉ mới vài phút đây thôi. Đây là triệu chứng mà tôi đã từng trông thấy. Nguyên nhân gây cái chết là một liều heroin qúa cao, khiến nạn nhân không còn hay biết gì trước khi tắt thở.

Tôi nói:

- Chàng trai này trông chẳng có vẻ gì là dân chích choác. Chẳng thấy vết thẹo nào trên tay anh ta.

- Điều đó chẳng chứng tỏ gì. Có thể đây là lần đầu hắn chích và vì thiếu kinh nghiệm nên đã chích quá liều. Hoặc trước đó hắn không chích mà chỉ hít hoặc có thể hắn là tay sử dụng kim tiêm rất thành thạo. Với ống tiêm tốt và biết thận trọng, người ta có thể không để lại thẹo.

- Dẫu sao, tôi nghĩ thế nào chăng nữa thì tôi chẳng quan tâm đến ý kiến của ông. Tôi biết ông là người bao dung đối với bọn Hippi, nhưng tôi thì không ưa chúng. Với tôi, cái xác này có nghĩa là xã hội lương thiện bớt đi một tay nghiện ngập.

Tôi bất bình nói:

- Nhưng chỉ đơn giản kết luận như thế thì có hay gì.

- Bộ ông muốn nói có ai đó chích cho tay này một mũi heroin?

- Đó là chuyện có thể.

Viên trung sĩ chậm rãi đứng dậy.

- Tôi không bác bỏ quan điểm của ông, nhưng chỉ mong ông thử chứng minh xem.

- Thử chứng minh? Vậy mà tôi vẫn tưởng rằng cảnh sát là những người có thể nhìn vấn đề dưới nhiều góc cạnh, trong trường hợp họ thấy những sự việc thiếu ăn khớp với kết luận hiển nhiên.

- Ông Robert à, vì ít học nên tôi không giỏi tính toán như ông. Vậy thì ông hãy thay tôi xem xét vấn đề dưới nhiều góc cạnh và tôi sẽ kiểm tra xem có đúng hay không.

Hai cảnh sát viên bật cười trước lời giễu cợt đó. Rồi xe cấp cứu đến. Hai gã mặc bờ lu trắng gật đầu chào các nhân viên cảnh sát rồi đặt cái xác lên cáng và vội vã khiêng ra khỏi phòng.

Nhìn tôi, trung sĩ James Brown nói:

- Giờ thì tôi sở cảnh sát để ký biên bản và sau đó, đi uống vài ly với các đồng nghiệp.

Ông mỉm cười và rời phòng.

Tôi nhìn theo ông, rồi rót cho mình một ly rượu. Tôi thấy nhức đầu kinh khủng nhưng biết mình con một số việc phải làm: chỉ cho Calvin một số điều nên tránh một khi đã nhận được tiền và báo cho bạn bè của Nai Nhảy Nhót biết rằng hắn đã về thiên đường của Người Da Đỏ. Ngoài ra, tôi có thể xem xét nhiều khía cạnh như viên trung sĩ đã gợi ý.

Khi tôi đang vẩn vơ suy nghĩ thì chuông điện thoại reo.

Ở đầu dây, một giọng nữ dịu dàng, lo âu:

- Alô, có phải ông Radall Roberts? Ronda Holloway đây. Thưa ông, mẹ tôi và Charles đã lời qua tiếng lại và tôi rất e ngại.

Tôi thầm nghĩ đó là chuyện nội bộ gia đình và tôi làm sao có thể giải quyết nhưng tôi cũng hiểu rằng giờ đây có lẽ tôi là người đàn ông lịch sự và thân thiết nhất của Ronda. Vì thế, tôi nói:

- Charles có về nhà ăn tối?

- Không anh không về và mẹ tôi đã lấy xe đi gặp anh ấy ở một nơi nào đó mà bà đã giấu tôi. Khi mẹ tôi vào nhà, tôi thấy bà rất bồn chồn lo lắng. Tuy vậy bà bảo rằng chẳng cho ai biết về những gì Charles đã nói hay đã làm.

Qua giọng nói càng lúc càng the thé của Ronda, tôi biết nàng đang trong tâm trạng rất căng thẳng.

Tôi khuyên nhủ:

- Cô không nên quá lo lắng. Đó là chuyện thường xảy ra giữa các phụ huynh với đứa con bướng bỉnh, ngoan cố. Này Ronda, tối nay tôi sẽ đến gặp bộ lạc, họ tổ chức tiệc tùng và hẳn anh cô sẽ có mặt ở đó. Tôi sẽ cố gắng dàn xếp và sẽ cho cô biết sau.

- Ồ! Cám ơn ông Robert. Tôi sẽ không quên ơn ông.

Giọng nói của Ronda đột nhiên chỉ còn là tiếng thì thầm thổn thức.

Cố giữ trầm tĩnh, tôi nói:

- Giờ thì mẹ cô đã đỡ chưa?

- Mẹ đã uống aspirin và lên giường nằm.

- Được. Vậy thì nhiệm vụ của cô là an ủi mẹ. Phần tôi, tôi sẽ

cho thằng anh cô một cú đá vào mông. Ngày mai, tôi sẽ gọi cho cô.

- Cám ơn ông. Nhưng nhớ đừng có quá cứng nhắc với ông anh tôi nhé.

- Tôi hiểu! Để khuyên nhủ Charles, tôi sẽ là một nhà tâm lý học. Ngày mai nhé.

Trên đường đến dự dạ tiệc của bon Hippi, tôi nghĩ ngợi mông lung. Liệu điều gì sẽ chờ mình? Một cuộc vui thâu đêm với gái và rượu ư? Mọi người sẽ khiêu vũ trần truồng? Cảnh tượng hấp dẫn đó lởn vởn trong tâm trí tôi khi tôi rẽ xe vào con đường mòn đầy cỏ dại.

Tôi dừng lại trước căn nhà gỗ, cũ kỹ, xiêu vẹo mà theo lẽ đã đổ sụp từ nhiều năm qua. Điều làm tôi ngạc nhiên là căn nhà này chỉ cách trốn đồi truỵ cua Harry Hầu Nhân vài trăm thước. Hẳn đây là những căn nhà mà chủ nhân của chúng chẳng thể cho ai mướn ngoài bọn Hippi.

Trước lối vào là một cửa phụ ngoài được treo bằng vài con ốc heon rỉ. Cửa bên trong không đóng. Tôi đi vào, thầm nghĩ liệu mình có thể gặp Calvin mà không để Sauron trông thấy? Đó là một hy vọng khó có thể thành hiện thực.

Nhưng tôi gặp may, vì vừa bước vào phòng khách âm u, tôi đã trông thấy Calvin. Nàng đang ngồi trên một ghế bành khá bẩn, nệm bung bông, te tua như bị móng vuốt của loài ác thú xé toạc.

Không một bóng đèn, căn phòng chìm trong thứ ánh sáng lờ mờ hắt vào từ những ngọn đèn đường. Tuy vậy, tôi nhận ra ngay Calvin. Nàng ngồi thẳng người, cứng nhắc và nhìn tôi bằng ánh mắt mờ đục.

Tôi nhón gót bước đến gần Calvin và hỏi nhỏ:

- Cô khoẻ chứ?

Bằng giọng trầm đơn điệu, nàng hỏi:

- Vâng. Tôi rất mừng khi trông thấy ông đến. Tôi đã ngồi đây khá lâu để đợi ông.

- Về chuyện tiền, cô đã thay đổi ý kiến?

- Vâng.

- Cô muốn nhận tiền ư?

- Vâng.

- Sauron đã khuyên cô nên nhận?

Nàng há miệng:

- Vâng…

- Và trao cho hắn?

Nàng đáp khô khốc:

- Không! (Mắt nàng léo lên sự giận dữ) trao cho mọi người. Cho bộ lạc Sauron là căn cơ của cộng đồng chúng tôi. Anh ấy đủ chín chắn để liên kết chúng tôi. Anh ấy đã dạy cho tôi biết sống độc lập thực sự đối với xã hội.

- Cô muốn nói rằng với tiền bạc, cô sẽ không còn bị lệ thuộc vào… Thường thì cô làm gì để sống? calvin đáp, rất nghiêm túc:

- Chúng tôi có rất ít nhu cầu và số tiền ít ỏi mà chúng tôi cần để sống là do Sauron cung cấp. Và anh ấy giải thích rằng việc ảnh đứng ra nhận số tiền hàng tháng như ông đã nói điều hợp lý. Như thế bộ lạc sẽ khỏi lo chuyện tiền bạc, có cái ăn cái mặc và…

- Hút hít? – Tôi hỏi:

Nàng lắc đầu:

- Thứ cỏ đó, Sauron cung cấp cho chúng tôi mà không lấy một xu nào.

- Chuyện đó chẳng ai tin, trừ khi bố mẹ Sauron là người giàu sụ.

Calvin cau mày buồn bã nói:

- Bố mẹ anh ấy đã chết.

- Vậy thì Sauron làm gì để có tiền?

- Tôi không thể cho ông biết vì ông có thể đi nói với bọn cớm.

Tôi thốt lên:

- Tôi là luật sư và nghề nghiệp của tôi là biết giữ kín chuyện.

- Vậy thì tôi có thể nói… (Nàng tần ngần) Sauron bán cỏ và LSD cho tất cả các nhóm Hippie ở vùng bờ biển. Theo tôi nghĩ thì anh ấy còn có một số quen biết ở tận San Francisco.

- Còn những thứ ma tuý khác? Những thứ nguy hiểm hơn chúng từ đâu đến?

- Sauron không đụng đến những thứ đó. Anh ấychỉ cung cấp cho chúng tôi những thứ giúp khai mở tinh thần như Marijuana hoặc LSD. Đó là những thứ cần thiết cho tinh thần, tựa như thánh lễ trong tôn giáo. Những thứ đó giúp tâm trí có được một mức độ phát hiện lớn lao hơn và đến một thời điểm nào đó, ta sẽ không cần đến chúng nữa bởi ta đã đạt được sự nhận thức về vũ trụ. Còn heroin, mócphin và những thứ cùng loại là loại ma tuý tàn phá. Sở dĩ Sauron phân phối cỏ và LSD là bởi anh muốn dùng những thứ đó để đưa mọi người đến tự do và sự hiểu biết mà những thư đo có thể mang đến. Đó là nhiệm vụ của Sauron và ảnh không làm điều đó vì tiền. Anh ấy chẳng bao giờ động đến những thứ ma tuý

tàn phá.

Tôi nghi ngờ hỏi:

- Có phải Sauron đã nói với cô như thế?

Calvin tức giận đáp:

- Đó là sự thật. Sở dĩ ông không tin là vì ông không muốn tin và vì ông không ưa Sauron. Nhưng anh ấy không hề đụng đến heroin. Một trong những quy định của bộ lạc là tuyệt đối không chích choác. Chính vì thế mà Sauron định tống Ruột Ngựa ra khỏi bộ lạc.

Tôi gật đầu. Tôi biết đó là cách thức để Sauron bảo vệ chính mình. Với kẻ buôn bán ma tuý thì sự hiện diện của một tên nghiện ngập trong nhóm là quá nguy hiểm. Nhưng dẫu sao, Calvin cũng đã kể ra những gì nàng biết và tin rằng đó là sự thật.

Calvin gượng cười:

- Tôi rất mến Ruột Ngựa, tuy anh ấy đã mang lại cho tôi ưu phiền. Dẫu sao, về mặt tâm linh, anh ấy không ở cấp độ cao.

Tôi nói:

- Bây giờ thì cao rồi. Kể cả Nai Nhảy Nhót cũng thế. Trong phút chốc, Calvin sửng sốt nhìn tôi, vẻ chưa mấy hiểu.

- Nai Nhảy Nhót ư? Có phải anh ấy…

- Đã chết? Hình như vì choác heroin quá liều.

Nàng đưa tay lên miệng, đôi mắt mở to lớn kinh hãi:

- Không! Không thể nào. Anh ấy không hề choác. Anh ấy chẳng bao giờ đụng đến heroin…

Tôi nôn nóng hỏi:

- Cô chắc không? Cô có chắc Nai Nhảy Nhót không choác heroin?

- Không anh ấy không bao giờ chơi heroin. Tôi chắc mà.

- Hay Nai Nhảy Nhót đã chơi lén?

Đôi mắt Calvin to tròn, trung thực:

- Thưa ông Robert, mọi người trong bộ lạc chúng tôi đều biết rõ nhau và chẳng ai giấu ai điều gì. Hơn nữa, phần lớn thời gian chúng tôi đều cùng sống với nhau trong rừng nên hễ ai chích choác là chúng tôi biết ngay. Khi thấy Ruột Ngựa thường xuyên về thành phố là chúng tôi nghi liền. Nhưng Nai Nhảy Nhót thì hầu như không ra khỏi rừng vì anh ấy rất ghét cuộc sống thị thành.

Thế là tôi không lầm. Nai Nhảy Nhót chết vì bọ một hoặc nhiều người lạ mặt tiêm một liều heroin cực mạnh. Giờ đây, công việc của tôi là phát hiện bằng cách nào, tại sao và ai đã chích Nai Nhảy Nhót?

Tôi nói:

- Được. Vậy thì giờ đây chúng ta sẽ nói về số tiền được thừa kế và những gì cô sẽ làm với số tiền đó.

- Còn tâm trí đâu nữa để nói chuyện tiền bạc chứ? Tội nghiệp Nai Nhảy Nhót. Anh ta không thể chết như thế.

- Nai Nhảy Nhót đã vào phòng tôi và ngã sụm.

Bằng giọng nghẹn ngào, Calvin nói nho nhỏ:

- Hẳn ai đó đã giết anh ấy. Chỉ thế thôi, bởi anh ấy không hề chích heroin.

Tôi biết rõ ảnh.

Tôi gật đầu:

- Cô nói đúng. Nhưng ai giết chứ? Tôi mong được cô giúp để tìm ra sự thật.

Calvin nói, giọng xa vắng:

- Vâng, tôi sẽ giúp ông trong khả năng của tôi. Tội nghiệp Nai Nhảy Nhót.

- Điều trước tiên khiến tôi thắc mắc là tại sao Nai Nhảy Nhót đã đến tìm tôi tại khách sạn. Cô là người duy nhất biết địa chỉ của tôi. Có phải cô đã nói cho Nai Nhảy Nhót?

Calvin lắc đầu. Đôi mắt nàng mờ đục, lạc thần. Hẳn trước khi tôi đến đây, nàng đã chơi marijuana.

Nàng nói:

- Tôi đã nói cho Sauron biết địa chỉ của ông. Chỉ thế thôi.

- Được. Vậy thì giờ đây cô hãy cố quên đi. Tôi thấy cô cần có một nơi để nằm dài và ngủ một giấc.

Nàng nói nho nhỏ:

- Được ngồi đây là qúa thoải mái rồi. Khi tâm trí được tự do bay nhảy thì cái xác ở đâu cũng chẳng quan trọng.

Nàng mỉm cười bí ẩn.

Bỏ Calvin ngồi đó, tôi đi vào một hành lang nối liền phòng khách với nhiều cửa phòng cửa mở toang hoác. Tôi thầm nghĩ, đây là một dạ hội lặng lẽ nhất mà tôi từng tham dự trong đời với một cô bé đang phê trong phòng khách và tứ bề thanh vắng. Một chuyện quá lạ kỳ!

Tôi bước vào hai căn phòng trống trơn và thấy có một thứ ánh

sáng yếu ớt hắt ra từ căn phòng thứ ba.

Nhìn vào trong, tôi thấy có một số thành viên của bộ lạc đang ngả người trên những cái gối và một tấm đệm lốm đốm những vết bẩn. Tất cả đang lặng im hút thuốc. Thứ ánh sáng mà tôi đã thấy phát ra từ ba cây nến cắm trên những vỏ chai rượu cũ. Căn phòng hoàn toàn không có bàn ghế.

Bọn chúng gồm năm đứa: Sauron, Golem, vợ Nai Nhảy Nhót, J. C. và Bang-

Bang. Chẳng ai nhìn tôi, chẳng ai lưu ý đến sự xuất hiện của tôi. Chẳng cần phải là dân nghiện cũng biết bọn chúng đang phê và đầu óc chúng hiện ở trên mây, càng lúc càng cao hơn!

Đá chân vào Sauron, tôi quát:

- Này Sauron, hạ xuống đôi chút có được không? Tao cần biết ý kiến của mày về một chuyện tồi tệ vừa xảy ra.

Đôi mắt của hắn xuyên thấu tôi:

- Thưa ông Robert, rất mừng được gặp ông. Này các bạn, ông Robert đã đến, mang cho chúng ta bánh từ trên trời và một thông điệp của thế giới văn minh!

Thông điệp đó nói rằng: “ Tụi tôi không chấp nhận quí vị những kẻ nghiện ngập, trây lười, nhưng chúng tôi mang đến cho quí vị bánh từ trời… ”

- Bánh từ trời - Cả bọn đồng thanh nhắc lại.

Để làm Sauron lúng túng, tôi hỏi:

- Lần cuối mày gặp Nai Nhảy Nhót là khi nào?

Sauron chớp chớp mắt và thoáng mỉm cười:

- Đó là khi tôi bảo hắn đi tìm ông để mời ông đến dự dạ hội. Hắn không cùng về đây với ông ư?

- Hắn không về được vì đã chết rồi.

Dĩ nhiên bọn chúng đang phê nhưng cũng còn chút tâm trí để có thể nhận biết về cái tin dữ. Vợ Nai Nhảy Nhót thốt lên một tiếng ngen ngào rồi úp mặt vào lòng bàn tay, nức nở. Đôi mắt to tròn của Bang Bang sa sầm và buồn bã trong khi J. C. ngước mắt nhìn trần, như tìm kiếm một điều gì đó. Sauron và Golem giận dữ liếc nhìn tôi.

Rồi Golem hỏi, giọng khô khốc:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi đáp:

- Nai Nhảy Nhót đã bị ai đó tiêm một liều heroin cực mạnh.

- Không thể…

Sauron nhìn tôi bằng ánh mắt bốc lửa.

Tôi nói:

- Mày thắc mắc ư? Nai Nhảy Nhót là đứa đi giao hàng cho mày và có thể một trong những thân chủ của mày không còn muốn trả tiền nữa nên đã tặng cho Nai Nhảy Nhót một liều để đi thẳng về bên kia thế giới.

Sauron vội vã nói:

- Tôi không buôn ma tuý và Nai Nhảy Nhót chẳng giao dùm tôi thứ gì. Bộ lạc không phải là một tổ chức mại mà là một nhóm người đang tìm cách để liên hệ với Trí Tuệ Tối Thượng. Hẳn ông không thể hiểu được cái quan điểm siêu hình đó.

Tôi trầm tĩnh đáp:

- Được. Vậy thì tại sao Nai Nhảy Nhót phải đến tìm tôi để mời tôi đi dự hội?

Golem cười khẩy:

- Vì… ông là cái đinh của buổi hội. Ông hiểu chứ?

Sauron liếc nhanh về phía Golem khiến hắn mím môi, nín khe.

Sauron nói:

- Thưa luật sư, hẳn ông đã trao đổi với Calvin rồi chứ? Về chuyện tiền ấy?

- Ừ. Calvin bảo rằng anh sẽ thay nàng nhận tiền và tôi lưu ý là tốt hơn hết nên gửi vào ngân hàng.

Vẻ không vui, Sauron nói:

- Tôi đếch cần biết về điều ông lưu ý. Tôi chỉ biết rằng Calvin muốn trao tiền cho bộ lạc và ông phải mang các thứ giấy tờ cần thiết đến để cô ta có thể mỗi tháng nhận tiền như ông đã nói. Chỉ có điều Calvin muốn tôi nhận số tiền đó.

Tôi cáu:

- Mỗi thủ tục nhận tiền đã được hoàn tất và cô ấy chỉ việc ký vào là xong.

Khổ nỗi, anh không thể ký tên thay cô ta và cô ta cũng chẳng thể uỷ quyền cho anh. Vì thế anh phải đoạt lấy tiền từ tay cô ấy.

Sauron gật đầu:

- Tôi hiểu. Nhưng điều đó chẳng hề gì, vì bộ lạc là một khối thống nhất.

Calvin sẽ ký, tiền sẽ về tay chúng tôi và chúng tôi sẽ thắng cái thế giới khờ khạo, có phải thế?

Tôi thầm nghĩ, có lẽ hắn nói đúng. Tôi chẳng thể ngăn Calvin trao tiền cho hắn. Trừ khi…

Golem lớn tiếng:

- Ê, luật sư, hình như ông đã thua rồi. Này mọi người, hãy tặng cho luật sư đây một tiếng cười!

Vì chẳng ai cười nên Golem đột ngột đứng dậy và chìa gần tôi cái mặt ướt đẫm mồ hôi với đôi mắt sâu hoắm của hắn. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn kỹ mặt hắn và thấy, mặc dầu với nụ cười dữ dằn trên môi và mái tóc dài chấm vai bẩn thỉu, hắn trông khá điển trai. Hắn là một thanh niên ở tuổi mới lớn với mái tóc nâu và những nét vững mạnh và rắn chắc, như những người trong gia đình Holloway. Đúng là một thanh niên hung hăng kiểu con nhà khá giả Hoa Kỳ, một tên mới lớn đã biết thù hận. Có lẽ hắn đã học được điều đó trong các sách lịch sử, hoặc qua truyền hình, hoặc qua cha mẹ, hay cũng có thể thù hận là cái mà hắn vốn có sẵn trong huyết quản. Dẫu sao, hắn đã phần nào học cái lối thù hận lạnh lùng và dứt khoát. Tôi đọc thấy điều đó trong đôi mắt và nụ cười đanh thép của hắn.

Tôi hỏi:

- Tại sao cậu không về nhà như mẹ không cậu đã dặn?

Golem đáp, giọng khô khốc:

- Tại vì tôi không thích ăn chung với họ. Vả lại, điều đó có mắc mớ gì đến ông?

- Em gái cậu đang lo, không biết cậu đi đâu. Hình như cậu đã làm cho mẹ cậu rất buồn thì phải.

- Chúa tôi, thật đáng tiếc!

Hắn hít mạnh một hơi marijuana rồi quắc mắt nhìn tôi. Sau đó, hắn phả khói thuốc nồng nặc khiến tôi rùng mình. Tôi hít thứ khói đó vào phổi và vì cơ thể chưa quen với thứ lạ lẫm đó làm tôi ho sặc sụa. Tôi đưa tay dụi đôi mắt cay xè trong khi cố hít để lồng ngực được nhẹ bớt.

Golem cười khẩy:

- Luật sư ngồi yên đi. Để tôi đi lấy cho ông một ly nước.

Vài giây sau, tôi nghe có tiếng vòi nước chảy và sau đó tôi nhận được một cốc nước. Tôi đưa lên môi và nhấp một ngụm nhỏ. Đúng là thứ nước khá ngon.

Tôi uống vài hớp và cảm thấy dễ thở hơn. Cái nóng ran ở ngực chưa dứt hẳn, nhưng tôi không còn ho.

Tôi chớp mắt, đưa tay túm lấy áo Golem và nói:

- Từ lâu bố mẹ mày không đét cho mày mấy cái vào mông để mày nên người, vì vậy giờ đây tao phải cho mày biết thế nào là…

Hắn mỉm cười nhìn tôi. Nụ cười dàn trải trên khuôn mặt hắn… trải dài cả phòng! Trong thoáng chốc, tôi tự hỏi làm sao một nụ cười có thể dài khỏi khuôn mặt, nhưng rồi tôi quên ngay vì những đường nét trên khuôn mặt Golem bắt đầu giãn nở, càng lúc càng phình ra. Sau đó, tôi chỉ còn trông thấy một lỗ chân lông rất lớn, nhầy nhụa mồ hôi, mà theo tôi nghĩ hắn nằm ở đầu mũi của Golem.

Tiếp đến là một tiếng cười đinh tai nhức óc, vừa kề cận vừa xa xăm, ập vào tôi từ mọi phía, tựa một trái bóng cao su không trọng lượng. Từ sâu thẳm trong không gian phát ra một giọng nói và giọng nói đó trôi bềnh bồng về tôi:

- Từ biệt nhé luật sư. Chúc một chuyến đi tốt đẹp!

Chương 7

Phản ứng đầu tiên của tôi là hoảng loạn. Tôi có cảm giác mình là một con bệnh đang chờ cuộc giải phẫu thập tử nhất sinh, chỉ còn biết trông mong vào bác sĩ. Có điều lạ là tôi đang có mặt cùng lúc ở cả trăm bệnh viện và đang chờ đợi hàng trăm bác sĩ. Và tôi biết tất cả chỉ là những tên hề.

Tôi không biết mình đã uống phải thứ gì. Tôi nghĩ có thể là LSD và nếu đúng như vậy thì tôi hy vọng không đến nỗi mất mạng. Tôi chỉ bị mất trí một lúc thôi. Nhưng làm sao biết được chúng đã cho tôi uống thứ gì chứ?

Tôi có cảm tưởng đầu mình đang bị đục thủng bởi một mũi khoan điện và tôi đang cúi nhìn linh hồn mình, tựa như nhìn một đường hầm được thắp sáng dẫn vào lòng đất. Ở dưới kia, tận đáy, lấp lánh ánh đèn huỳnh quang với hàng chữ:

Hoảng loạn!

Với chút lo âu về những gì sẽ xảy đến, tôi bước qua bờ vực và bắt đầu rơi xuống. Trong khi rơi như thế, tôi hiểu rõ thế nào là ý nghĩa của từ “khổ não”.

Trước khi đến đáy vực, tôi đi loanh quanh trong căn phòng để tìm một lối ra.

Tôi thấy có một cửa để mở nhưng khi cố đi ra thì tôi quay cuồng, quay cuồng, không tài nào ra khỏi. Tôi biết cái cửa có đó và tôi chỉ việc bước ra, vậy mà tôi không bước nổi và rồi té ngã. Tôi rơi thẳng xuống lòng đất. Hoảng loạn!

Tôi vội vã ào đến một nơi mà tôi nghĩ là cái cửa, nhưng đó chỉ là ảo ảnh và tôi va đầu vào tường. Hình như tôi đã gào lên một hồi. Rồi bỗng nhiên tôi không còn thấy sợ nữa. Cái đầu óc logic của tôi đang bồng bềnh ở một nơi nào đó thuộc nhiều kích khác, vô tư quan sát chuyện xảy ra với kẻ va vào tường. Tôi thận trọng tách từng lớp một sự đau đớn đầy ắp đầu tôi. Sự đau đớn càng lúc càng vơi dần, nhưng vẫn còn đâu đó ở đầu những mút thần kinh. Khi cố tập trung tinh thần, tôi có thể cảm nhận cơn đau đầu ở mút thần kinh của ngón chân cái, nhưng tôi không thấy đau đớn. Đó chỉ là một cảm giác, một nhận thức và một khi tôi đã nhận ra hình thể của những làn sóng đau đớn đang dàn trải trên con đường vững chắc nối liền bức tường với cái đầu của tôi, thì cơn đau nửa đầu của tôi mất hút, tựa một gợn sóng tan biến trên mặt hồ phẳng lặng.

Và rồi bỗng chốc, tôi thấy dịu hẳn! Tôi thấy mình không chỉ ở trong một căn phòng, không ở đâu cả. Tôi hiện diện khắp nơi! Tôi có thể trông thấy, hay hơn thế, am hiểu cấu trúc của vật chất. Hơn cả thế nữa, tôi am hiểu mọi sự! Luật sư Robert đang bay trong không gian và ngắm nhìn những hạt nguyên tử vi vút quanh mình.

Vì bay quá cao nên tôi đã lìa xa cái cõi trần và có thể tôi sẽ không trở lại.

Nhưng điều đó không làm tôi ưu tư. Tôi không muốn trở xuống cõi trần. Tôi đang ở trong cái thực tại. Tôi thấy cuộc đời đã qua của một luật sư là tôi sao chán chường…

Giờ đây, tôi đang vượt qua những ảo tưởng đó, đắm mình trong một thực tại thuần khiết, một sự an bình tuyệt vời, một sự bềnh bồng…

Một lúc sau, tôi biết rằng tôi đang nằm dài trên giường hai mắt nhắm lại va ai đó đang kéo cẳng tôi. Chỉ có điều là không phải tôi đang nằm trên giường, mà tôi trông thấy tôi trên giường. Và vì tôi đã thoát xác, bay bổng ở một nơi nào đó và đang nhìn chính mình,

nên tôi có thể hiểu điều gì đang xảy ra ở cẳng chân và không cần phải mở mắt. Nhưng có điều gì đó làm tôi không thể nhận thức rõ.

Một khi cẳng chân trái của tôi thôi bị dằn vặt thì đến lượt cẳng chân phải của tôi bị kéo giựt. Bây giờ, tôi đã có thể thoát khỏi sự tê cứng bất động và mở được một mí mắt. Chính vào lúc đó, tôi trông thấy một cánh tay nõn nà đang cầm một vật mà sau đó tôi biết là: cái quần. Khi hai bàn tay với những ngón thon đẹp dịu dàng cởi nút áo sơmi của tôi, thì tôi hiểu ra rằng cái quần lúc nãy là của tôi.

Tôi mở con mắt khia và cố tập trung tầm nhìn hầu có thể phân biệt những hình thể mờ nhạt phía sau bàn tay đó. Và tôi trông thấy cô nàng với mái tóc màu lúa chín đang quì gối trên giường, cạnh tôi. Giờ thì tôi có thể trông thấy rõ ràng hơn. Trước mắt tôi là những cây lúa bốc lửa. Chúng đang nhảy múa, bốc cháy và nổ lách tách trong lửa!

Tôi hiểu rằng chính nàng đã cởi hết quần áo của tôi. Tôi đang nằm dài trên giường và nàng đang đong đưa phía trên tôi, bộ ngực to tròn rắn chắc hướng xuống tôi như hai quả bạch ngọc. Hai quả bóng đó lớn dần, lớn dần cho đến khi làn da trắng tuyệt vời ấp áp chạm vào mặt tôi.

Thời gian như tan biến.

Toàn bộ vũ trụ chỉ là một con sóng không ngừng chuyển động.

Tôi chìm vào hôn mê. Tâm trí tôi lún dần vào một đám mây đen.

Khi mở mắt ra, tôi thấy nàng đang nằm ngửa, cạnh tôi đôi mắt thiu thiu ngủ hướng về phía tôi.

Bang Bang nói:

- Chúng ta vừa vui đùa một trận quá tuyệt! Quá tuyệt vời!

Tôi gật đầu và lại nhắm mắt trong một lúc, thấy bắt đầu khoẻ lại. Một lần nữa tôi lại cảm nhận được đôi tay, đôi chân và… đôi chút lý trí.

Dẫu sao, tôi vẫn sống và ít nữa là chưa điên loạn.

Trong một nỗ lực của ý chí, tôi tập trung tâm trí vào cẳng chân, nhấc chúng ra khỏi giường và để chúng nặng nề rơi xuống sàn. Rồi tôi trườn người về mép giường với hy vọng sẽ có thể đứng dậy trên đôi chân. Quả đúng là tôi có thể đứng dậy, nhưng chỉ thế thôi. Hai đầu gối tôi mềm nhũn và tôi ngã quị.

Tôi ngã lăn ra đất, đập má vào một tấm thảm dầy bụi bẩn. Tôi gặp phải một thứ mùi mà mũi tôi chưa từng ngửi thấy bao giờ. Một thứ mùi không thể ngửi nổi. Tôi cố thu hết sinh lực để đứng dậy và hướng đôi mắt lạc thần vào vùng tối dưới gầm giường. Và tôi bắt gặp ở đó một ánh mắt khác.

Khác hẳn mông lung lần trước, người này trông không hấp dẫn chút nào. Đã vậy, cũng chẳng có ngực lớn, eo thon. Thật ra, tôi không trông thấy tấm thân của người này. Chỉ thấy khuôn mặt, một cái mặt khủng khiếp, méo xẹo vì đau đớn, với đôi môi bị hàm răng cắn rách và đôi mắt trợn trừng đứng tròng vì qúa khiếp sợ.

Đó là khuôn mặt của người đã chết, người được bộ lạc gọi là Chuột Chũi.

Chương 8

Trước mớ chăn gối hỗn độn, trung sĩ lắc đầu và nói:

- Trông thấy tình trạng này là đủ biết nạn nhân đã chết. Chắc đã có một trận vật lộn dữ dội trên giường này.

Tôi vội vã đáp:

- Tôi không nghĩ như thế. Người đã ngủ trên cái giường này hẳn đã gặp cơn mộng dữ dội hoặc cũng có thể là cơn mộng đẹp. Ông hãy nhìn cái thế nằm co quắp và hai bàn tay lún sâu trong thảm thì biết.

Viên trung sĩ gật đầu và nhìn tôi với vẻ nghi ngờ:

- Anh này lạ thật! Đi đến đâu cũng phát hiện ra xác bọn Hippie. Hay là anh cung cấp ma tuý cho chúng?

Tôi cáu:

- Ông nói gì lạ vậy? Câu hỏi đó quá ngu xuẩn để tôi phải trả lời. Trước tiên, ông phải hiểu rằng nạn nhân này không hề chích choác. Hắn chỉ chơi LSD và marijuana, nhưng không đụng đến heroin. Hãy nhìn cánh tay của hắn thì biết hắn đã chết sau lần chích heroin đầu tiên và tôi không nghĩ cái chết này là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Viên trung sĩ gật đầu, nhưng vẫn đứng im. Ông nhìn tôi như thể tôi như thể tôi là kẻ gây ra những xáo trộn và tìm biện pháp để đối phó với tôi.

Ông nói:

- Đây không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng làm sao chứng minh chứ? Dĩ nhiên, có ai đó đã chích heroin vào cánh tay nạn nhân trong khi y say ngủ. Y đã thức dậy trên mây rồi rơi xuống đất. Hẳn sự việc đã xảy ra như vậy.

Tôi nói, giọng dứt khoát:

- Có ai đó đã tiêm một liều heroin cực mạnh vào Chuột Chũi, Nai Nhảy Nhót và Ruột Ngựa. Tôi biết chắc như thế. Và nếu ông không cùng quan điểm với tôi thì có lẽ là ông không muốn.

- Có thể anh nói đúng. Thôi, bây giờ chúng ta hãy ra khỏi đây để các nhân viên của tôi dọn dẹp.

Nắm lấy cánh tay tôi, trung sĩ Brown đẩy tôi ra cửa. Khi ra đến phòng khách, tôi hỏi:

- Thế này nghĩa là sao? Bộ ông muốn ém chuyện hay sao? Báo cho ông biết tôi sẽ không để ông yên khi ông cho rằng cái chết này chỉ là một tai nạn.

Trung sĩ Brown nhún vai và mỉm cười ranh ma. Nụ cười đó làm tôi lạnh người.

- Luật sư có đồng ý với tôi rằng mọi người trong nhà này đều, bằng cách này hay các khác, sử dụng ma tuý? Tôi phát hiện khá nhiều marijuana ở đây. Hẳn lần này luật sư không thể cho rằng chúng tôi dựng chuyện.

- Vậy thì trung sĩ sẽ bắt giữ tất cả?

- Đúng. Tìm thấy đứa nào là tôi túm ngay đứa đó. Hình như có hai tên chuồn khỏi đây rồi thì phải?

- Chúng đã đi trong khi tôi gọi điện báo sự việc.

- Một tên được cả bọn gọi là Sauron. Thằng này là thủ lĩnh. Tôi không biết tên thật của hắn.

- À, tôi hiểu rồi. Hắn là Edward Landall, có tên trong sổ bìa đen. Đã bị bắt giữ nhiều lần vì tội sử dụng ma tuý.

Tôi nói:

- Thế là trung sĩ sẽ tông giam đám trẻ này vì tội sử dụng marijuana, nhưng trung sĩ sẽ không màng đến những cái chết đó. Đối với trung sĩ, bọn trẻ này chỉ là những tên nghiện ngập bẩn thỉu và nếu chúng có bị thủ tiêu thì trung sĩ cũng đếch cần biết. Trung sĩ chỉ quan tâm chừng đó thôi ư?

Trung sĩ Brown nhún vai:

- Ngoài ra, tôi cũng quan tâm đến ma tuý nữa chứ. Như tôi đã nói với anh, chúng tôi chưa tìm thấy heroin ở đây. Nhưng tôi biết nó đang được cất giấu đâu đây.

- Tôi mong rằng việc tìm kiếm heroin sẽ giúp chúng ta phát hiện kẻ sát nhân.

Nếu không, tôi sẽ tìm mọi cách để thúc đẩy trung sĩ cho đến khi tóm cổ được y.

- Được. Luật sư cứ việc sử dụng mối quan hệ rộng rãi để tạo áp lực, nhưng xin hiểu rằng tôi sẽ giải quyết vấn đề này theo phương cách của tôi chứ không phải của luật sự. Theo tôi nghĩ thì những đứa trẻ này đã chết vì heroin và heroin chính là thủ phạm. Vì thế tôi phải phát hiện cho bằng được nơi cất giấu thứ đó.

Tôi không cần sự tiếp tân của luật sư và tôi khuyên luật sư nên đứng ngoài, đừng xía vào.

Trước ánh mắt đanh thép của viên trung sĩ, tôi nhã nhặn đáp:

- Tôi sẽ tuân theo lời ông. Chỉ có điều tôi muốn khuyên ông là trong khi tìm kiếm heroin, ông hãy cẩn thận kẻo bị chích một phát vào mông.

Trong phòng khách, J. C. đang hướng mắt nhìn trần. Như thường lệ, hắn vẫn trong trạng thái của kẻ tâm thần phân lập. Hắn vó vẻ như đang kiên trì chờ đợi cái thế giới vô nghĩa này tìm được chút lý trí. Những người trẻ khác thì có vẻ rất lo sợ. Chúng không còn là một khối thống nhất như trước đây. Cái chết của Chuột Chũi và sự bỏ trốn của Sauron làm chúng mất tinh thần. Giờ chúng chỉ là những kẻ ngơ ngác, lo âu.

Tên mặt mụn Okeefenokee bồn chồn hỏi tôi:

- Này ông, người ta sẽ làm gì tụi tui?

- Trước tiên các cậu sẽ bị bắt giữ vì tội tàng trữ marijuana. Và sau đó, nào ai có thể biết được?

- Nghĩa là họ sẽ không trễ trả tự do cho chúng tôi?

- Nếu là cậu thì tôi sẽ không mấy lo lắng (Tôi mỉm cười để hắn an tâm). Cậu đã có một luật sư giỏi.

Chảo Bự hỏi:

- Luật sư sẽ bào chữa cho chúng tôi chứ? Chúng tôi không đủ tiền để mướn một luật sư đắt giá cỡ ông.

Vợ Nai Nhảy Nhót gật đầu:

- Đúng, chúng tôi không có tiền vì Sauron đã giữ cả.

Không giấu giếm, tôi nói:

- Về tiền thù lao của tôi thì Calvin đã chi trả và cô ấy nói với tôi rằng để giúp cô, tôi đồng thời phải giúp bạn bè của cô. Vậy thì quí vị hãy yên tâm.

Okeefenokee nói nho nhỏ:

- Thằng cha này giỏi thật.

Bang Bang nói:

- Ông có thể can thiệp để chúng tôi được trả tự do? Ngay tức khắc?

Tôi lắc đầu:

- Phải hai hoặc ba ngày nữa, đủ thời gian để tôi thu xếp đóng tiền ký quỹ.

Nhưng lúc này, tôi thấy tốt hơn cô nên ở trong xà lim vời ngày ba bữa cơm đầy đủ.

Chảo Bự nói:

- Phải chăng đó là kinh nghiệm mà chúng tôi cần phải học?

- Theo tôi nghĩ thì ở trong tù quí vị sẽ được an ổn hơn vì nào ai biết nạn nhân kế tiếp sẽ là ai.

Calvin nhìn tôi bằng ánh mắt ưu phiền:

- Luật sư cho rằng sẽ là một người trong số chúng tôi…

Tôi trầm tĩnh đáp:

- Điều đó còn tuỳ ở lý do khiến Chuột Chũi, Nai Nhảy Nhót và Ruột ngựa đã chết. Đến nay tôi vẫn chưa hiểu được lý do, nhưng theo tôi nguyên nhân không phải là vì số tiền của cô và vì vậy, tôi không thể biết chính xác điều gì sẽ xảy ra. Nếu quí vị bị nhốt tù, tôi sẽ an tâm, khỏi lo quí vị gặp hiểm nguy.

Chảo Bự mỉm cười:

- Chúng tôi sẵn sàng tuân theo lời luật sư.

Tôi thấy đã đến lúc giao nhóm Hippie này lại cho trung sĩ Brown để sau đó, tôi sẽ đi tìm chứng cứ của những cái chết bí ẩn. Tôi mở cửa và đưa họ ra hành lang. Chảo Bự là người sau cùng bước ra. Cô ta dừng lại bên tôi và nói:

- Luật sư à, tôi nghĩ tất cả chuyện này có liên quan đến Sauron và Golem.

Thật đấy, Chuột Chũi và Nai Nhảy Nhót thường giao hàng cho hai thằng đó…

Họ bán cần sa, giữ nhiệm vụ thông tin liên lạc…

- Có khi nào Nai Nhảy Nhót hoặc Chuột Chũi vận chuyển heroin?

Nàng lắc đầu:

- Không. Tôi chỉ thấy họ vận chuyển cần sa hoặc LSD. Nhưng có thể…

- Làm sao chúng có thể lén lút buôn bán ma tuý?

Nàng nhún vai:

- Làm sao biết được. Dẫu sao, họ không mang thứ đó về trại. Nhưng nào ai biết điều gì xảy ra khi họ ở ngoài trại chứ?

- Cám ơn sự gợi ý của cô.

- Chào luật sư. Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Sau khi đám Hippie được đưa lên xe về sở cảnh sát, tôi thầm nghĩ chỉ có một nơi duy nhất mà tôi biết nhầm có thể tìm thấy hai tên hippie đã bỏ trốn đó là nhà của ông bà Holloway. Tôi lái xe đến đó và đậu xe ở lối vào, sau chiếc Buick màu xanh dương, mạ kềnh

bóng loáng để chứng tỏ đây là xế của một kẻ giàu sụ phô trương thanh thế.

Ronda mở cửa đón tôi vào nhà. Khuôn mặt tròn trĩnh của nàng trông có vẽ buồn bã và lo âu.

Tôi hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì thế? Có được tin ông anh Charles… và ma tuý, nhưng tôi chỉ biết thế thôi chứ không rõ lắm. Tôi chỉ loáng thoáng nghe tiếng được tiếng mất.

Tôi hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì thế? Có được tin ông anh Charles… và ma tuý, nhưng tôi chỉ biết thế thôi chứ không rõ lắm. Tôi chỉ loáng thoáng nghe tiếng được tiếng mất.

- Bố mẹ cô hiện đang ở đâu?

- Mẹ đã vào phòng và khoá trái cửa. Ba thì đang trong phòng làm việc với một ông tên là Matthews.

- Ông ta là ai?

- Tôi không biết… Có lẽ là một nhà doanh nghiệp ở San Francisco. Thường thì ba tôi phải đến gặp ông ấy. Đây chỉ là lần thứ hai ổng đến nhà này.

- Liệu tôi có thể vào gặp ba cô được chứ?

- Tôi không rõ nữa. Ba tôi đang rất cáu…

- Tôi cần phải gặp ba cô. Tôi muốn tìm thấy ông anh của cô càng sớm càng tốt.

- Thế à? Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện rắc rối ư?

- Tôi sữ nói với cô sau. Đâu là phòng làm việc của ba cô?

Ronda miễn cưỡng chỉ tôi cánh cửa. Một giây sau khi gõ, tôi mở tung cửa và thấy Cecil Holloway quắc mắt nhìn tôi, miệng há hốc, mặt đỏ sẫm. Đứng cạnh Holloway là một ông trạc ngũ tuần, mặc bộ côm-lê sậm.

Holloway hỏi:

- Anh cần gì? Chúng tôi đang có chuyện riêng…

Tôi nói ngay:

- Thưa ông Holloway, tôi đang tìm cậu Charles, con trai ông. Đây là chuyện hệ trọng. Hẳn ông biết cậu Charles đang ở đâu chứ?

- Không, tôi không biết. Có chuyện gì quan trọng đến nỗi anh phải kiếm nó?

Tôi đưa cánh tay đóng cánh cửa và bước về phía hai người đàn ông.

Tôi từ tốn nói:

- Vâng, tôi sẽ giải thích cho để ông hiểu. Mong ông và… ông Matthews thứ lỗi vìđã quấy rầy. người đàn ông mặc bộ côm-lê sậm nhìn tôi và cười toét miệng. Cái lối nói chuyện trầm tĩnh, tự tin cùng dáng vẻ thư thái chỉ làm gia tăng sự giả tạo trong thái độ vờ thân thiện của ông.

Ông lịch sự hỏi tôi:

- Anh Roberts à, anh khoẻ chứ? Đã lâu chúng ta không gặp nhau. hình như… đã bốn năm rồi thì phải. Dạo đó, nếu tôi không lầm, thì anh đang học năm cuối trường luật.

Tôi đáp:

- Đúng vậy. Dạo đó ông bị xét xử vì tội chứa đĩ. Vì quen với ngài biện lý nên tôi đã gặp ông tại toà án.

- Anh có trí nhớ tốt thật! Nhưng ngày đó là một dịp khá bất tiện để biết nhau. Với tôi, được làm bạn với một luật sư tài ba và đầy triển vọng như anh là một điều rất hữu ích.

- Số tiền mà ông gom góp được qua những phi vụ đen tối chưa đủ để trả lương tôi đâu.

Matthew tặc lưỡi, như thể vừa nghe những lời thô lỗ của một thằng nhóc, rồi dịu dàng nói:

- Này anh Roberts, anh không nên phán xét tôi như thế bởi toà án đã tuyên bố tôi vô tội. Bộ anh không biết sao? Anh phải hiểu rằng, từ dạo ấy, tôi chẳng bị ai tố giác là có hành vi sai trái.

- Dĩ nhiên, tại vì thiên hạ sợ bị ăn đạn. Thiên hạ sợ sẽ có một kết cục bi thảm như kẻ đã tố giác ông trước toà. Nếu tôi không lầm thì một năm sau vụ án, người ta đã vớt được xác người này tại một bến cảng với ba viên đạn trong bẹn và cánh tay trái tả tơi.

- Nạn nhân là một tên xã hội đen, bọn ham giết chóc vì đủ chuyện linh tinh.

Việc gì tôi phải làm chuyện đó chứ? Toà xử tôi vô tội và chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi. (Y cười tười và rút từ ào ra một điếu xì gà). Anh Roberts à, dẫu sao anh chẳng thể trách tôi về chuyện cánh tay trái tả tơi. Sở dĩ như thế là vì hắn bị cá mập xơi đấy.

Carlotti hay còn gọi là Matthews mỉm cười nhún vai để tỏ ý cho tôi biết rằng tôi là thằng ngốc. Suốt buổi, Holloway nhìn tôi với vẻ bồn chồn. Ông ta châm lửa mồi điếu thuốc và tôi thấy tay ông ta run nhẹ. Ông có vẻ hoảng hốt khi tôi đột ngột quay sang hỏi:

- Ông có chuyện gì phải quan hệ với tên xã hội đen bẩn thỉu này? Phải chăng ông đã đầu tư vào ổ chứa gái của y? Hay ông

muốn thu xếp cho con gái của ông?

Cecil Holloway gào lên:

- Anh dám ăn nói bẩn thỉu thế ư? Con gái tôi sẽ trong trắng cho đến ngày về nhà chồng. Với lối ăn nói như thế, anh nên ra khỏi nhà tôi ngay.

Tôi cười khẩy:

- À, thì ra con gái ông vẫn còn trong trắng và ông là một nhà doanh nghiệp lương thiện. Hẳn ông cũng muốn nói rằng Charles là một nhân viên chìm của Phòng Bài Trừ Ma Tuý ư?

Bằng giọng dịu dàng và khôn khéo, Carotti cắt ngang:

- Luật sư Robert à, tôi chẳng hiểu anh nghĩ thế nào. Phải chăng vì tôi quen biết với ông Holloway nên anh nghi ngờ ổng có liên quan đến những hoạt động của xã hội đen? Người ta đánh giá nhau một cách dễ dàng như thế đó. Nhưng ngay một người như tôi, dẫu tôi không phải là một tên bẩn thỉu như anh nghĩ, cũng cần có bạn bè chứ! Ông Holloway đây là bạn rất thân của tôi, người đã không chỉ trích tôi vào lúc tôi sa cơ lỡ thất thế. Tôi rất vinh dự khi là bạn của ổng và với lòng biết ơn, tôi đã giúp ông trong một số chuyện kinh doanh. Anh tin tôi đi, đó là chuyện hoàn toàn chính đáng, và đừng xem ông Holloway đây là kẻ bất lương chỉ vì ổng quen biết tôi. Còn nếu anh cứ khăng khăng cho rằng chúng tôi là những tên bất lương thì… vì lý do gì chứ?

- Khi nào tìm ra cậu con của ông Holloway thì có lẽ tôi sẽ hiểu.

Nói xong, tôi đi ra cửa. Tôi thấy tốt hơn hết là rời khỏi đây. Với một tay cỡ

Carlotti, ta phải di động các quân cờ thật nhanh còn không, ta phải rút khỏi cuộc chơi.

Ra đến phòng khách chẳng thấy Ronda đâu, tôi bước thẳng ra xe. Ở cuối lối vào nhà đậu một chiếc Chevrolet cũ, lấm bụi đường. Chiếc xe trông không có vẻ phù hợp với ngôi biệt thự sang trọng này. Tôi đứng nhìn chiếc xe một lúc rồi thoáng nghe có tiếng trò chuyện rất nhỏ. Hẳn tôi sẽ không nhận ra điều đó nếu tôi không dừng gần nhà xe để nhìn chiếc Chevrolet.

Hẳn có ít nhất hai người đang trò chuyện sau cánh cửa đóng kín của nhà xe, nhưng khi tôi vừa áp tai vào cửa thì cuộc trò chuyện ngưng bặt. Tôi chờ thêm vài phút nhưng vẫn im bặt. Trong khi tôi đang phân vân không biết mình nên bỏ qua chuyện này hay nên đi quanh nhà để tìm một cửa sổ hầu có thể lắng nghe, thì tôi nghe có tiếng nổ máy của chiếc Chevrolet.

Tôi kịp quay đầu lại để thấy chiếc Chiếc Chevrolet lao thật nhanh ra khỏi biệt thự. Tuy không trông thấy mặt tài xế, nhưng với mái tóc dài cáu bẩn phủ gáy đó, tôi biết Charles Holloway đã về nhà và ra đi.

Chương 9

Tôi bám theo chiếc Chevrolet đến Forestville rồi bị kẹt lại ở ngã tư đèn đỏ.

Vì đã trưa nên tôi quyết định tự an ủi mình bằng một bữa cơm nhà hàng để quên đi sự vụng về đã khiến tôi mất dấu Charles Holloway.

Nửa giờ đồng hồ sau đó, khi tôi lặng lẽ ra khỏi nhà hàng của một khách sạn thì thấy Harry Hầu Nhân đang ngang qua sảnh.

Lần này, hắn mặc một cái cafetan theo kiểu Da Đỏ dài đến mắt cá chân với mô-típ đen, đỏ và nâu, xoáy cuộn tựa những tinh tú đang cuồng quay trong không gian.

Tôi lớn tiếng gọi:

- Ê, Harry!

Tấm thân to lớn của hắn quay lại và hắn mỉm cười khi trông thấy tôi:

- Thì ra là luật sư Randall Roberts.

- Anh đi đâu đây? Phải chăng đi nộp đơn ly dị?

Hắn nặng nề bước về phía tôi và chìa khuôn mặt rậm râu xương xẩu lại để nói nhỏ vào tai tôi:

- Luật sư à, tôi có một nguồn tin.

- Về chuyện Ruột Ngựa?

- Và cả hai tay kia nữa, nếu chuyện người ta kể cho tôi là có thật. Có đúng là Nai Nhảy Nhót và Chuột Chũi cũng đã tiêu đời?

Tin lời Harry, tôi hỏi:

- Đúng cậu đã phát hiện ra điều gì?

- Giờ thì luật sư hãy lấy xe để đưa tôi đi vì xe ông chạy nhanh hơn xe tôi.

Trên đường, tôi sẽ cho ông biết sau.

Tôi gật đầu và cùng Harry rời khỏi sảnh.

Sau khi chạy được một lúc, Harry hỏi:

- Luật sư có biết thằng điên mà bộ lạc gọi là J. C. chứ?

- Biết hắn vừa bị hốt về sở cảnh sát. Chúng ta đi đâu đây?

- Cứ theo trục lộ chính mà tiến. Khi nào cần rẽ thì tôi sẽ báo. Thằng J. C. đó không bị nhốt ở sở cảnh sát. Hắn đang chờ chúng ta trong rừng, phía bắc.

- Theo tôi biết thì hắn đã bị tống cổ vì tội tàng trữ marijuana.

- Đúng. Hắn đã kể tôi nghe chuyện đó hay nói đúng hơn. Hắn đã ghi ra giấy và sau đó đốt từng tờ một sau khi tôi đọc xong. Lợi dụng xe cảnh sát chậm lại ở ngã rẽ, hắn đã nhảy xuống và chạy đến nhà tôi. Hẳn bọn cớm đã nghĩ rằng hắn chẳng đáng để họ phải nhọc công đuổi bắt. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên đó là thông thường J. C. xem mọi chuyện chỉ là điều tất yếu của định mệnh. Vậy mà giờ đây hắn lại phản ứng như thế.

- Lần này, chuyện gì đã xảy ra? Hắn đã phát điên rồi ư?

- Ông không nên đùa, đây là chuyện nghiêm túc J. C. nói với tôi rằng hắn đã hiểu mọi chuyện. Hắn biết ai là kẻ đã cung cấp

heroin, ai là kẻ giết người và sát thủ hiện trốn ở đâu.

- Tại sao J. C. nói với anh chuyện đó?

- Tại vì hắn muốn tôi trở thành một đệ tử.

- Một đệ…? Phải chăng hắn muốn anh bảo vệ hắn?

- Không hẳn thế. Ông chẳng hiểu gì về vấn đề tâm linh cả J. C. cho biết hắn sẽ đi tìm Sauron và Golem và muốn tôi đi cùng. Hắn bảo sẽ cứu rỗi hai thằng đó và muốn tôi làm chứng của sự việc. Theo J. C. thì hai thằng đó sẽ xưng tội với hắn và hắn sẽ giải thoát cho chúng. Giờ thì ông đã hiểu chưa, luật sư?

Tôi buồn bã gật đầu:

- Cuối cùng thì mộng mơ và thực tại đã đan bện vào nhau và J. C. đã quyết định giải quyết theo cách thức của hắn. Nhưng tại sao J. C. phải tìm đến anh chứ?

- Tôi chẳng hiểu nữa. Có thể hắn bất chợt tìm thấy nhà tôi hoặc cũng có thể hắn thấy tôi có một mức độ tâm linh tương đối khá hoặc đại khái như thế.

- Hay là hắn đã nghe những tiếng rên la thích thú phát ra từ nhà anh và tưởng đó là tiếng của các thiên sứ?

Harry cau mày. Giờ đây y có vẻ muốn trở thành một đồ đệ nghiêm túc của J. C.

Y nói:

- Có lẽ vì thấy tôi to khỏe nên J. C. nghĩ rằng sự hiện diện của tôi giúp hắn vững tin hơn.

- Hắn đang ở đâu?

- Chúng ta đang trên đường đến đó.

- Có cả Sauron và Golem ở đó chứ?

- Thì J. C. đã nói thế. Tôi bảo J. C. rằng cần phải kiếm thêm một đệ tử để chứng kiến phép lạ, bởi một mình tôi e không xong. Thoạt đầu J. C. không đồng ý, nhưng tôi đã thuyết phục hắn rằng tôi biết một tên cực kỳ xấu xa tội lội và nếu được chứng kiến phép lạ hẳn tên đó sẽ ăn năn từ bỏ tội lỗi. Thế là J. C. để tôi đi. Hắn ngồi lại trong rừng, trên một tảng đá để chờ tôi, bảo rằng sẽ dứt khoát chờ tôi về. Và tôi đã chạy đến khách sạn tìm ông.

- Anh đã mất bao lâu mới gặp tôi?

- Mười phút.

- Như vậy là đã nửa tiếng rồi… Không biết J. C. có đủ kiên nhẫn để tiếp tục ngồi chờ?

Harry có vẻ bồn chồn, nôn nóng. Tôi chăm chú bám theo những khúc quanh.

Một lúc sau, Harry thốt lên:

- À! Tảng đá kia rồi, nhưng sao chẳng thấy J. C. đâu. Cách hai trăm thước, cuối con đường mòn này, có một căn nhà.

Harry chỉ những vết bánh xe hằn sâu trên con đường mòn, giữa những hàng thông.

- Được. Ta đến đó thôi. Nhanh lên.

Tôi dừng xe, lấy khẩu 38 nhét dưới băng ghế ra và cùng Harry lao vào đám bụi rậm.

Trước mặt tôi là ngôi nhà một tầng được bao bọc bởi hàng cây: hẳn vài ba chục năm về trước đây là một nơi nghỉ hè sang trọng. Giờ thì nó đã chìm trong hoang phế với mái có đôi chỗ thủng và rêu phong nơi phần dưới của các bức tường. Nhưng với những kẻ

cần trốn tránh thì đây là nơi lý tưởng. Và tôi thấy điều tôi nghĩ là không sai bởi gần cổng nhà có những đốm lớn của dầu nhớt xe.

Cửa không khoá. Các then cài không phát ra một tiếng động nào; chúng tôi lặng lẽ xâm nhập vào bên trong.

Mọi cửa sổ đều được bít kín. Không một ánh sáng chúng tôi chìm đắm trong bóng tối dày đặc.

Tiền sảnh hoàn toàn hoang vắng với sàn không trải thảm và chẳng có bàn ghế.

Ở một nơi xa xa, có tiếng ai đang nức nở.

Tôi và Harry nhìn nhau rồi, không ai nói năng gì, chúng tôi đi dọc theo hành lang dài, ngang qua vài căn phòng âm u, thanh vắng.

Tiếng nức nở càng lúc càng rõ hơn.

Chúng tôi đến trước một cánh cửa đóng kín. Tôi xoay nắm cửa. Cửa không khoá; tôi từ tốn đẩy cửa và có cảm tưởng mình đang mở một nắp quan tài, bên trong là một cái xác đang than thở.

Tiếng nức nở càng lúc càng lớn hơn. Có một cô gái trong phòng; nàng không khóc thực sự mà thốt lên những tiếng rên rỉ khàn đục, nghe ma quái và đáng sợ.

Trong ngôi nhà đây là nơi tối hơn cả. Tôi và Harry đang đứng ở ngưỡng cửa. Tôi biết, nếu trong phòng có ai đó đang thủ sẵn một khẩu súng và nã đạn, thì tôi nguy to. Tôi vội vã rút khẩu 38 ra.

Để cánh cửa, tôi và Harry tiến vài bước vào bên trong. Phòng tối đen, nhưng khi mắt chúng tôi đã quen với bóng tối, chúng tôi có thể nhận thấy phần nào toàn bộ căn phòng. Không khí ở đây nồng mùi gỗ mốc.

Tiếng nức nở phát ra từ cuối phòng, nơi một thiếu nữ tóc nâu,

mặc áo khoác màu xanh lục đang ngồi trên đất, gập người về trước, úp mặt vào lòng tay. Cô gái là Ronda Holloway.

Tôi đảo mắt nhìn nhưng chẳng thấy ai khác ngoài nàng. Nhìn ba bức tường phủ kín màu đen từ trên xuống dưới hầu như không để lọt chút ánh sáng nào, Harry nói nhỏ vào tai tôi:

- Hẳn đây là nơi hội họp của bọn phù thuỷ.

Ronda nhỏm người và hét lớn:

- Ai đó?

Trong thoáng chốc, Ronda nhìn chúng tôi bằng đôi mắt hoảng hốt trước khi nhận ra tôi.

- Ông Roberts! – nàng gào lên và oà khóc.

Tôi bước đến, cúi người và quàng tay ôm vai nàng. Toàn thân nàng run rẩy.

Harry hỏi:

- Có chuyện gì vậy cưng? Ai đã làm cưng sợ? Bộ gặp ma hay sao?

Nàng ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn Harry và trong giây lát, tôi e rằng trông thấy con người to lớn, râu tóc dài rậm như vượn càng làm nàng hoảng sợ hơn.

Nhưng lạ thay, cái giọng ồm ồm và đôi mắt to đen tinh nghịch của Harry đã khiến Ronda an tâm.

Nàng thôi khóc và có vẻ điềm tĩnh hơn:

- Có người… Có ai đó ở sau bức màn.

Tôi quay lại nhìn bức màn đen nhưng không thấy một điểm nào

đáng ngờ.

Tấm màn hoàn toàn phẳng lì.

Tôi hỏi:

- Ở đâu:

- Ồ! đừng có nhìn! Hãy gọi cảnh sát thôi – Nàng nói bằng giọng khiếp đảm.

Tôi đưa tay giật mạnh bức màn, giật nữa, cho đến khi nó bị xé toạc, để lộ cái làm Ronda khiếp đảm.

Vỡ sọ, Jesus Christopher bị treo trên tường, hai tay dang ra, lòng bàn tay bị xuyên thủng bởi hai cái đinh lớn.

Ronda quay mặt đi để khỏi trông thấy cảnh tượng khủng khiếp đó. Quì bên nàng, tôi hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Tôi… tôi… (Giọng nàng vụn vỡ, tưởng chừng không chịu đựng nổi). Tôi đến đây để tìm Charles. Mẹ bảo rằng tôi có thể tìm thấy Charles ở đây, nhưng khi vào nhà thì thấy trống trơn. Tôi gọi lớn tên Charles, gọi nhiều lần và rồi tôi nghe có tiếng rên. Và… tôi thấy…

Ronda định quay đầu để nhìn nhưng tôi ngăn nàng. Có sự đau đớn trong đôi mắt người chết, nhưng hai khéo miệng nhếch lên, như mỉm cười. Dẫu sao thì

J. C. cũng đã chết rồi.

Tôi trầm tĩnh nói:

- Hắn sẽ chẳng còn rên nữa.

Vẻ khiếp sợ, Harry đứng cạnh tôi nhìn chăm chăm J. C.

Rồi y nói:

- Bọn chúng đóng định hắn. Thế mà hắn muốn cứu rỗi bọn chúng.

Ronda hỏi:

- Ông Roberts à, ông có nghĩ rằng anh tôi… Ông có nghĩ rằng anh Charles của tôi…

Tôi đáp khô khốc:

- Charles là một tên buôn heroin.

Nàng rùng mình và nhích người xa tôi.

Tôi hỏi:

- Làm sao mẹ cô biết ngôi nhà này?

- Tôi… tôi chẳng hiểu. Sáng nay, khi vào phòng mẹ, tôi thấy mẹ khóc nức nở. Trông bà rất lo âu, nhưng bà vẫn giấu kín chuyện, không cho tôi biết lý do.

Tôi đã hỏi cho đến khi bà chịu nói mới thôi. Mẹ cho biết bà đang lo âu khổ sở vì

Charles, anh Charles đang nhúng tay vào một chuyện rất bẩn thỉu và chuyện đó có liên quan đến ngôi nhà này. Mẹ không chỉ địa điểm của ngôi nhà này nhưng đã mô tả nó và tôi nhớ ra ngay. Đây là nơi mà Charles thường cùng bạn bè đến chơi khi còn học ở trung học.

- Tại sao cô đến đây?

- Tôi muốn tìm anh Charles. Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Tôi muốn cho anh Charles biết rằng mẹ… Này ông Robert, có phải đúng như thế? Có phải Charles buôn bán ma tuý?

- Còn tệ hơn thế. Charles không những buôn ma tuý mà còn là một tên giết người J. C. đây không thể tự đóng đinh vào tường.

Ronda nói, giọng tuyệt vọng:

- Có thể một ai khác đã giết anh ta.

- Cũng có thể. Nhưng Charles đương nhiên đã nhúng tay vào vụ này.

- Điều gì khiến ông nghĩ như thế? – Charles Holloway hỏi, giọng mỉa mai cay độc.

Tôi ngước mắt lên. Charles đang đứng gần bức tường cánh phải, súng lăm lăm trên tay. Hắn vừa từ phía sau bức màn bước ra.

Trong khi Ronda và Harry há hốc mồm nhìn Charles, tôi trầm tĩnh giải thích:

- Đó là giải pháp duy nhất. Ngoài J. C. chính mày cũng đã giết Chuột Chũi, Nai Nhảy Nhót và Ruột Ngựa. Theo tao thì mày đang tìm cách tự bảo vệ. Bọn chúng là những tên bán lẻ hàng cho mày. Mày nhận hàng từ một nhà cung cấp lớn, có lẽ đây là tên đã đưa ma tuý vào nước này. Rồi mày giao hàng cho những tên bán lẻ ở vùng này. Nhưng chẳng có tên nghiện ngập nào biết mặt mày. Ba tên mà mày vừa giết chính là những kẻ duy nhất biết mày là đầu mối phân phối hàng.

Charles hỏi:

- Tại sao không là Sauron chứ? Hắn mới là kẻ đứng đầu bộ lạc.

- Tao biết. Và tao đến đây để tìm hai thằng mày. Nhưng giờ tao thay đổi quan điểm và tao nghĩ rằng Sauron cũng đã chết rồi.

Golem, hay gọi khác hơn là Charles Holloway, cười khẩy:

- Luật sư lầm rồi. Người đứng đầu bộ lạc đã đi xa.

- Nhưng hắn đâu phải là thủ lĩnh, có đúng thế? Hắn không đứng đầu thương vụ này.

- Luật sư đoán không sai. Chính tôi là người tổ chức và điều hành thương vụ, vì thế tôi buộc lòng phải giết tất cả quí vị.

- Charles!

Tôi đắng cay nói:

- Nhưng mày không thể giết em gái mày.

Charles nhún vai:

- Này Ronda, em hứa sẽ không tố giác anh?

- Anh Charles à, anh không thể buộc em hứa như thế. Không thể được…

Anh phải…

Tôi nói:

- Phải công nhận đây là một đường dây khéo tổ chức. Nào ai có thể ngờ rằng một tên Hippie nghiện ngập lại là một thương nhân giàu có, làm chủ một đường dây buôn bán ma tuý dọc theo vùng bờ biển.

- Luật sư à, chẳng ai có thể ngờ nổi. Và sẽ chẳng bao giờ có người biết Giọng buồn bã, Harry hỏi:

- Tại sao mày giết J. C.? J. C. đã biết gì?

- Thằng đó chẳng biết gì hết. Nhưng hắn đã trông thấy tôi vào

nhà và đi theo. Tôi chỉ biết đó là J. C. sau khi đã đốn gục hắn. Tôi chỉ hơi mạnh tay, thế thôi.

Chỉ tay về phía tường Harry hỏi:

- Tại sao mày lại treo hắn lên tường như thế?

- Tôi dàn dựng như thể hắn đã bị bọn điên loạn giết chết qua một cuộc tế lễ.

Như thế, sẽ chẳng ai nghi ngờ tôi.

Charles bật cười như thể hắn đã làm xong một việc tốt đẹp.

Tôi nói:

- Mày đã rời khỏi nhà bố mẹ cách đây hơn hai giờ. Nếu mày đến đây được khoảng nửa giờ, thì mày đã làm gì trong khoảng thời gian trước đó?

- Tôi đi giao hàng.

Charles khom người, thò tay ra sau bức màn trong khi tay kia vẫn chĩa súng về phía chúng tôi. Hắn lấy ra một chiếc túi lớn màu đen và nói:

- Thì tôi phải giải quyết thứ này chứ?

Ronda ngước mặt và tiến một bước về phía Charles. Nàng nói:

- Charles à, có phải cái túi đó chứa đầy ma tuý? Em không ngờ rằng anh…

Giọng nàng vụn vỡ trước sự thật không ngờ.

Tôi có khoảng vài giây để rút súng ra, để bắn trước khi Ronda đến gần Charles. Nàng tiến thêm một bước nữa và tôi thấy ánh mắt Charles đanh lại.

Tuy không rời mắt khỏi tôi, nhưng sự chú ý của Charles đã bị Ronda làm chệch hướng. Tôi đưa khẩu súng lên khi chỉa mũi súng về phía Charles, tôi nghe có tiếng Harry gào lên. Hẳn Harry trông thấy tôi sắp sửa ra tay nên đã giúp tôi.

Tiếng gào làm Charles giật thót người và nổ súng. Hẳn viên đạn đã hướng về một nơi nào đó giữa Harry và Ronda. Dẫu sao chẳng có ai bị thương. Viên đạn của tôi trúng vai Charles, khiến hắn phải ngã nhào ra bức màn phía sau.

- Anh Charles!

Ronda ào về phía Charles, nhưng hắn vẫn giữ chặt khẩu súng trên tay. Tôi giữ Ronda lại và nã thêm một phát nữa. Viên đạn ghim vào sườn hắn, dưới phổi.

Ronda gào lên:

- Đừng giết anh ấy!

Golem buông súng và ngã xuống đất, lưng tựa tường, bức màn đen rơi xuống phía sau.

Ghì lấy Ronda, tôi nói:

- Ronda! Cô không thể giúp anh cô được. Hãy về nhà và lo cho mẹ đi. (Tôi quay sang nói với Harry) - Anh hãy ra đường gọi taxi và đưa cô này về nhà. Tôi sẽ gọi điện báo cho cảnh sát.

Harry nói:

- Nhưng ở đây không có điện thoại…

Tôi lớn tiếng:

- Thì tôi sẽ tìm thấy thôi. Hãy đưa Ronda ra khỏi đây ngay. Nhanh lên.

Nói xong tôi đẩy Ronda về phía Harry. Khi họ đã ra đi, tôi đến gần Charles.

Hắn đang hổn hển, mắt mở lớn.

Tôi hỏi:

- Bị thương có nặng lắm không?

- Tôi không thể cử động. Hai cẳng chân của tôi cứ sao ấy.

- Hãy nằm yên, đừng cựa quậy. Nếu cựa quậy, máu ra nhiều sẽ mất mạng đấy.

Tôi quỳ xuống, xé áo sơmi của Charles và băng bó vết thương nơi vai của hắn. Rồi tôi dùng vải của bức màn đen để bó lấy vết thương ngang hông và cũng với thứ vải ấy, tôi buộc hai tay và hai chân hắn lại.

Tôi nói:

- Nếu mày cựa quậy thì lớp băng tạm thời này sẽ bung ra. Khôn hồn thì hãy ở yên.

Charles hỏi:

- Ông sẽ đi gọi cảnh sát ư?

- Đương nhiên.

Charles cười khẩy:

- Ông là một tên tinh ma. Này luật sư, ông sẽ biện hộ cho tôi chứ?

- Tao không là luật sư chuyên về trọng án, nhưng nếu chuyên về trọng án tao sẽ cho mày lãnh án tử.

- Nếu ông có đi gọi điện thoại thì hãy nhanh lên và nhớ luôn thể gọi xe cấp cứu, lỡ may tôi còn sống đến lúc đó.

Tôi dùng chân đóng cánh cửa lại và khi ngang qua hai căn phòng, đến giữa hành lang, tôi thấy tối om. Ai đó đã tắt đèn, hay nói đúng hơn ai đó đã tắt đèn trong đầu tôi.

Khi hồi tỉnh, tôi thay đổi ý định ngay và toan một lần nữa chìm vào hôn mê.

Nhưng cái gã nhỏ con cầm búa trên tay không cho phép tôi rút êm như thế. Tôi rên khe khẽ và phải khó khăn lắm mới mở nổi hai mắt. Tôi vẫn còn trong hành lang, má áp lên tấm thảm bẩn thỉu. Giờ đây, cửa phòng ở phía sau tôi đã mở ra.

Ở xa xăm có một giọng nói, hình như là của Charles:

- Giờ thì hãy thủ tiêu hắn đi. Ống tiêm ở trong túi đấy. Khi đã giết hắn xong, mày có thể phi tang số ma tuý còn lại và đưa tao đến bác sĩ.

Tôi nghe có một giọng nói, thật nhỏ nhẹ, tựa tiếng rì rào của lá cây, nhưng không rõ lắm.

Rồi Charles nói:

- Chúng ta sẽ tạo hiện trường giả và dựng lên một câu chuyện. Nhưng trước tiên phải thủ tiêu Roberts và cất giấu heroin.

Tôi bò lên sàn và cuối cùng đến được cửa ra vào. Tôi len người qua khe cửa và nhổm dậy. Sự gắng sức khiến đầu tôi như muốn vỡ tung và tiếng lùng bùng trong đầu liên tục vang lên như một hồi chuông cảnh báo. Nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Hoặc cái đầu của tôi chịu đựng nổi sự đau đớn và buộc tấm thân của tôi phải rời khỏi đây, hoặc nó phải nằm lại và chịu chết.

Để tìm thấy cabin điện thoại, tôi phải mất hai mươi phút để

vượt năm trăm thước đường, về hướng Frestiville.

Qua điện thoại, tôi mô tả cho nhân viên trực ban của sở cảnh sát mọi chi tiết cần thiết, kể cả con đường dẫn đến ngôi nhà. Viên cảnh sát ghi chép và không nói năng gì.

Cuối cùng, khi tôi kết thúc, anh ta hỏi:

- Ông là ai? Xin cho biết quí danh.

- Hãy nói với trung sĩ Brown rằng khi ông ta đến đây, ông ta sẽ tìm thấy thứ mà ông ta hằng mơ ước: hai tên hippie buôn lậu ma tuý và đồng thời cũng là sát nhân. Ngoài ra, ổng còn có thêm một túi chứa heroin. Nhưng hãy nhanh chân đấy.

- Ông nói gì lạ thế? Ông là ai?

- Thì trung sĩ Brown sẽ biết thôi. Đâu mấy khi ông trung sĩ được hưởng một món quà như thế. Ngoài ra, tôi mong các ông hãy đưa xe cấp cứu đến đây.

Tôi gác máy và cay đắng thầm nghĩ liệu trung sĩ Brown sẽ phản ứng ra sao khi tôi cho ông ta dịp đối thoại với hai tên sát nhân, chưa kể một lượng lớn ma tuý sẽ bị tịch thu.

Gọi điện xong, tôi quay về ngôi nhà với một tốc độ cực nhanh. Đầu tôi không còn nhức và niềm kiêu hãnh của tôi càng lúc càng tăng dần. Tôi quyết sẽ trói hai thằng khốn đó lại để giao cho trung sĩ Brown. Tôi vẫn còn thủ súng trong người và nếu đụng chuyện, tôi sẽ vui lòng sử dụng nó. Nhưng khi bước vào ngôi nhà, tôi chỉ trông thấy có mình Golem. Hắn không còn tựa người vào tường, như lúc nãy khi tôi ra đi. Hắn đã dời chỗ. Một vết máu tươi kéo dài trên sàn và dừng lại ở giữa căn phòng, nơi Golem nằm ngửa, mắt nhìn trần. Đôi mắt chết trợn tròn trông còn dữ tợn hơn lúc sống. Đâm vào nơi tim hắn là một ống tiêm còn mới toanh.

Tôi lục soát toàn bộ căn phòng. Cái túi chứa heroin đã biến mất.

Vũng Lầy

Carter Brown

Chương 10

Tôi tin chắc rằng trung sĩ Brown đã biết người gọi điện cho ông. Và một khi ông phát hiện ra cái xác nhưng chẳng thấy ma tuý đâu, thì ông sẽ dành cho một luật sư ranh ma như tôi khá nhiều câu hỏi để tôi phải bối rối. Nhưng cơ may có để tôi có thể thuyết phục ông tin lời tôi khi tôi chỉ có một chứng cứ là cái xác với một ống tiêm là điều xem chừng kém thuyết phục. Tôi không biết mình phải tìm đâu ra số ma tuý và tên sát nhân đó để làm thoả mãn trung sĩ Brown và để được ông ta cho tôi rời khỏi vùng này. Tôi chẳng biết phải bắt đầu từ đâu bây giờ? Phải chăng tôi nên tìm cái túi chứa ma tuý đó dưới một tảng đá gần nhất?

Bỗng dưng một ý nghĩ điên loạn len vào tâm trí cuống cuồng của tôi. Tại sao tôi không đến một tảng đá gần nhất để tìm cái túi đó chứ?

Tựa lưng vào một tảng đá xám sẫm, Sauron nói với tôi bằng một giọng nghiêm túc:

- Nơi đây là một địa điểm lý tưởng. Từ đây ta có thể quan sát toàn bộ con đường lên đây phải mất ba cây số, nên khi bọn cớm đến ta có thể rút êm.

- Hẳn anh đến đây để tìm marijuana. Calvin cho tôi biết anh giấu thứ đó trong rừng.

- Và cả tiền nữa. Một thằng như tôi không dại gì gởi tiền vào ngân hàng để gây chú ý. Vì thế tôi cũng cất giấu tiền ở đây.

- Hẳn anh cũng gom được không ít tiền của. Cái gì chứ buôn

heroin thì phất nhanh.

Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt đanh thép, nhưng không còn cái vẻ đe doạ trước đây. Trông hắn có vẻ thư thái và không còn chơi trò chơi quyền lực, ít nữa là trong lúc này. Lúc nãy, khi tôi từ đường leo lên đồi, hắn đã gọi tôi từ một đỉnh cao, nơi có một tảng đá lớn hình lưỡi liềm đủ để che giấu sáu người và từ đó có thể nhìn xuống mười lăm cây số vùng bờ biển. Hắn đã trông thấy tôi một mình vì thế hắn chẳng có gì để phải lo sợ. Tôi không dẫn cớm theo để bắt hắn và có lẽ hắn đã sẵn sàng nói chuyện với tôi nhằm xem tôi có thể cứu hắn khỏi bị truy tố về tội tàng trữ ma tuý hay không.

Tôi bình thản nói:

- Tôi hiểu. Anh sẽ nói với tôi rằng trong đời anh chưa biết heroin là thứ gì.

Anh chỉ là một kẻ buôn cần sa ngây ngô nhằm nâng cao tâm linh và hạnh phúc cho mọi người.

Sauron nhún vai và mỉm cười.

- Ông nói đúng. Chỉ đến sáng nay tôi mới biết Golem buôn hàng trắng. Đó là sự thật. Ông muốn tin hay không thì tuỳ.

- Anh muốn nói rằng, chỉ mới vừa đây thôi Golem mới cho anh thấy thứ đó?

Tôi tựa vào tảng đá và quan sát nét mặt của Sauron.

Hắn lắc đầu:

- Golem không cho tôi xem. Hẳn ông đã trông thấy thứ ma tuý chứa trong ống tiêm mà hắn định chích vào tôi.

- Hắn định giết anh bằng thứ đó à?

Sauron gật đầu:

- Nhờ biết trước nếu không tôi đã tiêu đời rồi.

- Anh biết trước ư?

Sauron không chờ tôi phải hỏi thêm. Hắn đang trong tâm trạng thư thái, giờ đây khi hắn biết cái nhóm của hắn đã tan vỡ, hắn không hưởng được số tiền mà Calvin thừa kế và tôi chẳng còn gì để hắn phải nghi ngại. Tôi và hắn là hai gã đang am hiểu các thực chất của những sự việc.

Hắn nói:

- Ông à, tôi biết chắc không ai khác ngoài Golem có thể giết Chuột Chũi.

Ngay khi ông báo tin cái chết của Chuột Chũi là tôi biết ngay. Chỉ có điều tôi không hiểu vì lý do nào Chuột Chũi đã bị giết. Golem là một tên sắt đá. Chính y đã tổ chức một mạng lưới buôn bán cần sa và LSD trải dài trên toàn vùng bờ biển. Tuy không hiểu vì lý do nào y đã giết Chuột Chũi, Nai Nhảy Nhót và Ruột Ngựa, nhưng tôi biết chắc y cũng muốn thủ tiêu luôn chính tôi. Vì vậy mà tôi phải tiên liệu. Trong nhóm năm đứa tụi tôi không hề có xích mích, gian lận hay bất đồng, vậy mà tại sao ba tay đó lại chết? Tại sao?

Tôi chờ câu trả lời tuy biết rằng Sauron chẳng thể giải thích nổi.

Hắn nói tiếp:

- Vì vậy tôi nghĩ rằng đã có một điều gì đó mà tôi không hề biết và Golem đã giết ba tên kia để giữ bí mật. Vậy thì ba tên đó đã biết điều gì chứ? Tựa nhưGolem, chúng là những tay bán hàng. Tôi, xét theo một nghĩa nào đó, là quản trị viên mà tôi chỉ bán cần sa và LSD tại địa phương thôi. Phải chăng bọn chúng đã bán những thứ khác mà tôi không hay biết? Nghĩ đến đó, tôi chợt hiểu ra rằng bọn

chúng đã bán heroin. Bọn chúng đã bán hàng trắng mà không cho tôi biết. Tôi chỉ là tay lượm bạc cắc trong khi Golem gom bộn. Sau đó, hắn đã xảy ra chuyện bất ổn và Golem cùng những tay đó đã hoảng loạn.

- Nhưng tại sao Golem lại muốn thủ tiêu luôn cả anh?

Sauron nhìn tôi bằng ánh mắt giờ đây xem chừng hiền hoà và mơ màng:

- Dĩ nhiên, Golem tin rằng tôi không biết hắn buôn heroin. Nhưng tôi biết hắn nắm trong tay đường dây bán cần sa và LSD. Nếu chẳng may tôi và hắn cùng bị bắt giữ và tôi biết chuyện buôn heroin, thì tôi có thể tố giác hắn ngay.

Đã vậy, tôi và hắn đang có nguy cơ bị bắt giữ. Tôi biết trong ngôi nhà đó có khá nhiều cần sa đủ để chúng tôi bị truy tố và ngay cả nếu chúng tôi có thể cất giữ số cần sa đó trước khi bọn cớm đến, thì lần này họ cũng không để chúng tôi yên. Tôi biết chúng tôi xem như tiêu đời và Golem cũng nghĩ thế. Vì vậy, nếu hắn đã giết ba tên kia để bịt đầu mối, thì hắn cũng sẽ không tha cho tôi.

Tôi nói:

- Khi tôi bước vào trong căn nhà đó để báo cho anh biết là Nai Nhảy Nhót đã chết, tôi thấy anh vẫn tỉnh bơ. Tại sao anh chẳng có một phản ứng nào?

Bằng giọng dịu dàng. Sauron nói:

- Tôi cần phải giữ trầm tĩnh. Đối với bộ lac, tôi là người luôn trầm tĩnh.

Nhưng khi nghe ông báo tin đó, tôi đã suy nghĩ, và khi Golem cho ông uống LSD để ông câm miệng, tôi càng suy nghĩ nhiều hơn. Rồi, khi ông phát hiện xác Chuột Chũi, tôi thấy ớn cả người. Chỉ có điều là tôi không biết phải tính sao.Liệu tôi phải ngồi yên để chờ bị

tống giam hoặc tôi bỏ trốn?

- Theo lẽ anh nên hỏi ý kiến tôi vì tôi là luật sư mà.

- Ý kiến gì? Phải chăng là ngồi lại để chờ đi tù, để khai hết sự thật? Như thế là có tương lai ư? À, tôi chỉ muốn đến đây, với đầy tiền để đi bất cứ nơi đâu tôi muốn. Ở một nơi nào đó, sẽ có một đời mới đang chờ tôi và từ tối nay, tôi sẽ đến đó để hẹn hò với nó.

- Theo tôi nghĩ thì cuộc đời đó sẽ chẳng khác gì cuộc đời cũ. Anh sẽ gặp những con người cũ, làm những công việc cũ, và cũng có những cái nhìn rối rắm về cuộc đời. Anh là loại người phải khổ sở để trưởng thành.

Sauron cười khẩy:

- Trưởng thành là gì chứ? Là một vợ ba con với căn hộ trả góp ở ngoại ô ư?

- Nhưng dẫu sao cuộc đời đó cũng êm ấm hơn đời anh.

Sauron nhún vai. Hắn không còn tức tối trước những lời lẽ của tôi bởi vô ích thôi.

Tôi hỏi:

- Nếu anh đã hiểu sự việc khi tôi phát hiện cái xác của Chuột Chũi thì tại sao anh lại ra đi với Golem?

- Y đã túm lấy tôi, lôi tôi đi và nói: " Chúng ta cần phải giải quyết một số việc." Thế là tôi phải theo y. Nếu từ chối, y sẽ sinh nghi và tôi sẽ không biết trả lời ra sao. Điều duy nhất mà tôi có thể làm lúc đó là theo y và tìm cơ hội để lẩn trốn khi có thể.

- Nhưng Golem đã toan giết anh trước khi anh kịp bỏ trốn?

- Đúng. Suýt nữa thì y đã giết tôi. Chúng tôi đã đến ngôi nhà cổ đó bằng ôtô.

Đó là chiếc xe chúng tôi gởi ở thành phố mà không ai trong bộ lạc biết chúng tôi có xe ngoại trừ Chuột Chũi, Nai Nhảy Nhót và Ruột ngựa. Chúng tôi chỉ dùng xe để đi dọc theo vùng bờ biển. Nói tóm lại, tụi tôi vào ngôi nhà cổ đó và tôi biết mình không có cơ may trốn thoát. Chúng tôi đã bàn bạc công việc và những chuyện đã xảy ra. Golem không ngớt hỏi tôi có biết ai là kẻ đã giết Nai Nhảy Nhót, Chuột Chũi và Ruột Ngựa. Y cố dò hỏi xem tôi biết gì, bởi theo y thì sớm muộn gì tôi cũng hiểu ra thôi. Sau một hồi, tôi cho Golem biết chính y là kẻ đáng ngờ nhất.

- Và y đã tấn công anh?

- Đúng.

Sauron búng ngón tay. Cái tiếng tách vang vọng trong thanh vắng. Trời lặng gió từ mười phút nay, mặt trời đã khuất sau ngọn đồi.

Sauron nói:

- Lúc đó Golem đã mỉm cười và rút từ cái túi hắn mang theo ra một ống tiêm chứa đầy thuốc. Trông thấy thế, tôi bỏ chạy nhưng vừa ra khỏi nhà thì tôi bị y túm lại. Y đánh gục tôi và đưa ống tiêm đến gần cánh tay tôi. Sở dĩ tôi không mất mạng là vì y đã trượt chân khi khom người. Nhờ đó, tôi kịp chụp lấy một hòn đá và nên y. Sau đó, tôi đã bỏ trốn.

- Anh không sợ bị Golem đuổi theo?

- Không. Golem biết tôi sẽ phát hiện ra y trước khi kịp đến gần tôi và tôi đã leo lên ngọn đồi đàng kia. Golem không phải là tay chuyên đi rừng vì thế y khó mà tìm thấy tôi.

- vậy là thay vì tìm anh, Golem đã về nhà bố mẹ… để tiếp xúc với ai đó. Và tôi đã trông thấy y.

- Này luật sư, trời tối rồi, tôi phải đi đây. Chúng ta dứt chuyện

nhé?

- Được thôi. Giờ thì tôi đã biết mọi việc, ngoại trừ ai là kẻ đã giết Golem.

- Đúng, nhưng chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi. Giờ thì tôi cảm thấy sung sướng khi không bị Golem tìm và giết.

- Có lẽ anh có lý. Nhưng liệu kẻ giết Golem có biết anh không?

Bằng giọng hoài nghi, Sauron hỏi:

- Ông nói gì tôi không hiểu?

- Với anh thì sự đe doạ của Golem xem như kết thúc. Nhưng kẻ cung cấp hàng cho Golem sẽ không để anh yên bởi y nghĩ rằng thế nào anh cũng đi báo cảnh sát. Tôi e ngại cho anh. Nếu là anh tôi sẽ trình diện với cảnh sát và thật thà khai báo.

Sauron nôn nóng:

- Rồi sao nữa? Tôi chỉ biết có Golem chứ nào biết kẻ đứng đàng sau.

- Nhưng kẻ đó biết anh vì anh nằm trong mạng lưới phân phối hàng của hắn.

Hắn biết nếu anh bị bắt, anh sẽ khai báo.

Đôi mắt đen mộng mơ của Sauron tối sầm. Hắn lạnh lùng nhìn tôi trong khi đắn đo suy nghĩ.

Cuối cùng hắn nói:

- Có lẽ ông có lý. Nhưng tôi biết phải làm sao bây giờ?

Tôi vội vàng nói:

- Chỉ có một điều mà anh phải làm. Anh hãy làm đi và tôi hứa nội trong tối nay tôi sẽ tóm được tên sát nhân. Sau đó, anh có thể ra đi, không vướng bận phiền muộn và anh sẽ có nhiều cơ may được sống lâu hơn trong một căn hộ trả góp ở ngoại ô.

- Tôi chẳng trông mong sống đến già. Nhưng ông muốn tôi làm gì chứ? Dẫu sao, tôi sẽ đồng ý nếu việc đó giúp loại bỏ kẻ đang rình rập thủ tiêu tôi.

- Tôi chỉ mong anh gọi một cuộc điện thoại, thế thôi. Anh đồng ý chứ?

Sauron có vẻ chưng hửng:

- Đương nhiên. Nhưng tôi phải gọi cho ai?

- Cho Cecil Holloway.

- Có phải ông già của Golem? (Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt giễu cợt). Tôi phải nói gì với ông ấy?

- Anh nói rằng anh biết chuyện buôn ma tuý và anh biết kẻ đã giết Golem.

Chỉ thế thôi, không nói gì thêm nữa. Hãy bảo ông ấy cho anh hai chục ngàn đô để anh giữ kín chuyện.

- Tôi hiểu rồi… Lúc đó ông sẽ ở bên ông ấy để xem phản ứng chứ gì. Bộ ông nghĩ ông ấy đã giết Golem ư?

- Hãy làm theo lời tôi dặn, đừng có thắc mắc. Nếu Cecil Holloway quan tâm đến những lời anh, hãy hẹn ông ta ở nơi nhà cổ. Sau đó, hãy gác máy và đừng nói gì thêm.

- Đồng ý. Luật sư à, thế là ông vừa có một trợ lý. Chỉ có điều là mất khá nhiều thời gian để tìm thấy một cái điện thoại ở vùng này. Điện thoại nào có mọc trên cây chứ?

- Tôi sẽ đưa anh đến quán bar bên đường. Anh sẽ ở đó cho đến lúc gọi điện thoại. Hãy gọi vào lúc chín giờ, không sớm hơn.

- Quán bar ư? Tôi không uống rượu.

- Được. Thế thì tôi sẽ bỏ anh ở một quán ăn nhỏ. Ở đó, để qua giờ, anh có thể chui vào cầu tiêu để phê cần sa tuỳ thích.

Phải mất nửa giờ đồng hồ mới ra đến xe. Sau khi vượt qua vài cây số về hướng Forestville, tôi bỏ Sauron xuống một quán ăn nhỏ gần trạm xăng. Sauron cho biết hắn sẽ nằm nghỉ ngoài trời để nhìn sao trong khi chờ đến giờ.

Chúng tôi không bắt tay từ biệt, nhưng khi Sauron rời khỏi xe bằng những bước chân bình thản, mang theo cái túi vải đựng tiền của mà hắn kiếm được, tôi thầm nghĩ hắn không phải là đứa tồi tệ đáng ghét như ấn tượng mà hắn đã gây cho tôi buổi đầu.

Đến Forestville, tôi dừng lại để gọi điện.

- Vui lòng cho tôi nói chuyện với trung sĩ Brown ạ - Tôi nhỏ nhẹ nói với nhân viên cảnh sát trực ban.

- Xin cho biết quí danh.

- Anh nói với ông ta có một luật sư chết tiệt muốn nói chuyện với ông về một trọng án.

- Xin vui lòng đừng rời máy.

Vài phút sau, có giọng trung sĩ Browm ở đầu dây:

- Này Roberts, anh đang ở đâu và tại sao anh làm chuyện đó?

Tôi ngây thơ hỏi:

- Tôi làm cái gì chứ? Hay ông nghĩ tôi là một tên trùm ma tuý được tổ chức gởi đến đây để hợp tác với ông trong việc xoá sổ

những tên nghiện ngập ở địa phương?

Trung sĩ Brown tức tối:

- Hay nhỉ! Bây giờ, liệu anh có thể đến đây để làm sáng tỏ một số vấn đề mà tôi đã nghĩ sai về anh chứ?

Tôi hứa:

- Vâng, tôi sẽ đến. Nhưng không đến ngay được.

Trung sĩ Brown quát:

- Này Roberts, anh không né tránh được chúng tôi đâu. Hãy đến ngay hoặc là…

- Hẳn ông sẽ cho tôi biết ông đang lần theo một đường dây ma tuý quan trọng và ông đang hợp tác với các nhân viên liên bang. Và vì thế, ông không muốn tôi tỏ ra quá xông xáo trong vụ này, có phải thế?

Lặng im ở đầu dây bên kia.

Tôi nói tiếp:

- Hẳn ông có thể thú nhận với tôi rằng ông biết cái chết của ba thanh niên đó có liên quan đến đường dây ma tuý và nếu ông phát hiện kẻ cung cấp ma tuý thì ông sẽ tóm được kẻ sát nhân.

- Roberts à, tôi không đùa. Tốt hơn anh nên đến đây nói chuyện.

- Thì tôi đã nói với trung sĩ rồi, tôi không đến ngay được. Tôi muốn trước tiên phải tóm được tên sát nhân để giao cho trung sĩ, như tôi hứa. Ngoài ra, tôi muốn hỏi trung sĩ một câu. Tại sao trung sĩ không bắt giữ Chales Holloway?

- Tại sao vì tôi muốn tóm kẻ đứng sau hắn – Trung sĩ Brown trả lời khô khốc.

Tôi đanh giọng hỏi:

- Như thế, để đạt được mục tiêu, ông không buồn nghĩ đến những cái chết có thể xảy ra?

Tôi nghe tiếng hổn hển của trung sĩ Brown và biết ông ta đang cố giữ trầm tĩnh. Và, không chờ ông lên tiếng, tôi gác máy.

Vũng Lầy

Carter Brown
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ronda Holloway có vẻ mừng rỡ khi trông thấy tôi. Nàng mỉm cười hỏi:

- Chào ông Roberts. Ổn cả chứ?

- Đã xong xuôi.

- Anh Charles ổn chứ?

- Điều đó tuỳ thuộc vào cảm nghĩ của cô.

Vì thương mến Ronda nên tự thâm tâm tôi không muốn báo cho nàng tin dữ.

Nhưng tôi thầm nghĩ hẳn nàng mong Charles được kết thúc như thế này còn hơn lãnh án tử về sau.

Ronda ngập ngừng hỏi:

- Ông Roberts à, tôi muốn biết Charles có… Hẳn ông hiểu tôi.

- Charles sẽ không bị truy tố và xét xử. Theo tôi nghĩ, như thế là tốt hơn cả.

- Ảnh đã chết – Ronda nói, như một nữ sinh trả lời đúng đáp án.

Đưa tay gãi trán, tôi nói:

- Ai đó đã giết Charles.

Tôi cảm thấy khổ sở.

Có chút bối rối léo lên trong đôi mắt buồn và ngây thơ đó.

- Nhưng ông…

Tôi lắc đầu và kể cho nàng nghe chuyện đã xảy ra.

Rồi nàng hỏi:

- Nhưng tại sao chứ?

Nàng đan chặt hai tay vào nhau. Đôi mắt nhạt nhoà đó cho thấy nàng không thể tin rằng trên cái thế giới lành mạnh, trong sáng của nàng đã bị tan vỡ.

Tôi nói:

- Thì để tự bảo vệ. Đó cũng là cái lý do mà Charles đã giết những kẻ khác.

- Tôi không hiểu.

- Rồi cô sẽ hiểu thôi. Bố cô có nhà không?

- Không. Ba mẹ tôi đến sở cảnh sát. Cả Richard nữa. Cách nay khoảng ba giờ, có một cú điện thoại. Vì cho rằng mình biết chuyện nên tôi chẳng hỏi han gì và ba mẹ cũng chẳng nói gì với tôi.

- Cô không cho ba mẹ biết những gì đã xảy ra?

- Không.

Vì nãy giờ vẫn đứng ở ngưỡng cửa nên tôi chỉ tay về cái sôpha ở phòng khách và nói:

- Chúng ta đến ngồi nhé.

Ronda mỉm cười:

- Vâng. Xin mời ông. Để tôi đi pha nước.

- Cho tôi một Bourbon on the rock.

- Gấp đôi lượng rượu nhé?

- Cho tôi hay cho cô?

- Cho cả hai chúng ta. Dĩ nhiên, tôi cần chút bình tĩnh.

Tôi ngồi xuống, và nhìn đồng hồ. Đã tám giờ năm mươi.

Vũng Lầy

Carter Brown
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Khi tôi định nhờ Ronda gọi điện đến sở cảnh sát để hỏi xem bố nàng đã về chưa thì cửa phòng khách mở ra và ông bà Holloway và cậu con trai bước vào.

Ronda thốt lên:

- Mẹ!

Nàng chạy vội đến, ngã vào lòng mẹ và nức nở kể lể những buồn khổ chất chứa trong lòng.

Cecil Holloway và cậu con trai út bước vào phòng khách. Vừa trông thấy tôi, ông lớn tiếng ngay:

- Này Roberts, anh làm gì ở đây chứ? Anh là người tôi chẳng mong được tiếp. Hẳn anh đã báo cho Ronda về cái chết của Charles theo cách suy diễn của anh chứ gì? Giờ đây, khi anh gây ra bao điều tệ hại, tôi mong anh biến ra khỏi đây để chúng tôi giải quyết vấn đề theo cách chúng tôi.

Tôi định lên tiếng, nhưng Richard, cậu con út nói trước tôi bằng giọng dịu dàng, khôn khéo:

- Tại sao ba không lắng nghe lời giải thích của ông Roberts đây chứ?

Richard không có vẻ bồn chồn, cáu kỉnh của lần trước đây, khi tôi gặp cậu ta.

Quắc mắt nhìn tôi, Holloway nói:

- Được, chúng tôi lắng nghe anh giải thích. Nhưng nếu anh còn sỉ nhục tôi thì tôi và Richard sẽ cho anh biết thế nào là lễ độ.

- Hai chọi một… Nếu tôi không lầm thì đó là những phương cách mà một doanh nghiệp ma đầu như ông thích chọn. Chẳng một rủi ro nào nhưng rất nhiều lợi ích.

- Tôi không muốn nghe những lời chửi rủa. Nếu có điều gì muốn nói thì hãy nói ngay rồi đi đi.

- Tôi hy vọng rằng Carlotti, hay gọi khác hơn là Matthews vẫn còn ở đây.

Nhưng hẳn ông ấy nghĩ rằng mình có thể yên ổn ra về một khi giải quyết xong mọi việc.

- Này Roberts, anh muốn nói gì? Ông Matthews đã giải quyết xong chuyện gì chứ? Richard hỏi.

Mặt tái mét, cậu thanh niên nhìn tôi một hồi rồi nhìn sang mẹ. Nhưng bà Holloway vẫn nhìn vào một điểm nào đó trong không gian, một điểm nào đó giữa người chồng và cậu con; khuôn mặt bà không biểu lộ một điều gì, như thể bà chẳng nghe câu chuyện.

Tôi đáp, khô khốc:

- Bịt đầu mối. Đó là điều Carlloti đã giải quyết. Y đã chặt đứt tất cả đường dây có thể dẫn đến y và cho thấy y là một trong những tên cung cấp ma tuý chính. Vì biết các nhân viên điều tra liên bang đang tập hợp chứng cớ để truy tố y nên y cho rằng đã đến lúc phải bỏ đường dây phân phối ma tuý một thời gian để quay về sống với lợi tức của các nhà chứa. Dẫu sao, y không nghèo đi chút nào dù cha cậu đã hưởng tỉ suất hoa hồng của y.

Mặt đỏ gấc vì giận, Holloway gào lên:

- Đủ rồi Roberts! lần này thì tôi sẽ đích thân tống anh ra khỏi

đây.

Ông ta tiến về phía tôi.

Đứng ở bên ông ta, Richard vẫn bất động, không lộ chút cáu kỉnh nào.

Rồi Richard hỏi:

- Bộ ba không muốn nghe ông Roberts nói hết sao? Ích gì khi bà tống ổng ra khỏi nhà để ông đi kể hết cho cảnh sát chứ?

Cecil Holloway khựng lại và có vẻ khó khăn lắm mới dằn nổi cơn nóng giận.

Ông nghiến răng nói:

- Được rồi Robert. Anh cho rằng tôi là kẻ chứa gái. Ngoài ra, còn có những xấu xa tệ hại nào khác để anh gán cho tôi?

Tôi đáp:

- Ông chưa hẳn là chủ chứa. Đúng ra, ông là người có phần hùn trong đường dây ma tuý của Carlotti ở San Fracisco. Tôi không hiểu bằng cách nào ông có thể đầu tư vào đó, nhưng cảnh sát sẽ biết thôi.

Nhướng đôi lông mày, Richard hỏi:

- Bộ ông không nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ có cuộc điều tra của cảnh sát ư?

Có lẽ ông hơi ngây ngô đây.

Rồi tôi nhận thấy chỉ trong vài giây khi tôi hướng sự chú tâm về Holloway, Richard đã rút ra khẩu súng ngắn và chỉa vào bụng tôi.

Tôi lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì thế Richard? Đã hết ống tiêm rồi ư?

Hắn không kịp trả lời vì ngay lúc đó, chuông điện thoại reo. Tôi liếc nhìn đồng hồ: chín giờ mười.

Sau khi liếc nhìn Richard, Holloway bước về chiếc bàn kính nhỏ đặt gần cửa ra vào và nhấc ống nghe.

Tôi liếc nhanh mắt nhìn Ronda và thấy nàng đang sững sờ nhìn cha, mặt tái xanh. Vẫn ôm mẹ, nàng đang run rẩy.

Holloway lớn tiếng:

- Alô. Vâng, tôi đây. Anh là ai? (Ông ta lắng nghe khoảng mười giây. Khuôn mặt càng lúc càng đỏ bừng. Rồi ông ta gằn giọng). Này, đồ khốn kiếp, tao không biết mày là ai và vì lý do gì mày điện cho tao, nhưng nếu mày biết ai đã giết con tao thì mày cứ đi báo cảnh sát đừng nói với tao!

Holloway gác ống nghe, mạnh đến nỗi tôi e rằng điện thoại hỏng mất và lát nữa đây tôi sẽ không dùng được nó để gọi cảnh sát.

Rồi Holloway quay gót, ngang qua tôi và tiến về giữa căn phòng. Xét theo nét mặt ông ta, tôi nghĩ hẳn ông chực nhào đến siết cổ tôi đến chết. Nhưng sau đó tôi nhận ra rằng Holloway chẳng buồn nhìn tôi.

Tôi hỏi:

- Ông không biết ai đã giết Charles ư? Hay ông đang tự hỏi tại sao Richard đã rút súng ra?

Holloway nói, giọng nghèn nghẹn:

- Này Roberts, ngay cả tôi rất mong thấy anh chết đi, tôi cũng chẳng thể giết anh. Richard đây cũng hiểu như thế. Dẫu sao, anh

chẳng có một chứng cứ nào về những công việc làm ăn của tôi và Richard chỉ đơn giản muốn doạ cậu thế thôi.

Tôi lắc đầu:

- Đó có thể là điều mà ông muốn tin. Nhưng sự thật là con trai ông buộc phải giết tôi vì hắn rõ tôi biết ai là kẻ đã giết anh hắn.

Tôi uống cạn ly Bourbon đang cầm trên tay. Cái ly khá nặng.

Ronda gào lên:

- Không! Không thể như vậy!

Nàng rời khỏi vòng tay của mẹ và bước về phía Richard.

Richard vẫn giữ chặt khẩu súng trên tay.

Tôi dụi dàng nói:

- Hắn không có ý định giết Charles nhưng vì đó là một trường hợp chẳng đặng đừng. Có thể hắn cũng thương thằng anh của hắn nhưng có điều là hắn thương thân hắn hơn. Thế thôi!

Holloway gào lên:

- Roberts, anh điên rồi! Làm gì có chuyện Richard giết anh mình. Tại sao ông có thể bịa chuyện khủng khiếp đến thế?

Ronda nức nở:

- Richard, Richard chị van em. Hãy nói rằng không hề có chuyện đó. Chị không thể chịu đựng nổi sự mất mát cả em và Charles.

Nàng lảo đảo bước về phía Richard, nhìn hắn bằng ánh mắt cầu khẩn và lần đầu tiên, hắn đã tỏ vẻ căng thẳng. Hắn quắc mắt nhìn Ronda:

- Này Ronda, chị không được đứng chắn giữa tôi và tay luật sư. Đứng yên đó đi.

- Richard! – Ronda khóc lóc rên rỉ trước khi ngã lăn ra sàn, im bặt.

Bà Holloway chạy đến đỡ cô con gái và trong thoáng chốc tôi thấy khẩu súng trong tay Richard chao động. Biết đây là cơ may sau cùng, tôi liệng mạnh cái ly vào đầu Richard. Cái ly trúng ngay giữa trán Richard và ngay sau đó, hắn gục xuống, hôn mê, như vừa rơi xuống từ một độ cao.

Holloway đứng im. Ông sững người trước cảnh tượng bất ngờ đó. Để chắc ăn, tôi nhặt cây súng và chỉa về phía ông ta. Giờ thì tôi cảm thấy dễ thở hơn và thầm nghĩ có thể đã đến lúc gọi điện thoại báo cảnh sát.

Holloway hỏi nho nhỏ, giọng tắc nghẹn:

- Làm sao anh biết chính Richard… đã giết anh ruột mình?

- Thì chỉ có hắn còn nếu không thì là ông chứ còn ai khác. Hắn là người giữ liên lạc giữa Calotti và Charles và là mắt xích chủ yếu nối liền đầu mối cung cấp ma tuý ở San Francisco với mạng lưới phân phối địa phương.

- Làm sao anh biết được chuyện đó? Tôi không hề biết Calotti buôn ma tuý và chỉ khi anh nói tôi mới hiểu. Tôi không ngờ Richard…

- Nhưng Richard biết ông đổ tiền đầu tư vào các thương vụ của Calotti chứ?

Và hắn cũng quen biết Calotti?

Holloway gật đầu và đưa những ngón tay run rẩy lên vuốt mái tóc muối tiêu.

Bỗng nhiên tôi nghĩ ông ta sẽ té xỉu nếu cứ đứng mãi như thế. Tôi dùng chân đẩy cái ghế lại gần ông và ông ngồi xuống, vẻ biết ơn.

Ông nói:

- Tôi nghĩ rằng… Đúng hơn, tôi muốn Richard trở thành một nhà doanh nghiệp vững chãi, biết xoay trở. Tôi đã dạy hắn biết quản lý tiền bạc, biết đầu tư đúng chỗ.

- Và các nhà chứa thì sinh lợi nhiều hơn là các trạm xăng, có đúng thế? Ông dạy Richard rằng mọi phương cách để trở nên giàu có đều tốt cả, bao lâu ta chưa bị cảnh sát dòm ngó. Có phải thế?

Không nói năng gì, Holloway chỉ biết nhìn chăm tôi. Trong đôi mắt ông, tôi đọc thấy sự ngỡ ngàng. Hẳn ông đang thầm hỏi không biết từ bao giờ ông đã làm hư hỏng hai cậu con trai, để chúng trở thành những tên lưu manh, không chút lương tâm.

Holloway than thở:

- Tôi chỉ muốn hướng Richard theo một con đường khác để tránh xa Charles, một tên hippie không còn biết luân thường đạo lý. Và tôi tưởng Richard đã hiểu điều đó. Nhưng làm sao anh biết Richard có liên hệ với Calotti?

- Hôm qua, tại nhà này, khi tôi ra khỏi phòng giấy của ông, để ông và Calotti được yên ổn nói chuyện, tôi đã nghe có tiếng hai người nói gì đó trong nhà xe.

Một trong hai người đó là Charles. Tôi đã trông thấy hắn rời khỏi nhà. Giọng nói thứ hai cũng là giọng nam, nhưng quá nhỏ không đủ để tôi nhận ra ai. Tôi biết cả ông lẫn Calotti đều không đủ thời gian để vòng ra sau nhà và vào nhà xe.

Như thế chỉ còn một người nam duy nhất trong nhà là:Richard. Điều đó đủ để tôi hiểu tiếng trò chuyện là của Richard và Charles.

Thế là tôi vội vã lên xe và bám theo Charles. Nói tóm lại, khi tôi bám được Charles, Richard biết ngay mình đang bị lâm nguy. Tôi tóm được Charles cung một túi chứa đầy heroin và khi tôi định gọi điện báo cảnh sát thì Richard đốn gục tôi từ phía sau. Tôi hồi tỉnh kịp lúc để nghe hắn nói rằng hắn sẽ thủ tiêu tôi.

Holloway có vẻ không tin lời tôi, nhưng tôi không quan tâm đến điều đó.

Giờ đây, điều làm tôi bận tâm là làm sao để trung sĩ Brown hiểu được sự việc.

Phía sau Holloway, ngồi trên sàn nhà, Ronda đang nức nở trong tay mẹ. Ở phía trái nàng, Richard bắt đầu rên khe khẽ và đưa bàn tay xoa nhẹ khối u to tướng trên trán.

Tuy không chắc Holloway có lắng nghe hay không, tôi vẫn nói:

- Chính Ronda là người đã giúp tôi lần theo dấu vết. Ronda cho biết sau khi gặp Charles, mẹ cô về nhà với vẻ rất lo lắng. Ronda đã trông thấy điều đó ngay trước khi một gã thanh niên ào vào phòng tôi rồi chết tức tưởi vì một liều heroin cực mạnh trong máu. Sỡ dĩ gã đó biết nơi ở của tôi là vì tôi đã cho bạn của gã địa chỉ. Nhưng tại sao gã lại chọn vào phòng tôi? Câu trả lời logic nhất có được là gã muốn nói với tôi điều gì đó hoặc muốn được tôi giúp, hoặc cả hai, bởi vì tôi là luật sư. Mà điều gã muốn nói với tôi đó là gã là người phân phối ma tuý cho Charles và cả hai vừa bị phát hiện. Bà Holloway nghẹn ngào nói:

- Khi tôi đang trên đường đến sở cảnh sát thì trông thấy xe của Charles ngang qua và tôi đuổi theo.

Tôi ồn tồn nói:

- Hẳn bà đã đe doạ tố cáo Charles. Lúc đó gã đi theo Charles đã hoảng sợ và bỏ chạy. Thế là Charles đã đuổi theo và giết y. Sau đó,

Charles biết rằng hắn phải giết một kẻ phân phối khác và bất cứ ai nghi ngờ hắn là hung thủ của vụ án đầu tiên. Charles đã gọi điện cho Richard và Richard đã báo cho Calotti. Và Calotti đã đích thân về đây để xem xét. Cùng lúc đó, Richard cũng cho mẹ biết sự việc và nói với bà rằng nếu bà giữ kín chuyện, hắn sẽ khuyên nhủ Charles thôi không nhúng tay vào chuyện buôn bán ma tuý. Ronda đã nghe tiếng họ tranh cãi nhưng nghĩ rằng đó là bố mẹ đang gây gổ nhau.

Ronda nhìn tôi với vẻ mặt khốn khổ, nhưng nàng đã thôi khóc…

Nàng hỏi tôi:

- Ông biết chắc là Richard ư? Nhưng… tôi không ngờ…

Tôi gật đầu:

- Thoạt đầu, tôi nghĩ rằng đó là cha cô. Tôi nghĩ dẫu sao ông ta và Richard đều có nhúng tay vào ma tuý. Chính vì vậy mà tôi đã dàn dựng cú điện thoại tống tiền nhằm quan sát phản ứng của ổng.

Rồi quay sang Holloway, tôi nói tiếp:

- Nhưng sau khi nghe ông trả lời điện thoại tống tiền nhằm quan sát phản ứng của ổng.

Ronda nghẹn ngào:

- Tại sao… Tại sao Richard đã giết Charles?

- Richard nghĩ rằng nếu không giết Charles, y có nguy cơ bị tố cáo.

Richard gượng đứng dậy trong khi tôi hướng mũi súng về phía y.

Y nói:

- Thằng hèn nhát đó hẳn sẽ khai hết. Hắn chẳng can trường và cũng chẳng có đầu óc. Nếu không có tôi dẫn dắt, hắn chẳng làm được điều gì. Trước khi giết gã đó, hắn đã gọi điện cho tôi trong trạng thái hoàn toàn hoảng loạn.

Tôi căm hận nói:

- Nhưng mày giải thích cho hắn hiểu rằng sau khi đã thủ tiêu vài ba tên trong đường dây ma tuý, bọn mày có thể an toàn rút êm mà?

Bà Holloway nức nở:

- Ồ! Richard, vậy mà con đã hứa với mẹ. Con đã hứa sẽ chấm dứt và mọi việc sẽ ổn thoả. Con đã hứa mà Richard…

Vẫn chĩa súng vào Richard, tôi nghĩ đã đến lúc gọi điện cho cảnh sát.

Tôi biết trung sĩ Brown rất mừng khi nghe tôi gọi.

Vũng Lầy

Carter Brown
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Hai bàn tay to tướng nắm chặt, đặt trên bàn giấy, trung sĩ Brown quát:

- Nếu có thể, tôi sẽ truy tố anh về tội gây cản trở việc thi hành pháp luật.

Biết ông không nói đùa, tôi nhỏ nhẹ nói:

- Theo lẽ trung sĩ nên biết ơn tôi. Tôi đã làm rõ nguyên nhân của năm cái chết bí ẩn, phát hiện đường dây ma tuý lớn nhất vùng này và chỉ cho trung sĩ dấu vết kẻ cung cấp ma tuý. Giờ đây các nhân viên điều tra liên bang chỉ việc ra tay là xong. Vậy trung sĩ còn muốn gì hơn?

- Tôi muốn anh đứng ngoài cuộc và để yên cho chúng tôi hành động. Nếu trước đây anh chịu ở yên thì hẳn không mất thêm một mạng người.

Khuôn mặt bự lạnh lùng của trung sĩ Brown trong như một khối granit và đôi mắt vô cảm trông như hai viên đá cuội.

Tôi cay đắng nói:

- Đó chỉ là một cách nhìn việc thế thôi. Nhưng nếu không có tôi thì làm sao ông có thể tóm được anh em nhà Holloway về tội buôn bán ma tuý?

- Đơn giản thôi. Chúng tôi sẽ chộp cái túi đựng ma tuý cùng với chúng.

Chúng tôi sẽ phối hợp với các nhân viên điều tra liên bang để làm một cuộc bố ráp lớn. Chỉ có điều là anh đã làm hỏng kế hoạch của chúng tôi khi làm Charles

Holloway hoảng sợ và điều đó khiến y mất mạng.

Tôi lớn tiếng:

- Lạ nhỉ! Ông phải hiểu rằng chỉ chậm khoảng sáu giờ nữa là anh em nhà Holloway sẽ thủ tiêu toàn bộ số heroin và ông sẽ chẳng có chứng cớ gì để tóm chúng. Trừ khi ông dãi chúng về đây và khai thác cho đến khi chúng há miệng.

Dẫu sao, ông đâu biết Richard Holloway là cái mắt xích quan trọng của đường dây.

- Đúng nhưng sớm muộn gì chúng tôi cũng đoán được thôi. Chúng tôi đã cho người theo nhà của gia đình Holloway.

Tôi tức tối nói:

- Vậy thì sao người của các ông không bám theo Charles khi y rời khỏi nhà để sao đó suýt nữa đã giết chết tôi?

- Người của tôi đã bám theo anh và rồi Charles đã vuột khỏi tầm tay anh!

Chuyện đó không lẽ lỗi tôi?

Tôi chua chát:

- Thưa trung sĩ ông chẳng có lỗi gì.

Có tiếng gõ cửa một nhân viên cảnh sát thò đầu vào nói:

- Thưa trung sĩ có lệnh trả tự do cho bọn hippie. Có phải ông này là người đã đóng tiền ký quỹ?

Trung sĩ Brown đáp:

- Đúng chính ông ta. Này anh Roberts, hãy giúp tôi đưa đám bạn trẻ của anh rời khỏi đây nhé.

Tôi đứng dậy và bước ra cửa:

- Vâng nhưng này trung sĩ, tôi nghĩ rằng ông đang ưu tư vì chưa tịch thu được cái túi đựng heroin đó. Nhưng nếu ông làm việc với Richard, bằng những phương pháp tinh vi của ông, thì có lẽ sớm muộn ông cũng có được những thông tin chính xác.

Khi ra khỏi sở cảnh sát, cả bộ lạc bao quanh tôi, mừng rỡ vổ vai tôi.

Calvin tặng tôi một nụ hôn trên má trong khi vợ Nai Nhảy Nhót thân hình vỗ mạnh vào thân tôi khiến tôi tưởng rằng gãy mất bẹ sườn. Tiếp đó, Chảo Bự ôm lấy tôi và thắm thiết hôn môi tôi khiến cả bọn cười ồ.

Cuối cùng tôi hổn hển nói:

- Hẳn các bạn biết từ nay cho đến ngày ra hầu toà, các bạn không có quyền rời khỏi vùng này. Ngày đó tôi sẽ tới San Francisco về đây để biện hộ cho các bạn. Tôi mong từ nay đến đó, các bạn sẽ không vi phạm một lầm lỗi nào. Tuy trung sĩ Brown mong các bạn sẽ lãnh mức án tối đa nhưng tôi nghĩ toà sẽ không mấy quan tâm đến lời đề nghị của ông ta.

Okeefenokee mỉn cười nói:

- Vâng, chúng tôi sẽ trở về trại và ở yên đó cho tới khi ông đến. Như thế chẳng có tên cớm nào nghi ngờ hoặc rình rập chúng tôi.

Tôi nói:

- Được lắm. Nhưng hãy sống yên và thận trọng nhé.

Áp sát tấm thân kiều diễm vào người tôi, Bang Bang nói lớn:

- Ê tại sao chúng ta không mở tiệc tiễn đưa ngài luật sư của chúng ta chứ?

- Này các bạn tôi nghĩ rằng tôi.

Mọi người gào lên:

- Ý kiến rất hay!

Tôi thấy mình bỗng dưng bị đẩy về phía xe. Bang Bang giữ lấy một cánh tay tôi và bên kia là Chảo Bự, trong khi những người trẻ khác đẩy từ phía sau.

Tôi chẳng bao giờ nghĩ rằng chiếc Austin nhỏ bé của tôi có thể chứa nổi sáu con người, vậy mà chúng đã đưa chúng tôi về trại.

Cuộc vui được bắt đầu ngay khi chúng tôi đến trại và tôi nghĩ chẳng bao giờ kết thúc. Khoảng sáu giờ đồng hồ sau đó, tôi quyết định rời khỏi trại sau khi đã nói chuyện với Calvin.

Điều tôi không ngờ là đến lúc này, Calvin đã biết cân nhắc sự việc một cách nghiêm túc và sẵn sàng thảo luận khi tôi hỏi về những ý định cùa nàng.

Mỉm cười buồn bả nàng nói:

- Tuy không nói với ai nhưng tôi sẽ ra đi. Giờ đây tôi hiểu ra rằng sự có mặt của tôi trong bộ lạc chỉ là sự thể hiện chống đối của tôi đối với cha mẹ, sự nổi loạn của tôi. Tôi chỉ đơn giản dùng những niềm tin tôn giáo để thoát ly cái thế giới thực tại và cho rằng mình sống trên một bình diện cao cấp hơn. Thật ra, tôi sợ đương đầu với tương lai.

- Phải chăng sau khi bị giam giữ, cô ấy đã thay đổi tư duy? Hay trung sĩ Brown đã thức tỉnh cô? Hay cô đã mặc khải?

- À đúng. Tôi đã được mặc khải. Một sự thấu thị tâm linh. Tôi sẽ nhận số tiền thừa hưởng trở lại đại học để theo môn nghệ thuật và triết học. Có thể sau này tôi sẽ trở thành một giáo sư, một nhà văn hay đại loại như thế.

Tôi nhẹ nhỏm thốt lên:

- Thế thì tuyệt quá!

Calvin dịu dàng nói:

- Cám ơn ông đã lo lắng cho tôi.

Tôi hôn nhẹ lên má nàng và hẹn sẽ gặp lại tại toà án. Tôi cho nàng một trăm đô rồi ra đi.

Chương 14

Khi hành lý đã được đưa lên xe và tiền khách sạn cũng đã thanh toán xong, tôi quyết định thăm Harry Hầu Nhân lần cuối trước khi ra đi.

Ngay khi vừa đặt chân lên bậc thềm bằng gỗ mục nát và gõ vào cánh cửa, tôi nhận thấy căn nhà lần này sao êm ắm lạ thường.

Xa xăm, văng vẳng từ sau cửa là tiếng lảnh lót của một bản giao hưởng của Beethoven.

Sao lạ thế nhỉ? Harry đâu có thói quen nghe nhạc dịu dàng đến thế? Harry đâu thích làm tình tập thể trên nền nhạc Beethoven.

Cửa mở ra và Harry mỉm cười trong căn phòng tối om:

- Chào luật sư Randall Roberts.

Hắn vẫn trần trùng trục, nghĩa là sự thể chưa có gì thay đổi lắm.

Tôi nói:

- Tôi đến đây để cám ơn cậu trước khi tôi đi San Francicsco.

- Có đáng gì đâu để luật sư cảm ơn chứ. – Harry vui vẽ nói. Tôi rất buồn trước sự việc đã xảy đến cho J. C. Tôi không phải là kẻ điểm chỉ nhưng trước những sự việc xảy ra, tôi không thể ngồi khoanh tay.

Tôi mỉm cười:

- Cậu đã hành động rất đúng. Tiện đây, tôi cũng muốn chào từ biệt Jam Jam, cám ơn những tình cảm mà cô ấy đã dành cho tôi…

- Ừa… cô ấy không có đây.

Harru mỉm cười, đưa đưa tay gãi gãi hàm râu. Tôi nhận thấy y không mời tôi vào nhà.

Tôi nói:

- Nàng đã dứt khoát ra đi rồi ư? Dẫu sao, không phải lỗi của tôi chứ?

- Ồ, không!- Harry ngạc nhiên thốt lên.

Khi tôi chực tìm hiểu rõ hơn về sự việc thì có một cái bóng khác đang từ bóng tối tiến ra. Cái bóng thon gọn, tròn trịa và trắng như bạch ngọc – đó là Ronda.

Nàng vui vẽ thốt lên:

- Chào ông Roberts.

Bằng giọng sững sờ của một người anh, tôi ngớ ngẩn hỏi:

- Ronda, co làm gì ở đây?

- Thì tôi theo lời khuyên của ông mà.

Nàng gởi tôi một nụ cười quyến rũi và nép mình vào bộ ngực lông lá của Harry.

Tôi hỏi:

- Lời khuyên của tôi?

- Vâng, ông đã khuyên tôi nên biết chọn cho mình một người tình và…

- Ồ!

- Này… ông Robert?

- Cái gì?

- Ông hoàn toàn có lý.

- Tôi luôn có lý đến nỗi giờ đây tôi không hiểu cô đang muốn nói gì.

Cười toét miệng, Harry nói với tôi:

- Luật sư có đồng ý rằng Ronda là một co gái rất xinh đẹp? Tôi rất hài lòng khi biết rằng luật sư chưa đụng đến nàng!

Vẻ thảm thương, tôi gật đầu và nói nho nhỏ:

- Chắc tôi điên cái đầu mất. Nhưng này Harry, những… cái cô gái kia đầu rồi?

- Luật sư chẳng có gì để e ngại, cứ việc nói lớn tiếng. Ronda đã biết mọi chuyện. Những cô nàng đó đã ra đi cả rồi.

- Ra đi? Có phải vì Ronda mà cậu đã yêu cầu họ ra đi?

Ronda dịu dàng giải thích:

- Không anh Harry chẳng yêu cầu gì. Anh chỉ đơn giản không còn chăm sóc họ nữa và thế là họ ra đi thôi.

Harry mỉm cười:

- Rất tiếc lúc đó không có luật sư ở đây.

Tôi nói:

- Này Harry, có lẽ cậu đã sai lầm rồi đấy. Hẳn cậu biết quan hệ một vợ một chồng đôi khi rất nản chứ?

- Ừa… tôi đã nghĩ nhiều đến chuyện đó. Hẳn anh biết rằng cái trò thác loạn đôi khi cũng làm ta vô cùng chán ngán. Anh hiểu tôi nói gì chứ? Giờ đây, Ronda đã thay đổi đời tôi. Tôi như người bắt đầu cuộc đời mới… Và chỉ với riêng nàng thôi. Thật không ngờ nổi!

- Em cũng vậy! – Ronda cười tươi.

Với chút chua chát, tôi nhỏ nhẹ nói:

- Thôi, chúc các bạn hạnh phúc và nhớ giữ gìn sức khỏe. Cả cuộc đời đang chờ các bạn phía trước.

Harry thân tình nói:

- Chào nhé Randall Roberts. Nếu có dịp gặp Jam Jam, tôi sẽ chuyển lời thăm cho anh.

Bỏ lại sau lưng cặp tình nhân đang hôn nhau, tôi ra đi